

A megláncolt Péter

Interjú Malachi Martinnal

Bizalmas beszámoló arról, hogy Róma valójában miként működik!

Fordította Tóth Károly Antal (Svédország)

A fordítást az eredeti szöveggel összevetette Felsővályi Ákos (USA)

© 2010 Triumph Communications

ISBN 978-0-9732148-4-0

Tartalomjegyzék

Előszó

Első rész: Róma kifosztása

Második rész: Az összeomlás rendszere

Harmadik rész: Az erkölcsi jégkorszak

Előszó

Ez a könyv, amely a *Megláncolt Péter* címet viseli, elsősorban azokról a változásokról szól, amelyeket a II. Vatikáni Zsinat hozott a Katolikus Egyház működésébe. Az Egyház oly drámaian megromlott feltételeinek egyik oka az, hogy hogy többé nem hierarchiként működik. A II. vatikáni zsinat előtt a határozathozatal folyamata a Krisztust képviselő pápától áramlott le a Kúriához, a püspökökhöz, a papokhoz és végül a világi emberekhez. Az Egyház immár nem így működik. Például a kollegialitás elve, amely nemzeti püspöki konferenciák létrehozásában nyilvánul meg, gyakorlatilag csökkentette a pápa tekintélyét. Az egyházközségi tanácsok és a plébániai ügyintézők a pap tekintélyét kisebbitették.

E könyv címének kettős értelme van. A nyilvánvaló jelentése az, hogy a pápa tekintélyét a római bürokrácia, a püspökök, valamint olyan entitások csökkentették, amelyeket Malachi Martin szupererőnek nevez. A másik jelentése, hogy az II. vatikáni zsinat óta a pápák a liberális gondolkodás és cselekvés elfogadásával maguk csökkentették saját hatalmukat. E zsinat után a pápák gyakran saját felfogásuk foglyaivá lettek, mert vonakodtak tekintélyüket érvényesíteni, vagy érvényre juttatni a fegyelmet. Mióta XXIII. János pápa elfogadta az *aggiornamento* (a megújítás) politikáját, a pápák különböző mértékben hagyták magukat elsodorni a zeitgeist, azaz a kor szelleme által. Ahogy Malachi Martin írta *A Római Egyház hanyatlása és bukása* című művében: XXIII. János pápa „barátságosan beszélt egyháza nyitott ablakairól, de valójában tudtán kívül lerombolta a falakat.”

A probléma az, hogy a világra való nyitás ellentétes a katolikus elvekkel. Az Egyház a történelem folyamán ellenállt az idők tévedéseinek. Követőit megtanította, hogy álljanak ellen a világ, a hús és a sátán csábításainak. A hagyományhoz és a korok bölcsességéhez való hűsége által az Egyház minden sajátos korszak kilengéseinek ellensúlyául lévén, stabilizáló erőként működött.

Különösen fontos, hogy az Egyház ellenálljon a mostani idők tévedéseinek. A modern korszaknak keresztényellenes erkölcsi világképe van. Például a mai propaganda a modern ember azonnali jutalomigényére játszik, míg a keresztény üzenet az önfeláldozásra vonatkozik. Mi a hitetlenség időszakában élünk. A modern városi élet nyugtalan természete és a technikai

kommunikációs hálózat mindenütt jelenvaló volta azt, ami örök és természetfölötti, a mindennapi élet peremére nyomja. Ezen idők szellemének elfogadása a papok számára a kereszténység fölötti lélekharang kondulását jelenti.

Írásaiban és hangfelvételeiben Malachi Martin erőteljesen szólalt fel a mai egyházi emberek világi hajlamai ellen. Könnyű nekünk bírálni a modern egyházi emberek világiasságát. De azért a modern élet erőinek ránk gyakorolt szüntelen nyomása miatt a többiek apránként nagyon könnyen elbuknak a mai istentelen idők útjain. Ezért életünk nagy nyüzsgése ellenére elsőbbséget kell adnunk imáink elmondásának és olyan lelki klasszikusok elolvasásának, mint amilyen Kempis Tamás *Krisztus követése* című könyve. Csak akkor lesz lelki erőnk ahhoz, hogy ellenálljunk azon kor kísértéseinek, amelyben élünk, és megmaradjunk azon az ösvényen, amely örök üdvösségünkhöz vezet.

I. rész

Róma kifosztása

Bernard: Ma Malachi Martin atya New York-i otthonában vagyunk. Egy interjúsorozatot készítünk, és szeretném, ha a római helyzet megbeszélésével kezdenénk. Róma kétségtelenül azt a határozatot hozta, hogy legalizálja a női ministránsok (az oltár-lányok) alkalmazását. Elmondaná nekünk, miként jött létre ez a határozat?

Martin Atya: Beszélgetésünk számára valóban kedvező a mai nap, Bernard, mivel a tegnap volt a Szűzanya 1917 május 13-án történt első fatimai megjelenésének az évfordulója. Biztosan emlékszik, hogy Miasszonyunk a három gyermeknek 1917 májusától októberig minden hónap tizenharmadik napján jelent meg Portugáliában. Miasszonyunk azért jelent meg Fatimában, mivel gyermekeinek, a Katolikus Egyház hívó tagjainak különös gondját viseli.

Rómának ez az új utasítása, mely szerint a szentélyben ministráns leányokat liturgikus célokra alkalmazhatnak, önmagában véve nagyon egyszerű. Róma azt mondja, hogy az Egyház törvényeinek bizonyos szabályait úgy lehet értelmezni, hogy a misében és más liturgikus funkciókban ministráns leányok is alkalmazhatók. Ez egy nagyon egyszerű dolog.

Bernard: Vagyis ez a jogszabály átértelmezése.

Martin Atya: Ez a jogszabály átértelmezése. Ez olyan, mint amikor az Egyesült Államok legfelsőbb bírósága kimondja, hogy „Az abortuszt korlátozó törvények ellentétesek a nők magánéleti jogaival.” Pedig mindnyájan tudjuk, hogy az Egyesült Államok alkotmányában egy szó sincs sem az abortuszról, sem a magánéletéről. Az abortuszról szóló törvényt jogi akcióval újraértelmezték. Így módon közeledtek a ministráló leányok alkalmazására vonatkozó egyházi törvénynek a megváltoztatásához is.

Az Egyház kétezer éven át soha nem engedélyezte, hogy nők működjenek a szentélyben. Ez nem azért történt, mert a nők tisztátalanok vagy értéktelenek lennének. Ez egyszerűen az egyházi szokásokra vezethető vissza. Ez a szokás abból szabályból ered, hogy az Egyházban a papok férfiak. Más alkalommal a női papok témájára is visszatérhetünk, de az egy teljesen más kérdés. Így valamennyi jogszabály, melyet az Egyház a ministráns lányok vonatkozásában tekintetbe vett, mindig arra figyel, hogy a nők soha nem vehettek részt a szentélyben zajló liturgikus cselekményekben. Ez mindig szokás volt az Egyházban, és ezt a szokást II. János Pál pápa több különböző alkalommal megerősítette. De megerősítette a II. vatikáni zsinat, és ezt tették az utóbbi 25 évben a Hittani Kongregáció és az Istentiszteleti Kongregáció nyilatkozatai is. Most, váratlanul itt van ez az új

értelmezés. Vagyis a ministráns lányokra vonatkozó döntés mindenekelőtt egy létező törvény hirtelen újraértelmezése.

Ennek a helyzetnek egy második aspektusát az a helyzet képezi, hogy az oltár-leányokat felhatalmazó okiratból két olyan követelmény hiányzik, amelyek minden római dokumentumot hitelessé tesznek. Az egyik: nincs jegyzőkönyvi számuk. Minden okirathoz egy meghatározott jegyzőkönyvi szám tartozik. A Vatikán bármely kongregációja által kibocsátott valamennyi dokumentumnak jegyzőkönyvi száma van. Egy meghatározott számmal jelölnék meg minden egyes dokumentumot. Ezután bárki örökre megkeresheti a dokumentumot a Vatikán feljegyzéseiben. Örökre! A második jellemzője: senki nem írta alá! Hivatalos aláírás egyáltalán nem került erre az okiratra. És ezt a dokumentumot püspöki konferenciákra küldték ki, vagyis nem közvetlenül a püspököknek.

És még mindig nem tudjuk biztosan, ki küldte el ezt a dokumentumot. Több igénylő is van, amelyek azt állítják, hogy ők a kiküldők. Ennek az epizódnak az elején az államtitkár és több kongregáció azt állította: „Mi voltunk a kiküldők. Ebből az irodából küldték ki azokat.” De nem volt igaz. Most végül nyilvánvaló, hogy az Istentiszteleti Kongregáció igényelte hitelt érdemlő módon ezt a szerepet.

Miként tudjuk megmagyarázni ezt a hirtelen eltérést? Milyen magyarázatot találunk arra az ellentmondásra, amelyről II. János Pál pápa mindig írt és beszélt? Csak nemrég mondta Teréz anyának, hogy „amíg én pápa vagyok, nem lesznek leányministránsok az Egyházban!”

Bernard: Nagyon zavarbaejtő ez az egész helyzet!

Martin Atya: Igen, jobban tettük volna, ha tisztázzuk ezt az egész zűrzavart. Valójában nincs is zűrzavar. Ez úgy történt, ahogy más változtatásokat is bevezettek az II. Vatikáni Zsinat óta. Például volt idő, amikor az ostya kézbe helyezésével nem engedélyezték az áldozást. Hogyan vezették be a kézben áldozást? Ezt a pápa soha nem rendelte el. Soha egyetlen római kongregáció sem rendelte el. Kisebb bizottságok a püspökök nemzeti konferenciáinak azt sugallták, hogy az eljárás előjárói lehetnének, és ha így cselekednek, akkor Róma végül megadná magát. Így a püspökök nemzeti konferenciái az élen jártak, és végül Róma megadta magát, és megengedte a tényérben történő áldozást. Egyes egyházmegyék bevezették a kézben való áldozást, míg mások nem tették ezt. Így mikor az egyik évben II. János Pál pápa Franciaországba és Németországba utazott, az az anomália történt, hogy az egyik helyen visszautasította, hogy kézbe adja az ostyát, és a másik helyen kézbe adta, mert az emberek ott másként nem fogadták volna el.

Bernard: Vagyis az a mód, ahogy a női ministránsokkal kapcsolatos döntésben a dolgok történtek, egy szélesebb minta részét képezik.

Martin Atya: Így van. A hatékonyabb példa az, amikor a következő taktikát követik: tégy valamit, amivel elég hosszú ideig ellenszegülsz a Szentatyának, ő feltehetően megadja magát, és azt mondja: „Hát mindenki ezt csinálja, ezért most megadom az engedélyt, hogy így tegyenek.” A változtatásnak ezt a taktikáját alkalmazzák az Egyháznak a fogamzásgátlásról szóló tanítására is. Kétségtelen, hogy a katolikusok többsége gyakorolja a fogamzásgátlást. Remélik, hogy az Egyház előbb-utóbb azt mondja majd: „Nos, mindenki ezt csinálja most, hát engedélyezzük akkor.” Azt remélik, hogy az Egyház megszenteli majd a fogamzásgátlást mint a családtervezés katolikus módját. Az Egyesült Államok homoszexuálisainak hasonlóképpen van egy Méltóság (Dignity) nevű szervezetük. Ők úgynevezett Dignity miséket tartanak. A Dignity tagjai azt remélik, ha folytatják, amit már régóta cselekszenek, az Egyház azt fogja majd mondani: „Nos hát látják, hogy a homoszexuálisok

itt vannak körülöttünk. Misére járnak, áldoznak, gyónnak és katolikusok. Bár az a helyzet, hogy ezek homoszexuálisak, de nincsenek velük problémák, ezért rendben van az.

Bernard: De nem egy nagyon körmönfont taktika ez?

Martin Atya: De igen, ez egy körmönfont taktika. Ez a taktika egyedüli fajtája, amelyet el tudsz fogadni egy ősi, megkérgesedett és jól megalapozott vallástól, mint amilyen a katolicizmus. Vezess be egy ellenintézkedést, és tartsd fenn. Tartsd fenn, minden vele szembeni ellenállás dacára. Végül az Egyház igent fog mondani rá. Igen sok püspök, az amerikaiakénak talán a fele is, abban reménykedik, hogy ezt megengedik a női papok esetében. Malone püspök, aki általában az Amerikai Katolikus Püspökök Nemzeti Konferenciájának a főnöke, nyíltan állást foglalt a női papok érdekében. Számos más püspök is ugyanígy vélekedett. Azt mondták „Itt az ideje, hogy női papokat szenteljünk fel.” Abban reménykednek, hogy Róma végül megadja magát. Ebben az esetben Róma vagy nem adja meg magát, vagy megszűnik Rómának lenni. Vagyis ez a taktika.

Most, amikor egy farmer este hazamegy, és a nappali szoba szőnyegén egy trágyával teli vedret talál, nem azt mondja, hogy „Ó, trágya!” Hanem megkérdezi, „Ki tette ezt?” Valaki arra gondolt, hogy szétteríti a trágyát az ő szobája szőnyegén. Ezt egy agy, valami intelligencia tette. Ugyanakkor az egész eljárás mögött egy intelligencia van, amely lassan megváltoztatja az Egyházat, egy gyűlöletes dolgot hoz létre, amit zsinati Egyháznak nevezünk. A legtöbb katolikusnak a gondolkodása nem zsinati jellegű. És a legtöbb katolikus nem tudja, mit csináltak vele. De néhány katolikus már tudja. A ministráns lányok ilyen hirtelen bevezetése sok embert felébresztett. Azt kezdik mondani, hogy „ezt hirtelen, brutálisan és magyarázat nélkül csinálták nekünk, ellentétben az Egyház szokásaival, azzal, amit a pápa eddig mondott, és amit Róma mindmáig kijelentett. Ha ezt megtették velünk, akkor vajon mi egyebet is megtesznek még velünk? Ily módon kezelnek minket? Ennyire megváltozott az Egyház a mi fiatal korunk óta?” Van egy szörnyű példája ennek a rendszernek, és énnekem ezen a ponton elakad a hangom, Bernard. Az FKBSZ a Felnőttek Keresztény Beavatásának Szertartásáért felel. (Angolul Rite for Christian Initiation for Adults; rövidítve RCIA a neve.) Évekkel ezelőtt ennek az emberei terveik másolatát elküldték Rómába. Róma ezeket soha nem hagyta jóvá. Soha! Róma elismerte, hogy a terveket megkapta. De azóta az FKBSZ emberei úgy működnek, mintha a terveket Róma jóváhagyta volna. Pedig Róma azokat nem hagyta jóvá. Ma az RCIA a legtöbb egyházközösségben működik, mint a megújulási (RENEW) program. A keresztény áhitatnak és imádnak ez a két rendszere aláasta az Oltáriszentségbe vetett hitet. Aláasta a pápa tévedhetetlenségébe vetett hitet. Aláasta a pokolba és a tisztító tűzbe vetett hitet. Aláasta a megváltás egyenértékűségébe vetett hitet az egész Katolikus Egyházban. Az RCIA és a RNEW emberei azt mondják: „Róma jóváhagyta az RCIA-t és a RENEW-t”. Nem, Róma ezt nem tette. Róma elismerte ezeknek a programoknak az átvételét, de semmilyen módon nem tett ezért semmit. Ez volt az a hiba, amit Róma elkövetett. A bíráló kérdés így szól: Ki az, aki most ezzel a taktikával kijátssza Rómát, és később megkapja a jóváhagyást? Ki az? A válasz: A papság egy csillagrendszere használja ezt a taktikát. Ez a papság aktív Rómában, a világ majdnem minden országában és az Egyesült Államok minden püspökségében.

Bernard: Ezek jól ismert emberek? Egy hálózat ez?

Martin atya: Ó, ez egy hálózat. Tagjaik egy része jól ismert, mert ők prominens bíborosok, püspökök és liturgisták. Mások közülük kevésbé ismertek, de igen befolyásosak. Például kevés katolikus tudja, hogy főleg európai papokból és tudósokból egy csoportot állítottak össze, és arra utasították őket, hogy az Egyház imakönyveinek valamennyi imáját átvizsgálják. A pokolra való minden hivatkozást el kellett távolítaniuk. A büntetésre való hivatkozásokat is. El kellett tüntetniük az Egyház ellenségeire való utalásokat is. Az imákat nyájasakká, egyetemesekké, ökumenikusokká, szeretettel teliekké és csaknem buddhista-szerűekké kellett átalakítaniuk. Ezért egy szabályos Novus

Ordo plébánián soha nem fog olyan imát hallani, amelyben az van, hogy „Taníts minket arra, hogy a világi dolgokat megvessük, és az égi és mennyei dolgokat keressük.” Ezek a modernisták azt mondják: „Nem kell ilyen érzéseket táplálnod. Most jó emberinek lenni, és emberi dolgokat birtokolni jó.” Mindezt titokban történt. A katolikusoktól úgy vették el az imáikat, hogy nem is volt tudomásuk erről. Többségük nem is tudja, hogy mitől fosztották meg őket. Eltűnt az Egyház igaz, egységes tanítása. Manapság a katolikusok többségének fogalma sincs arról, hogy valamikor mit hitt és tanított az Egyház.

Bernard: Melyek a szélesebb leágazásai egy törvénnyel szembeni engedetlenségi taktika abban a reményben való alkalmazásának, hogy az majd megváltoztatják. Nem áll-e fenn annak a veszélye, hogy a hívők a tekintéllyel és a törvénnyel szembeni minden tiszteletüket elveszítik?

Martin Atya: Pontosan ez történik, Bernard. Pontosan ez az, ami történik. A nép mindenekelőtt elveszíti bizalmát a püspökeiben. Az átlag katolikus, akinek tanácsra van szüksége, nem keresi fel a püspökét, de ilyen az ügyben a plébánosát sem. A közönséges katolikus nem tudja, kihez forduljon. Nem tudja, hova menjen, mivel hiányzik az irányadó fény. Róma ezekkel a zavarba ejtő határozatokkal jön elő. A helyi papság megosztott. Egyesek a határozatok mellett vannak, mások ellenük. A helyi püspökök, papok és teológusok éppoly tanácstalanok, mint maga Róma is. Így, úgy tűnik, hogy egyáltalán nincs irányadó fény. Végül néhány katolikus azt mondja: „Ezek az egyházi emberek nem tudják miről beszélnek. Ez túl zavaros nekem. Hazamagyek, hogy otthon üljek.” És otthon ülnek.

Bernard: Mindebben mi a pápa szerepe? Mi miatt változtatta meg hirtelen a szándékát, hogy állást foglaljon a női ministránsok („az oltár leányai”) működésének bevezetése mellett.

Martin Atya: Ez a szörnyűség ezzel kapcsolatban. Ennek a parancsnak a Rómából történt kibocsátása után a pápa az első napokban körbejárt, és csalást emlegetett. Körbejárása közben ezt mondta: „Ezt a csalást meg kell állítani! Ezt a csalást meg kell állítani!” De nem tudott mit kezdeni vele. Ez nem az ő döntése volt. Ez ellenkezett az ő véleményével, a kinyilvánított véleményével, az ő ismert véleményével. Ezen az úton megszégyenítették, mert végül is mit tehetett? A pápa érvénytelenítheti ezt a határozatot? Nem, ezt ő nem teheti meg Rómában. Ha egy ügyet eldöntöttek, ki kell tartani mellette.

Bernard: Vagyis ezt a háta mögött csinálták?

Martin Atya: Ezt teljes mértékben a háta mögött cselekedték. A pápa azt sem tudta, hogy készülnek rá. Ő mindig az ellenkezőjét mondta. Most azzal a ténnyel kell foglalkoznia, amit tiszteletre méltó bíborosok teljes díszruhába öltözve mondanak: „Nos, Szentatya, ez most megtörtént, de ugye a közönség előtt nem hagy bennünket cserben. Számtalan egyházköztségben és püspökségben már 25 éve ez volt a szokás.” A kérdést a továbbiakban is igazolhatjuk. Gracida, a texasi Corpus Cristi püspöke jó püspökként ismeretes. Pedig neki nem egyszerűen női ministránsai vannak, hanem minden évben vesenyt rendez az év legjobb ilyen leányának a megtalálására. A leányok felvonulnak, és a püspök a győzteseknek díjakat oszt. Ezt az Egyház szokásai, az Egyház tiltása és a kánonjog kikötései ellenére megtartják. Tudok egy New York-i egyházközsegről, ahol 30 női, de csak két fiúministráns létezik. Azt hiszem, hogy ez a két fiú rövidesen felmond.

A média természetesen mélyen belénk vágta a kését, híreket közölve arról a napról, amikor mindez kiderült. A New York Times hosszú cikkben számolt be, és képet közölt a pápáról, és egy fotót készítettek az egyik New York-i templom oltári leányairól. Három leányt láthattunk rajta, akiknek szalagsokor volt a hajukban, bokazoknit hordtak, csevegtek és mosolyogtak, míg kereszbe tett lábbal ültek a szentélyben. Nos egy katolikus templom szentélyében, ha az egy valódi katolikus templom,

Isten van jelen az Oltári Szentségben. Az Ő jelenlétében nem ülsz ott és csevegsz. Hanem térdelsz, és imádkozol Hozzá. A New York Times sztorija azt fejezi ki, hogy a katolikus templom egy komédia. Miféle szentély az, amelyben kisleányok ülnek keresztbe tett lábbal, és közben csevegnek és nevetgélnek?

Bernard: Nem veszítik el az emberek az Istennel szembeni tiszteletük egy részét, ha a gyerekek a szentélyben csevegnek és nevetgélnek?

Martin Atya: Az emberek nem veszítenek el annyi tiszteletet Isten iránt, mint amennyi elvész az Egyház iránt. Azt kezdik mondogatni, hogy „Ez csak színlelés! Csak komédia! Azok az emberek nem hiszik, hogy Krisztus itt van.” Azok a papok, akik megengedik, hogy ilyen dolgok megtörténjenek, nem hiszik, hogy az Úristen a szentélyben van. Másként nem hagynák, hogy a gyerekek keresztbe tett lábbal csevegve és nevetgélve üljenek a földön. Nem tennék ezt. Biztosan nem viselkednének így az Egyesült Államok elnökének jelenlétében. Sem pedig a pápa jelenlétében. És ha elhinnék, hogy a mi Urunk igazán jelen van, az Ő jelenlétében sem tennének így.

Bernard: Érdekesnek találom, amit maga a New York Times sztorijáról mondott. Különös, hogy ugyanazon a napon, amelyen a New York Times sztorija terjedt, Kanada nemzeti újságja, a *The Globe and Mail* ugyanazt a nagy történetet hozta le, pontosan a címlapján. Vajon a liberális klérus hálózatának keze benne van-e a médiában?

Martin Atya: Ennek a hálózatnak a keze természetesen benne van a médiában. Megkapnak minden hirdetést, amit csak akarnak. Ez a hálózat és a média számos más kérdésben is szövetségesek. Úgy gondolják, hogy a homoszexualitás az élet egyik érvényes útja. Azt hiszik, hogy az abortusz bizonyos körülmények között megengedhető. Úgy gondolják, hogy a fogamzásgátlás az oké. Hisznek olyan fogalmakban, amelyeket az Egyház halálos bűnnek és Isten elleni támadásnak tart. Olyan eszmékben hisznek, amelyek rombolják a családot, ezért kötelességünk elkerülni azokat. Igen, van egy hálózat. Mi háborúban vagyunk ezzel a hálózattal, és mindenütt elveszítjük a vele való csatákat. A végén meg fogjuk nyerni ezt a háborút, mivel Jézus feltámadt a halálból, hogy megváltson mindnyájunkat. Ő megváltotta az igazakat, akik az utolsó napon igazolást nyernek. De mi csatákat veszítünk. Ez egyike azon csatáknak, amelyeket elveszítettünk. Ez egy olyan csata, amelyet csúnyán elveszítettünk. Ezt a csatát árulás és csalás révén veszítettük el.

Bernard: Mi a lélektani hatása ennek a döntésnek és más hozzá hasonlóknak, mint amilyen VI. Pál idején a kézbeáldozásra vonatkozó döntés volt. Beszéltem olyan katolikusokkal, akik úgy érzik elárulták őket.

Martin Atya: Sok hívő elárultnak és tanácstalannak is érzi magát. Azok a katolikusok, akik törődnek a hagyománnyal és tudják mi volt az Egyház, elárulva érzik magukat, mert senki nem védelmezi őket. Azt mondták nekik: „Soha nem lesznek oltári leányok”. Hasonlóképpen azt mondták nekik, hogy soha nem lesznek női papok. Most hirtelen a semmiből, figyelmeztetés nélkül, és röviddel azután, hogy a pápa maga mondta Teréz anyának, hogy nem lesznek oltári leányaink, amíg ő lesz a pápa, oltári leányaink (női ministránsaink) vannak valamiféle római kongregáció parancsára, egy olyan név és iktatószám nélküli dokumentum eredményeként, melyet később hivatalosnak nyilvánítottak. Most azt mondják nekünk, hogy ez a döntés nem visszavonható, és immár az Egyház egyetemes törvénye.

Ezért nem csodálkozhatunk azon, hogy a hívők elárulva és tanácstalannak érzik magukat. Most azt kérdezik: „Róma még mindig a elvi tisztaság központja-e? Róma még mindig a doktrinális tekintély központja-e? Miért hagyták ezt a pápák?” Aztán elmondjuk nekik, hogy „Nem a pápa hozta a határozatot; ezt a háta mögött és az akarata ellenére hozták. Ezzel szándékosan igyekeztek őt a

hittelétől megfosztani. Ezt azért tették, hogy megmutassák: nem képes kormányozni, és le kellene mondania. Azt mutatták ezzel, hogy a pápa már nem vezet többé, és hogy a nép vette át a hatalmat. Ezzel megmutatták, hogy a püspökök ezeknek a határozatoknak a meghozatalában éppoly erősek, mint a pápa.” Elmondjuk a hívőknek, hogy azt a határozatot nem a pápa hozta, de abba belenyugodott. Tétélezzük fel, vajon mit éreznek a hívők? Egy nagy szomorúság tölti el őket, amikor rájönnek, hogy Róma nem védőbástya többé, és hogy **Péter meg van láncolva**.

Bernard: Röviddel azután, hogy az újságok sztorikat közöltek az oltár leányairól, újra kezünkbe véve az újságot azt olvassuk, hogy a pápa jó egészségben van. Mi történik a pápa egészségével? Róma népe, amelyet maga szupererőként írt le, kihasználta a helyzetet?

Martin Atya: Kihhasználják a helyzetet, de nem csak ennyiből áll a történet. Először is beszéljünk a pápa egészségéről. Az életbiztosítással foglalkozó cégeknek statisztikai táblázatai vannak, melyek felbecsülik, hogy egy bizonyos kort elért személyek milyen élethosszúságra számíthatnak. Biztosításmatematikai szempontból a pápának héttől tízig terjedő életéve lehet még hátra, feltéve, hogy nem szenved balesetet, vagy nem szerveznek gyilkossági kísérleteket ellene. II. János Pál pápa bizonyos betegségeiben szenved. Csontritkulása van. A csontjai törékenyek. Egy megalovírus van a szervezetében. Ez egy mérge benne, de nem okvetlenül fogja megölni őt. Az orvosai nem számoltak pontosan ezzel a táplálékkal. Volt valami rákos jellegű benne, amit kioperáltak a szervezetéből. Ott van még az öregkor szokásos gyengesége, amit szenilitásnak szokás nevezni mindaddig, amíg a szó egyenértelmű nem lesz a tébolyodottsággal vagy az örültséggel. II. János Pál semmiképpen nem szenilis. Tehát a biztosítási táblázatok szerint II. János Pálnak, ha ha nem történik vele valami csúnya baleset, még héttől tíz évig terjedő ideje van hátra.

Van még egy tényező, amely nem azonos II. János Pál egészségével. A pápa rejtélye a következő: miért nem vesz elő egy baltát, és vágja le a fejeket? Miért nem távolítja el azokat a püspököket, amelyek homoszexuálisak vagy eltűrik a templomokban a homoszexualitást? Miért hagyja, hogy aktív homoszexuális szeminaristákat pappá szenteljenek? Kanada és az Egyesült Államok püspökségeiben minden évben mindenütt szentelnek pappá aktív homoszexuális szeminaristákat. Ezeket az embereket akkor is felszentelik, ha legtöbbször tudják róluk, hogy aktív homoszexuálisok! Ugyanakkor a pedofil papokat azok szülők folytonosan a bíróság elé állítják, akiknek a gyermekét ezek a papok megerősztolták. És ez az örült politika tovább folytatódik. Miért nem állítja le a pápa ezt az egészet? Miért nem tisztítja ki a pápa a szemináriumokat? Miért nem közösi ki ismert eretnekeket, mint Charles Curran vagy Richard McBrient? Miért nem veszi el tőlük a fakultásaikat? Ne feledjük, hogy Charles Curranak fakultásai vannak. Ő egy jó hírű pap a rochesteri egyházkerületben, noha elfogadja a homoszexualitást, a válást és a maszturbációt. Clarke püspök Rochesternek a püspöke. Miféle püspök engedné meg ezt? Charles Curran elfogadja a katolikus tanítással ellentétes gyakorlatot, de azért köztisztviseltben álló pap?! „Gyerünk csak Clarke püspök. Hogyan fogja magát megvédeni Krisztus és az Ő angyalai előtt?” És nem Charles Curran az egyedüli tekintélyes eretnek. II. János Pál nem bocsát el püspököket, nem tisztítja meg a szemináriumokat, és nem közösi ki ismert eretnekeket. Nem mozdít el bíborosokat, akik ellene vannak. Nem fog hozzá, hogy elpusztítsa a papságnak azt a szerkezetét, amiről korábban szoltunk. Ezt ő pápaként megtehetné, hiszen korlátlan hatalma van.

Vizsgáljuk meg ennek e helyzetnek a hátterét. Amikor 1978. október 16-án II. János Pált pápává választották, akkor ő már ismerte az Egyház állapotát. Ne felejtjük el, hogy akkor már két pápánk volt, XXIII. János és VI. Pál, akik kezdeményezték ezt az új zsinati Egyházat. E két főpapi méltóság alatt a jó, középutas bíborosok, püspökök és papok többsége velük tartott, soha nem álltak fel, kérdezvén: „Várj egy pillanatot! Mi az, amit mi feladunk? Miért változtatunk mi ezen? Miért megyünk szembe azzal, amit a zsinat mondott?” Vizsgáljuk meg ezt az utolsó pontot. Vegyük például a misét. A második vatikáni zsinat határozottan kimondta, hogy a latin marad az imádás nyelve. A püspökök azt mondták, hogy a mise imáinak némelyikét le lehetne fordítani anyanyelvre, de nem a kánont. A

misekánon latin marad. A zsinat megtiltotta, hogy a kánont anyanyelven mondják. Valaki azt mondhatta volna: „De a zsinat megtiltotta! A Zsinat szerint a kánon latin marad!” Egyetlen embert kivéve senki nem mondta ezt. Ez az ember Lefebvre érsek volt. És mit tettek vele? Kiközösítették őt!

Bernard: Ahhoz kapcsolódva, hogy a pápa vajon miért nem távolította el a rossz embereket, sokan egy másik kérdést tesznek fel: „A pápa miért nem jött azoknak a segítségére, akik a legerőteljesebben támogatják őt?”

Martin Atya: Ő elsősorban azokban bízunk, akik megtartják hagyományos hitüket, a katolikust. Bernard, az embereknek nagyon nehéz állást foglalniuk. A jó emberekről beszélek, a normális középutas katolikusokról, akik hűségesek, és most rájönnek, hogy ezen az úton vezették őket már mintegy 25 éve. Ezeket az embereket pápák és Rómából érkező utasítások vezették ezen az úton. A szívükben tudják, hogy valami nagyon elromlott, de nincs hatalmuk arra, hogy megváltoztassák. De nincsenek annyira életrevalók, sem bátrak, hogy felálljanak és azt mondják: „Nem! Nem akarom, hogy nekem ehhez közöm legyen.” Néhány pap állást foglalt a helyzet ellen, de mindig eltűntek az ismeretlenségben, vagy elbocsátották őket az állásukból.

Bernard: Ahogy ez például Ottaviani bíboros esetében történt.

Martin Atya: Ottaviani bíboros egészen eltűnt. Lefebvre érsek is eltűnt volna, de ő azt mondta, „Nem! Én egy halszállkát nyomok Róma torkába, amit az nem tud sem lenyelni és sem felköhögni”. Megalapította a X. Szent Pius Társaságot. Később négy püspököt szentelt fel, hogy folytassák a munkáját. De ez egy külön történet.

Most menjünk vissza a Szentatyához. Miért tűri a más hitűeket az Egyházban? Mivel uralkodásának kezdetétől tudta, hogy mindennek vége. Hogy mit értek ezen? Azt, hogy VI. Pál, a püspökök és az Egyház új zsinatjának koordinátorai által 1965 és 1978 között okozott károsodás olyan óriási volt, hogy II. János Pál azt mondta magának: „Ezt már nem tudom megváltoztatni!” És valóban nem tudja. A szemináriumok valamennyi eretnektől való kiűritése a szemináriumok végét jelentené. Sok szeminárium becsukná a kapuit. Így nem lenne többé olyan férfi, akit pappá képeztek ki. Maga mit tette a Római Bibliikus Intézettel, amely jelenleg ellentmond csaknem mindennek, amit az Egyház a Bibliáról és a Teremtésről tanított. Bezárná? Mi történik, ha Rómában már nincs Bibliikus Intézet? Mit tette a papok tömegével, akik szilárdan meg vannak győződve arról, hogy meg kellene nősiülniük? Mit tette azokkal a papokkal, akik felmennek a szószékre, és arról prédikálnak, hogy Isten mindenkit szeret, és senki sem jut a pokolba? Mit csinálna azzal a pappal, aki azt állítja, hogy az Egyházon kívül is van üdvözülés? Ezek azt mondják, hogy nincs reális különbség egy református és egy katolikus, vagy egy zsidó és egy katolikus között. Azok a 21-es útvonalon mennek, mi a 19-esen. Miként tud bánni a pápa egy ilyen papsággal, amelyet valójában már elveszített?

És végül: hogyan teszi vissza helyükre az oltárokat? Miként állítja helyre a szentségtartókat? Az írországi Kerryben, ahol születtem, Killarneyben van egy dóm. Egy nagyon szép oltára és egy kedves szentségtartója volt. Most a templomban nincs se oltár, se szentségtartó. Eltűntették őket. Kerry jelenlegi püspöke, O’Sullivan bőbeszédű jámborságával és hiányos hagyományos tudásával egyszerűen szégyenkezik a templom miatt. Szégyenkezik a templom miatt! Hogyan lesz képes a pápa helyreállítani azt a hitbeli veszteséget, amely a világban mindenütt megfigyelhető? Sehogyan nem lesz képes erre. Ráadásul az elhivatottság nagyon alacsony szintű. Az Egyházban nagy hiány van a papokban és az apácákban. Egyébként tudja-e, hogy az Egyesült Államokban kétszer annyi kilencven évnél idősebb apáca van, mint a 28 évesnél fiatalabb. Csak gondolja át, hogy ez mit jelent. Azt jelenti, hogy Amerikában rövidesen nagyon kevés apáca lesz. Az öregek kihalnak, és nagyon kevés fiatal jelentkezik.

II. János Pál pápa mindezt tudta! Megértette, hogy mivel ő a „nyávogómadár” székében ült. Rómában, és képes volt megítélni az Egyház helyzetét. Tudta, hogy ő nem tudja helyreállítani. Amit elpusztítottak, az elpusztult. Láthatta, hogy mit csináltak a II. Vatikáni Zsinatot követő években. A pápa figyelve Fatimára és Miasszonyunk ígéreteire, bízik abban, hogy eljön, és helyreállítja a hitet, mert a hit eltűnt. Nézzünk szembe azzal, Bernard, hogy a hit kihalt.

Engedje meg, hogy hozzak egy példát, miként halt ki a hit. Tegyük fel, én egy pap vagyok, aki homoszexuálisoknak tart misét. Mondjuk tudom, hogy a mise előtti éjszaka azok szodómiát követtek el egymással, de én ennek ellenére a következő reggeli szentáldozásban Jézus testét és vérének adom nekik. Valóban hiszem-e, hogy a szentáldozás Jézus testének és vérének a magunkhoz vételét jelenti? Nem, nem hiszem. Inkább azt hiszem, hogy a szentáldozás egyfajta szimbolikus gesztus. Ezáltal az én hitem megszűnt. Amikor bemegyek egy templomba, az első dolgom, hogy megfigyeljem a szolgálatos papot. Megfigyelem, hogyan viselkedik a templomban. Hogyan viselkedik a szentségtartó (tabernákulum) körül. Egyébként a szentségtartó most rendszerint egy sarokba van eldugva. Nem az oltáron van. Némely templomban egy dróton függő doboz. Ha a pap úgy viselkedik, mintha semmi nem lenne a dobozban, akkor tudjuk, hogy többé már nem hisz. Mit gondol, ha abban a teremben öszeakadnánk az Egyesült Államok elnökével, beszédbe elegyednénk egymással, és figyelmen kívül hagynánk őt? Nem tennénk így. Ha akár egy rendőr lenne is még a teremben, valami olyasmit mondanánk neki, hogy „Jó reggelt, uram! Hogy van?!” Ha valaki még az Isten jelenlétét sem ismeri el, akkor tudjuk róla, hogy nem hisz többé. Az, hogy az emberek hisznek-e, az nem onnan tudható, hogy mit mondanak, hanem onnan, hogy mit tesznek. Tegyük fel, hogy egy férfi otthon van a feleségével, és soha nem köszön neki, soha nem csókolja meg, nem eszik vele, és mindig semmibe veszi őt. Ez az ember valóban szereti a feleségét? Nem, számára az egy senki. És ha azt mondaná a feleségének, hogy szereti, hinne az neki? Egyébként ez szokott sok házasságban történni. Hasonlóképpen ha egy pap azt mondja, hogy a mi Urunk a szentségtartóban van, de úgy viselkedik, mintha senki sem lenne ott, akkor tudni lehet, hogy többé már nem hisz.

Térjünk vissza a pápához. II. János Pál már pápasága kezdetén tudta, hogy a hit elenyészett. A pápa rájött erre. És nem tudta, miként lehetne helyreállítani. Nem tudta, hogyan állítsa helyre!

Bernard: Ez tehát megmagyarázza, hogy az Egyház épülete miért van összeomlóban. Megmagyarázza, hogy néhány örült pap miért akarná lerombolni egy egyházközség valamennyi szobrát! Amikor a hit eltűnik, az Egyház évszázadok alatt létrehozott építménye végül szintén szétesik.

Martin Atya: Amit ma találsz, az egy ördögien agyafűrt lapos templom. Ebben a templomban már nem Istenre tekintsz, hanem az emberi közösség tagjaira. Ez a templom oly módon működik, hogy a közösség tagjai megidéznek Jézust, majd lehozzák Őt az oltárukra. Ebben a templomban a pap valójában nem pap többé. Nincs többé áldozat. Nem történik feláldozás a Kálvárián. A miséjünkben Krisztus nem hal meg egy vértelen módon. Ez az egész számukra egy hókusz-pókusz, hogy régi angol nyelven katolikusellenes kifejezéseket használjanak. Egyébként a hókusz-pókusz a „Hoc est enim Corpus Meum” latin szavak eltorzítása, melyeket a mise szentelésekor mondtak. A „hókusz-pókusz” kifejezés a brit protestánsoktól származik. Egyébként a papok már régen nem hisznek, és a pápa ezzel tisztában van, és tudja, hogy a dolgokat nem tudja újból a helyükre tenni. Humpty Dumpty, a mese köpcös emberkéje eltört, és nem lehet újra összerakni.

A pápa azt csinálta, hogy utazni kezdett. 92 országban járt. A tavaly nyáron meglátogatta Denvert. Utána visszatért Rómába. Mit csinált valójában a pápa, míg az Egyesült Államokban volt? Táplálta a földalatti katolikusok szívét. Egyébként ott van egy földalatti egyház, melyet olyan emberek alkotnak, akik őszintén hisznek a Katolikus Egyház valamennyi igazságában. Ezek kitartanak a hagyomány mellett. Érvényes misékre járnak, ha találnak olyat. Nem könnyű érvényes misére találni.

A földalatti Egyház hívei abban reménykednek és hisznek, hogy Urunk és Miasszonyunk végül mindent megváltoztatnak. A pápa is ebben bizakodik. Nincs más út. Közben a pápa minden lehetséges témát szóba hoz. Szomorú helyzet ez, Bernard. A vigasztalást az evangéliumokból kapjuk. Egy alkalommal Jézus Urunk Pétert, Jakabot és Jánost magával vitte a Tábor hegyére, és a szemük előtt átváltozott.

Bernard: Mit láttak az apostolok Krisztus színeváltozásakor?

Martin Atya: Látták, hogy felemelkedik a levegőbe, és a ruhái fehérek voltak, mint a hó. Fénylett, és a fényben alakult át. A színeváltozás idején egész lénye fénylett. Jézus eljövendő szenvedéseiről beszélt Mózesnek és Eliásnak. Amikor a Tábor hegyéről lejöttek, azt mondta ennek a három apostolnak: „Erről ne beszéljete senkinek, amíg fel nem támadok a halálból.” Aztán elkezdett beszélni nekik arról, hogyan fog majd szenvedni a hatóságok üldözése következtében. Elmondta nekik, hogy őt megölik majd, és fel fog támadni a halálból. Akkor Péter azt mondta Neki: Ugyan, Uram, ne beszélj a szenvedésekről. Éppen most láttuk a színeváltozásodat és Mózessel és Éliással folytatott beszélgetésedet. Hagyd abba ezt a beszédet. „Távozz tőlem, sátán” – mondta erre neki Krisztus. Ezen a módon róta meg Krisztus Pétert is. Mintha azt mondta volna neki: „Te sátán, hogy mersz így gondolkodni!” Krisztus azt mondta: „Te nem gondolsz az Istenre vonatkozó dolgokra, hanem csak azokra, amelyek az embereket illetik.” Néhány szó, amelyek minket illetnek, Bernard, valamint minden tanácstalan katolikust: „Vajon nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?” (Lukács 24:26)

Nyilvánvalóan Isten akarata volt, hogy Krisztus azzal váltson meg minket, hogy bánalmazzák, megkorbácsolják, megcsonkítják, három óra hosszat függjön a keresztre szegezve, és végül halálra kerüljön. Arra gondolok, micsoda út ez a győzelemig! Hogy megöljék! Attól tartok, hogy Isten ehhez hasonlóan azt akarja, hogy az Egyházat megalázzák, megkorbácsolják, megtöri és eltemessék. A homályban fogják eltemetni. Mi, katolikusok egy szegélycsoport leszünk. VI. Pál élete vége felé azt mondta, hogy a katolikusok egy kis maradványt képeznek majd a társadalom szegélyén.

Bernard: Vagyis az Egyház élete ugyanolyan lefolyású lesz, mint Krisztus élete volt.

Martin Atya: Így van! Lesujtanak majd ránk. Vérbe borítanak majd minket. Letépik majd ruháinkat. Meztelenek leszünk. Számúznak bennünket. A világ szemében végül kiirtanivalók leszünk. Az Egyház látható testét az illeti meg, mint ami Krisztus testét megillette, hogy megalázzák, szenvedést okozzanak neki, és végül elpusztítsák. Ezt megjövendölték az Írások. Ezek a jövendölések megmagyarázhatják a helyzetet, de még nagy hitre lesz szükségünk. A pápát mind jobban és jobban megalázzák. A pápa a Miasszonyunkra vár, hogy eljőjön és megoldja a dolgokat. Ebben reménykedik jelen pillanatban. A Vatikánban van egy festett üvegablak az ő címerével. A mottója „Totus tuus”, ez rajta van a címerén. Ez azt jelenti: „Teljesen hozzád tartozom.” Vagyis azt, hogy a pápa Miasszonyunkhoz tartozik. Ez az esküje. És ez a szegény ember ezen az ablakon nézhet a világra. Kinézhet a világra, és tudja, hogy ostrom alatt van.

Még valamit el kell mondanunk a Szentatyáról. Néha csodálkozunk, hogy Krisztus miért Pétert választotta az utódjának. Péter szemtelen volt. Tudatlan volt és ugyanakkor becsvágyó. Néha gyáva is volt. Amikor a főpap udvarán két szolgálólánnyal találkozott, átkozódva tagadta, hogy bármi köze is lenne Jézushoz. Ez a jelenet a mártíromság esélyét bizonyította. Együtt halhatott volna meg Jézussal. De nem ez történt. Akkor ő kilopakodott, és sírásra fakadt. Mégis, Péternek nagy hite volt, és igen hű volt. És sohasem adta fel! Ragaszkodott a hitéhez, és végül is neki mondta Krisztus, hogy „Legeltesd bárányaimat, legeltesd juhaimat”. Egyébként nyugtalanította Pétert, amikor háromszor is feltette annak a kérdést: szeretsz-e engem? Emlékeznünk kell arra is, hogy gyenge pontjai ellenére Krisztus Pétert

választotta első pápájának. És én azt hiszem, hogy Krisztus sohasem csupán annak erényei, hanem a korlátai miatt is választott ki egy pápát.

Nos ez a pápa nagy hittel és nagy rátermettséggel bír, de ugyanakkor jelentős korlátai is vannak. II. János Pál korlátainak egyike az intellektuális beállítottsága. Őt elbűvöli a francia szellemiség irányzata. Ez olyan eszmék iránti eltúlzott lelkesedésre készítette őt, amelyhez semmi köze nincs a hitnek, és amely károsítja a hitet. És II. János Pál ezt nem látta, mint ahogy Péter apostol sem vett észre bizonyos dolgokat. II. János Pál pápa helytelenül beszélve Lutherről és Galileiről, gyengítette az Egyházat. Olyan emberekkel érintkezett, akikkel nem kellett volna. Például a woodoo papokkal. Amikor ilyenekkel találkozott, Jézus Krisztusról kellett volna prédikálnia. Nem kellett volna a római zsinagógába elmennie anélkül, hogy Jézus Krisztusról beszélt volna. Amikor meglátogatta a zsinagógát, azt kellett volna mondania a zsidó gyülekezetnek: „Azért jöttem, hogy Jézusról, a Megváltóról beszéljek!” De nem tette ezt. II. János Pál liturgikus ünnepeket tartott a görög ortodox papsággal és az orosz ortodox papsággal, valamint a skandináviai és az angliai protestánsokkal. Ezek az akciók azt a benyomást keltették, hogy egyetlen vallás sem az igaz vallás, és az egyik vallás éppen olyan jó, mint akármelyik másik. Ezek az akciók korlátozó jellegűek, mert azt a benyomást keltik, hogy egyik vallás sem az igaz vallás, és az egyes vallások pontosan olyan jók, mint bármelyik másik. Ezek az akciók azt a benyomást keltik, mintha a különböző vallások ugyanazt a dolgot jelentenék. Nos nem, ezek egyáltalán nem ugyanazt jelentik. A katolikus vallás a megváltásnak az egyedüli útja, és az Egyház nélkül nincs megváltás. Ez az Egyház szilárd hite. Érdekes, hogy II. János Pál pápa nem igazolta ezt a hitet, noha hasonlóan vélekedett. II. János Pál nyilvánosan elmondta, hogy hisz az Egyház tanításában, mely szerint az Egyházon kívül nincs megváltás. De ezt a hitet a viselkedésével soha nem igazolta. Ő lekicsinyelte a vallások közötti különbségeket. De ha a vallások közötti különbségek csekélyek, akkor miért kell éppen katolikusnak lenni? Mi történt azzal a dogmával, amely szerint az Egyházon kívül nincs megváltás? II. János Pál ismeri ezt a dogmát, hiszi is, de cselekvésének a módjával megcáfolja azt. Ez meggyengíti az Egyházat. Lehetővé teszi, hogy az eretnekek a szemináriumainkon, a szószékeinken, a püspökségeinkben és nemzeti szervezeteinkben igazolják saját magatartásukat.

II. János Pálra vonatkozó megítélésünk nagyon pontos kell legyen. Ő a mi pápánk és érvényesen lett megválasztva. Akik üresen hagyják a betöltetlen helyet, nem látják meg Isten arcát. Ahol Péter van, ott van az Egyház. Még akkor is Péter volt az apostolok élén, ha megtagadta is Krisztust. Minden botlása ellenére Péter volt Krisztus választottja. De Krisztus soha nem habozott, hogy szemrehányást tegyen Péternek. Végül Krisztus vezette Pétert Rómában a végső keresztfeszítésre. Őt egyébként fejjel lefelé feszítették keresztre. Nero és annak barátnőjének, Poppaeának az óhajára Kr. u. 64-ben Rómában feszítették őt meg éjjel, egy szörnyűséges éjszakán. Hasonlóságok vannak II. János Pál és Szent Péter között. II. János Pál megfontolt tévedéseket követett el. De ő sohasem esett az eretnység bűnébe. Az eretnőséget a tévedéseivel bátorította. Isten ezért megbüntetheti őt. Isten segítse őt. Talán éppen keresztre feszítik majd. Nem tudom, Isten hogyan fogja őt megítélni. De tudom, hogy ő pápa. Ismerjük a hitünket, és ezt emlékezetében kell tartanunk. Néha tétovázik a teljesítményében, amit nekünk számításba kell vennünk, de ez nem fosztja meg őt a hivatalától.

Bernard: Van még egy kérdésem erről a pápáról. A médiában talált hírek szerint talán visszavonul. De a pápák mióta vonulnak vissza?

Martin Atya: A pápák sohasem vonultak vissza. Napjainkig sohasem beszéltek a pápa nyugdíjazásáról. Elmondom magának, mi rejlik a visszavonulásról szóló szóbeszédnek mögött. A dolog nagyon egyszerű, és ennyiből áll: Az egyházat emberek alkotják, köztük magasrangúak, mint a bíborosok, és alacsonyrangúak, mint a nem egyházi férfiak és nők, akik gyűlölik II. János Pál pápát. Vannak világi emberek is, akik őt nagy akadálnak tekintik. Hadd mondjam el, egyikét azoknak a nagy nehézségeknek, amit ő okoz világnk vezetőinek. Nixon elnök az 1970-es években egy

végrehajtási utasítást tett közzé, amely a 400. számú National Executive Order (NSM) volt. Ez megállapította, hogy harmadik világ tizenhárom országában a születésszabályozás stratégiai jelentőségű az Egyesült Államok számára. Ha az Egyesült Államok kormánya megállapítja, hogy egy intézkedés stratégiai szükségszerűség, az azt jelenti, hogy a kormány szerint az Egyesült Államok nem létezhet nélküle. Az életbenmaradáshoz van szüksége rá. Az egyik stratégiai szükségszerűség számunkra, hogy legyenek atomfegyvereink, és hogy képesek legyünk azokat másoknak is szállítani. Ezeket a fegyvereket túlélésünkhöz stratégiaiul szükségeseknek tekintjük. Nixon elnök végrehajtási utasítása kötelezővé tette az Egyesült Államok számára, hogy tizenhárom országban dollármilliárdokat költsön születésszabályozásra. Azóta még újabb országokat is felvettek erre a listára. Nixon után minden elnök megerősítette a végrehajtási utasítást. Most a pápa ellenzi a születésszabályozást. Ez egy háborús cselekedet. Mivel az Egyesült Államok kormánya korlátozni akarja a népességet, háborús aktusnak tekinti a pápa születésszabályozással szembeni állásfoglalását. Mivel az Egyesült Nemzetek finanszírozza a világ lakosságának a születésszabályozást, és ezáltal korlátozza a világ lakosságának a számát. Azt mondják, hogy máris túl sok ember ál a földön. „Nem tudjuk etetni őket! El fognak pusztulni! Harcba kezdenek!” Ezért, ezen a ponton a pápának a születésszabályozással szembeni állásfoglalása az Egyesült Államok kormányának és az ENSZ ellenségévé teszi őt.

Tételezzük fel, hogy egy olyan ellenség van a nemzetközi színpadon, amely fenyegeti stratégiai életbenmaradásodat. Mit teszel? Háborúba szállsz. Esetleg meg is gyilkolod őt. II. János Pál pápa ellen már volt egy sikertelen gyilkossági kísérlet. Azt hiszem, most egy könnyebb utat találtak arra, hogy megszabaduljanak tőle. „Bírjuk rá, hogy lemondjon.” Most ott lebegtetik a gondolatot, akár egy próbabalont. „A múltban a pápák betegek lettek. Gyengélkedtek, és nem tudtak kormányozni, és az Egyházban a fejtelenség vált uralkodóvá. Szükség van egy törvényre, amely kimondja, hogy a pápának 75 éves korában le kell mondania. Minden püspöknek le kell mondania, amikor elérte a 75 évet, és a pápa is egy püspök. Ő Róma püspöke. Miért ne kellene lemondania? A pápák is megöregednek és szenilisek lesznek. Vagyis a pápák nyugdíjba mehetnének. Ez a pápa visszavonulhatna a legyelországi Czestochovába, vagy az olaszországi Monte Casinoba. Ott egy apostoli küldetése lehetne, és Szentatyának nevezhetnék, bár mindenki tudná, hogy nem uralkodhatna Szentatyaként. Mert vannak rá precedensek. Vannak visszavonult elnökök az Egyesült Államokban. Mindnyájuknak elnöki címe van. Ők már egyáltalán nem kormányoznak, viszont megkapják a megbecsülést. Visszavonulásuk után más hasznos dolgokkal foglalkoznak. De nem fecsérelik el az időnket és a pénzünket a dolgokhoz való elavult viszonyulásukkal. Fiatalnak és élénknek kell lenned, hogy eredményes pápa legyél.” Ezek az általuk használt érvek, melyekkel szorgalmazzák a pápa nyugalmába vonulásának eszméjét. Ezt az eszmét szorgalmazták az utóbbi tíz esztendőben. Nemrég egy jezsuita pap írt egy cikket, aki megállapította: „Remélem, hogy amikor a pápa betölti a 75. évét, tudni fogja, mit kell tennie.” Otrombaság azt mondani: „Kérlek, menj el, és hagyj magunkra minket! Vonulj vissza, ahogy minden jó ember teszi!” És más cikkeket is közöltek, még Rómában is, azt sugallva, hogy már most kellene létezzen egy törvényes eszköz, amely a pápát egy bizonyos életkorban történő visszavonulására utasít. Ezek a cikkek azt javasolták, hogy kellene legyen egy dokumentum, amit a pápa tisztségébe lépésekor aláír, megígérve, hogy 75 éves korában lemond. Valójában a lemondása az egyedüli út, amely által egy pápát el lehet távolítani. Ez az egyedüli dolog, amit tehetnek, hacsak nem akarják megölni őt. A biztosítási matematika szerint a pápa hirtelen halála nem valószínű. Mint előbb már mondtuk, statisztikai becslés szerint mintegy tíz évet élhet még.

Bernard: Ez úgy hangzik, mintha a jezsuita pap, aki cikkében azt sugallta, hogy a jelenlegi pápa vonuljon vissza, szövetségben lenne az új világrend képviselőivel, akik szintén szeretnének megszabadulni tőle.

Martin Atya: Ezek természetesen mind egy bandában vannak. Mindnyájuknak ugyanaz a célja. Még találkozniuk sem fontos. Egyformán gondolkodnak. Ezek az emberek elvesztették a hitüket. Többé már nem hisznek a természetfölöttiben. Az Egyházat nem tekintik többé Krisztus Misztikus

Testének. Többé nem hiszik, hogy az Egyház fő szerepe a lelkek felkészítése az örökkévalóságra. Nem! Ezek az Egyházat az emberiség világi élőhelye építése eszközének tekintik. Ez az eszme behatolt az Egyház Második Vatikáni Zsinata utolsó napjának, 1965. december 8-ának a főáramába, amikor VI. Pál pápa elmondta híres beszédét az Egyháznak ebben a világban játszott szerepéről. Lényegében azt mondta: „Most belépünk a világba. Immár a világnak adunk igazat. Mi ebben a világban akarjuk felépíteni az emberiség tartózkodási helyét.” Már az Egyház imájával is mi történt, amelyik így szól: „Emeld föl értelmünket, ó Uram, hogy megvessük a földi dolgokat, és szeressük az égi dolgokat”? Mi történt azzal a gondolattal, hogy azon az úton („in via”) járunk, mely szerint latin mondatokat használjunk? „Mi ezen a földön utazunk. Nem vagyunk valódi otthonunkban itt a földön. Mi, egy másik latin mondatot használva, „via a termino” vagyunk. Az emberi lét végéig, a Szentháromság víziójáig utazunk.

Bernard: De ha a pápa visszavonul, a Pápaságot egy természeti intézménnyé redukáljuk.

Martin Atya: Akkor a pápa egy hivatalnokká redukálódik. Ennyiből áll az egész elképzelés! Ez egy szabadkőműves elgondolás. Egy pogány eszme. A pápa tudja ezt, mint ahogy 1978-ban tudta, hogy mindennek vége. Uralkodásának kezdetétől fogva így döntött: „nincs értelme azon dolgozni, hogy ezt a szerkezetet megreformáljuk.” A Bibliának egyik jelenetében Krisztus és a tanítványai Jeruzsálem városán kívül voltak, és éhesek voltak. Amikor a Közép-Keleten vagy, és akarsz valamit, és minden kopár. A fügefán nem volt füge. Krisztus megátkozta. Az eszme, amely együtt jár a kopár fügefával, a következő: A kertész, aki egy kopár fügefát lát, azt fogja mondani: „Gyökerestől kitépem ezt a fügefát, elpusztítom, elégetem, és egy újat ültetek helyette. Akkor majd lesz új termés.” Ugyanez igaz az Egyház szerkezetéről. Előbb vagy utóbb az Egyháznak más formája lesz. Kitérli a múlt bűneit, és helyreállítja a hagyományos hiedelmeket, amelyek a mi Urunktól és az apostoloiktól származnak. Attól tartok, Bernard, hogy sok nyomorúságban utazunk majd, mielőtt odaérünk. Átesünk előtte a keresztfeszítésen, a temetésen, és a feltámadáson. Át kell vészelnünk azt is, amin a jelen pillanatban megyünk át. Segítse Isten azokat, akikben nincs hit, hogy fenntartsák magukat. Az Egyház ellenségei tudják, hogy az Egyház szerkezete a torkukon akadt. Sajnos ők mennek, hogy elfojtsák és megfojtsák azt. De tudjuk, hogy a katolikus Egyház egy másik formában újból felemelkedik.

Bernard: Nézzunk előre. Róma éppen most engedélyezte a női ministánsok, az „oltárleányok” működését. Elégedettek lesznek-e a liberálisok és a feministák?

Martin Atya: Ó nem, ó nem! Még több minden következik. Itt van az egyházközség új fogalma. Az Egyház szervezete, a fizikai, látható szervezete az egymással az egyházmegyékben (püspökségekben) csoportosuló egyházközségekből (plébániákból) áll, melyek mind Rómához kapcsolódnak. Ez az Egyház szervezete. A hatalom a pápától és a vatikáni kancelláriától áramlik a többi püspökhöz és püspökökhöz tartozó egyházközségekhez. Az Egyház alapegysége a plébánia, a plébánián belül pedig a család az alapegység. A család! A család az apából, az anyából és a gyermekekből áll.

Az új lelkesítő eszme hozzákapcsolódik Amerika jelenlegi szocializációjához. Akár felfogjuk, akár nem, a szocialista eszmék megvalósultak iskoláinkban, de mindenütt másutt is. Az új lelkesítő elgondolás ügyesen keresztbe tett nekik, de az mégis sátáni. Az új elgondolás szerint az Egyházban lelkipásztori vezetők lesznek, és egy személy hatáskörébe hat vagy tíz plébániát csoportosítanak. Az egyházközség szervezete már csak azért is megváltozott, mert nincs elég papunk ahhoz, hogy a régi módon szervezzük meg a plébániákat. Az egyházközség vezetője egy diakónus vagy diakonissza is lehet.

Bernard: Jönnek a diakonisszák?

Martin Atya: Igen, jönnek. Persze, azon vagyunk, hogy legyenek diakonisszáink. Már intézkedtünk, hogy legyenek diakonisszáink, Bár nem nevezik őket diakonisszáknak, egy diakónus hatáskörével bírnak. Az új lelkészi eszme alapján az egyházközségnek tartoznak felelősséggel. Ők mondják meg a papoknak, mikor tartsanak misét, miről beszéljenek, és milyen könyveket használjanak. Ők fogják irányítani a papokat. A papok fizetik a járandóságukat és a biztosításukat, de ők laikus emberek irányítása alatt fognak állni.

Bernard: De nem fogja ez szétrombolni a papság egész jellegét?

Martin Atya: A gyanú szerint igen. Ezen embereknek számára a papság csak egy tevékenység. Csak egy tevékenység! Tudja, ezek nem hisznek többé abban, hogy amikor a pap keresztet vet valakire, és azt mondja "Én feloldozlak téged", valóban felmenti azt a bűnel alól. Azt gondolják, ha valóban gondolnak egyáltalán valamit, hogy mindezt az Egyház teszi, vagy a Szentlélek teszi. Ez tévedés! A pap valóban megbocsátja a bűnöket. Ő megbocsáthatja a bűneidet. Ezt nem ismételhetem elég gyakran. A pap megbocsátja a bűnöket a kereszt jelét rajzolva a kezével, mondván: „Én feloldozlak téged”. Hasonlóképpen ezek az emberek nem hiszik, hogy amikor egy pap azt mondja: „Mert ez az én testem; mert ez az én vérem kelyhe”, akkor a kenyérnek és a bornak valóban megváltozik az anyaga. Nem, ők már nem hisznek ebben többé. Számukra ez az egész csak hókusz-pókusz.

Bernard: Pedig a papság egész természete a természetfölötti erején alapul.

Martin Atya: Enélkül nincs papság. Ezek az emberek nem hisznek egy természetfölötti papságban. Azt hiszik, hogy amikor összejön a kongregáció, és együtt imádkoznak, akkor ők lehozzák Krisztust az oltárra. Ez egy protestáns elképzelés. Valójában még a protestáns egyház magas képviselői sem hiszik ezt. A protestáns vallás magas képviselői sokkal inkább katolikusok, mint a katolicizmus számos magas rangú zsinati képviselője. Mise után néha a szentostya maradványait találjuk a szemébe dobva. Láthatsz a szentségtartót (tabernákulumot) tisztogató embereket, akik minden szentostyát kidobnak.

Bernard: Hallottam olyan esetet, amikor bort a mosdókagylóba öntöttek.

Martin Atya: Persze, a bort a lefolyóba öntötték. Nem hiszik, hogy itt bármi is több lenne, mint bor! Az új lelképásztori rendszer Seattle püspökségben már javában működik, és hamarosan bevezetik New York érsekségbe is. A papok kezdik azt érezni, hogy valami kezd rájuk záródni. Valamibe belépnek, amiről sohasem alkudtak meg, amikor a szemináriumba beléptek, és úgy döntöttek, hogy papok lesznek. Ez a valami az új lelképásztori rendszer, amely elkezdte lerombolni az Egyházat. E mögött a terv mögött az eszme lényegéeként az Egyház lerombolása húzódik meg. Az elgondolás a következő: „Rombold szét az Egyház szervezetét, csúsztasd azt be a közönséges lapos lakosságba, süllyeszd annak a szintjéig, és attól kezdve tökéletes békében élsz majd. Bőségben és egységben lesz részed. És mindnyájan szeretni fogjuk egymást. Mindenki a kölcsönös szeretetben él majd, mert valamennyien egyenlők akarunk lenni. Mindenki szeretni fogja a másikat, mert egyenlők akarunk lenni. Senki sem igényli majd az igazságot, és nem mondja azt, hogy ide kell jönnöd, ha a megváltásodat szeretnéd.

Bernard: Én arra a pontra szeretnék építeni, amelyről a vízszintes egyház kapcsán szólt. A szupererő azért lesz olyan zaklatott a hagyományos latin mise miatt, mert ez a liturgia a függőleges dimenziót hangsúlyozza?

Martin Atya: Igen, ezért nem tudják elviselni az úgynevezett tridentinai misét. Ezt a liturgiát nem igazán tridentinai misének kellene nevezni. Valójában nem is tridentinai, mert a Trenti Tanács nem ezt a nevet adta

neki, vagyis nem így szentelték fel. Én előnyben részesítem a Római Mise elnevezést. Ők nem tudták elviselni a Római Misét, mert a föld felszínén minden egyébtől, különösen a Novus Ordo Misétől teljesen különbözik. Ez teljesen más. A magatartás is teljesen különbözik. Az imák elrendezése, az azok mögötti szellem, és az a hit, amit képvisel, teljesen különböző. Ez az oka, hogy nem tudják elviselni a Római Misét, és ezért látnak vöröset az említésére is. Néha jó papok, apácák, világi férfiak és nők rakétaszzerűen távoznak abban a pillanatban, amikor a Római Misét megemlíted.

Bernard: Miért?

Martin Atya: Ballisztikus sebességgel távoznak, mert tudják, hogy ha a Római Mise egy igazi mise, és ha a Novus Ordo Mise nem az, akkor mi a legnagyobb szemétként járunk. Van egy jóbarátom, aki Ausztráliában él. Miután Róma úgy döntött, hogy megengedi a leányok oltár körüli tevékenységét, felhívott engem. Teljesen zavart volt. Ő egy nagyon hithű katolikus. Nagyon hű a Pápasághoz és Isten törvényeihez. Figyeli az Egyház erkölcsi tanítását, és amennyire csak tudja, jól neveli a gyermekeit. De ő egy zsinati katolikus. Azt mondtam neki: „Tudja, barátom, a problémák hosszan visszamennek az időben.” Megkérdezte: „Hogy érti ezt?” Mindjárt átment védekezőbe. Azt mondtam: „Úgy értem, hogy hosszú úton vissza 1965-be. Sőt, még azelőttre. Maga az orránál fogva hagyta vezetni magát, és most újra kell gondolnia az egészet. Hosszú az út visszafelé, sir.” Nagyon dühös volt rám, mert mindezekben az években ő nem kapott Krisztus testéből és véréből. Ezekben az években szónokolva adta elő az imákat, amelyek valójában katolikus imák elkorcsosult változatai voltak. Eltérítették őt attól a hittől, hogy a papok valóban egy vértelen áldozatot ajánlanak fel. Eltérítették attól a hittől, hogy a pap, amikor a kereszt jelével azt mondja „feloldozlak téged”, akkor valóban megbocsátja a bűnöket. Most vissza kell térnie a hagyományos hithez és gyakorlathoz. De mi a helyzet a gyónásaival? Közülük egyesek úgynevezett általános gyónások voltak. Némelyek más katolikusokkal végzett csoportos gyónások. Ezek általános bűnbocsánattal jártak. És mi a helyzet mindazokkal a Novus Ordo misékkal, amelyeken részt vett? Megkapta-e ő Krisztus testét és vérének ezeken a miséken? Most jött rá, hogy a legtöbbször ez nem történt meg. A legtöbbször kenyeret evett és bort ivott. És az idő nagy részében olyan prédikációkat hallgatott, amelyekből kimaradt a lényeg. Olyan prédikációkat hallgatott, amelyek sohasem szóltak a mennyről, a poklóról vagy a tisztító tűzről; sohasem szóltak a pápai csalhatatlanságról; sohasem szóltak a Szűzanya Szeplőtelen Fogantatásáról vagy királynői méltóságáról, nem szóltak a világvégéről, és sohasem szóltak arról, hogy a gyermekeket egy bizonyos módon kell nevelni, és meg kell tanítani őket az imádságokra. Ma már tudjuk, hogy azok az évek elvesztek, elpazarolt évek voltak, és soha nem lehet azokat visszavonni. Elmondta, hogy neki vissza kell mennie. Ez őrzítő az önérzetes férfiak és nők számára. A zsinati katolikusok nagyon elégedett emberek. Valamikor régen nem lettek volna elégedettek a zsinati egyházzal, de úgy vezették őket, hogy tetszen nekik. Minden emberrel egyenlőnek érzik magukat. Úgy érzik, hogy a pap nincs többé a csúcson. Úgy érzik, hogy ők az Egyház aktív résztvevői és valóban alkotnak dolgokat. Most azt kellett mondani nekik, hogy térdeljenek le. A zsinati Egyházban azt mondták: „Állj fel! Egy szabad emberi lény vagy.”

Bernard: Róma döntése az oltári leányokról néhány embert ráébresztett arra a tényre, hogy évekig egy új irányba vezették őket, ők nem is voltak ennek tudatában.

Martin Atya: Egy átverés történt, és most az emberek erre rájönnek. Hogy becsapták őket. Néhány évvel ezelőtt benn ültem a hivatalomban, és egy jól ismert 88 éves ember látogatott meg. Sírt. Azt mondta: „Malachi, most tudtam meg, hogy 1969 óta soha nem kaptam meg a mi Urunk testét. Én nem halhatok meg így! Legalább egyszer meg kell kapnom a Mi Urunk testét. Hol találom azt meg?”

Ez arra emlékeztetett engem, amikor Mária Magdolna megkérdezte a kertészt: „Hová tetted az Ő testét? Mondd meg nekem, és én elviszem innen”. Az arcán aggodalom volt. Mi tudunk segíteni rajta, és azóta meghalt. Biztos vagyok benne, hogy üdvözült, mert egy nagyon büntelen ember volt.

Sok ember most kezdi felfogni, hogy egy vagy-vagy helyzetben vagyunk. Vagy az oltár-leányok használata a szint, és ennél semmi nem jelent többet, mivel ha ezt megváltoztatták, akkor más dolgokat is meg lehet változtatni; vagy pedig ez egy nagy átverés, és bizonyos esetekben ez az a szalma, amely feltörte a tevé hátát. Az emberek ráébrednek arra a tényre, hogy valami gyanúsán bűzlik. Valami nincs rendben Rómában. **Péter láncra van verve.**

Bernard: Most, hogy Rómáról beszélünk, egy kérdésem lenne magához az Ecclesia Dei Commission nevű bizottsággal kapcsolatban. Több esetet is ismerek, amikor az Egyesült Államok hagyományos katolikusainak problémái voltak a püspökükkel való tárgyalás során, elmentek és segítséget kértek az említett bizottságtól. Az eredmény az volt, hogy semmiféle segítséget nem kaptak. Mi történt az Ecclesia Dei Commission nevű bizottsággal?

Martin Atya: Mindenekelőtt meg kell értenünk néhány dolgot az Ecclesia Dei Commission-nal kapcsolatban. Bernard, ezt a bizottságot biztonsági szelepként hozták létre, hogy az embereket elvonja Lefebvre érsek és X. Szent Pius Társasága támogatásától. Eleinte ez volt az egyetlen célja. Most több minden tudódott ki. Innocenti bíboros, akinek a gondjaira volt bízva az Ecclesia Dei, egészen egyszerűen azt mondta: „Reméljük, hogy a végéig és a haláláig felügyeljük az Ecclesia Deit. Reméljük, hogy be tudjuk fejezni ezt az egész kudarcot.” Ezt mondta! Látja, rá kell jönnie, hogy Róma nagy hatalma eddig a pontig az a képessége volt, hogy mindenkit túl tudott várni. Várni és csak várni akar. Elviseli a megaláztatást. Tiltott volt, sértett, kirabolták és ostromozták. De képes volt mindenkit kivárni. Róma szembekerült a hunokkal és a vandálokkal, a franciákkal, a németekkel és az oroszokkal. Kivárta mindezeket a nemzeteket, és még mindig áll. Róma túlvárt valamennyi eretnokséget. Túlvárt valamennyi eretnokséget az ariánusoktól kezdve a protestánsokig. Ma a protestantizmus elszíntelenedik, a protestáns templomok darabjaikra hullanak, de Róma még mindig áll. Az eddigiekhez hasonlóan abban reménykednek, hogy túlvárnak mindenki mást. Ezúttal van egy különbség. A korrupció ott van az Egyházban, a hierarchiában és a bürokráciában. Most Róma maga is korrump. Nagyon könnyű elveszítened a hitedet Rómában.

A probléma az, hogy az Ecclesia Dei nem szolgál többé jó célokat. Az Egyesült Államokban mintegy 20.000 egyházközség van. Ezek közül csak mintegy 100-ban van Római Mise. Ez elenyésző. Az Ecclesia Dei segített néhány katolikusnak, de szinte semmi különbséget nem tett az általános helyzetben. Semmin nem változtatott. A Novus Ordonak ugyanaz a régi, öreg taposómalma működik. A Római Misét még mindig hatékonyan szorítják ki a létezésből. Néhány ember kezd rájönni, hogy egy igazi liturgia fejlődik fokozatosan az évszázadok folyamán, és találkozik a hívők szükségleteivel. A Novus Ordo Mise egy kitaláció volt. Zárt ajtók mögött aljas kis emberek rakták össze, és egy gyenge pápa segítségével csempészték be az Egyházba. Amink most van, az kudarcba fulladt, és számos formában propagálja a tévedést. Van valamink, ami érvényes szertartás lehet, ha nagy gonddal mondják, és megtisztítják és kiszűrik belőle a tévedéseket. De akkor sem a Római Mise, és soha nem is lesz az.

Az Ecclesia Dei haszna megszűnt mindenki számára. Senkinek sincs hite benne többé, kivéve azokat, akik nem tudják, mi folyik itt. Látja, Bernard, van egy alapvető nehézség, amit közölnünk kell mindenkivel, aki odafigyel ránk. A nehézség a következő: nagyon keserves egy jó katolikus számára elfogadni azt, hogy az Egyház, ahogy mi ismertük, a pápától a helyi plébánia papjáig, elveszett, és az, amilyen volt, soha úgy többé nem is jön vissza. Az Egyház eredeti életereje soha nem tér vissza ebbe a különös szerkezetbe.

Tételezzük fel, hogy maga Kr. u. 120-ban kikötött Alexandriában, kilépett a hajóról, és megkérdezte a város helyi lakóit, akik ott álltak és süttették magukat a nappal: „Hol vannak itt a katolikus templomok?” Az így válaszolt: „Miről beszél maga?” Abban az időben nem volt látható katolikus templom. A föld alatt voltak. Ha folytatta sétáját a városban, és egészségügyi munkásokkal,

rabszolgákkal, halászokkal beszél, talált volna néhány embert, akik tudták, merre van, mivel azok is részei voltak Egy kicsi helyre vitték volna magát, talán a föld alá, ahol egy püspök vagy egy pap megszentelte volna a kenyeret és a bort, és megbocsátotta volna a bűnöket. Azokban az időkben ez volt az Egyház.

Bernard: Úgy gondolja, hogy visszajönnek azok a napok?

Martin Atya: Ó igen! Mi már azokban a napokban vagyunk. Nagyon nehéz az emberek számára felfogni, hogy a tényleges templom most a föld alatt van. A hivatalos templom egy homlokzat, amit Krisztus elhagyott. Számtalan tévedésével – mint amilyen az abortusz, fogamzásgátlás, homoszexualitás, válás és paráználkodás – a saját belső részeit falja fel. A gyermekeket imádság, útmutatás és egy áhitatos mise nélkül nevelik fel. Ennek az az eredménye, hogy ezek a gyerekek rosszak lesznek. A hivatalos Egyház hűséges tagjai nincsenek tisztában a pusztulással, ami történik, mert rászedték őket, elérve, hogy kövessék azt. Közülük sokan nem fogadták volna el pusztulást, még ha megmagyarázzák is nekik. Sok jó és középutas egyházközségi papot és monsignort ismerek. Visszahúzódnak, amikor ezt a képet bemutatom nekik. Ezt kell mondanunk nekik: „Nézze Atyám! Nézze Monsignore! Mindennek vége! Tudnunk kellene, hogy minden, amit teszünk az a Titanic székeinek újrarendezése. A hajó lefelé mozog. Süllyed. Nekünk valami másat kell tennünk.” És ez az, amit a pápa tesz, egy földalatti templomot hoz létre az embereknek, akik őszintén hisznek, és várják, hogy a hosszú, hosszú éjszaka végetérjen. Meg kell érteni, hogy az éjszakában vagyunk, és nincs kijárata.

II. rész

A rendszer felmondja a szolgálatot

Bernard: Az előbbi interjúnk vége felé a liturgiáról beszéltünk. Milyen hatással van a laikusokra, ha az egyházközségben a liturgia állandóan változik?

Martin Atya: Pontosan az a hatása az emberre, mint a mindig ismétlődő változásnak. Bernard, a normális életünkben mindig van egy alapvető rutinunk, amit minden nap elvégezzük. Ezen a rutinton belül változatok lehetnek. De ha folyamatosan nagyobb változások történnek a rutinban, akkor már nem fogjuk magunkat ismerni. A gyermekeink sem fognak minket ismerni! Senki sem talál meg minket. Ha az élet egy állandó változás, akkor nem tudjuk, mi fog történni. Ez a helyzet a háború idején. Emlékszem, hogy a második világháború idején borzalmas pusztítás történt, amikor a városokat, az utcákat és a házakat bombázták. A bombázásnak az egyik hatása az volt, hogy az emberek nem ismerték magukat többé, mert az életükből kiveszett a rutin.

Hasonló folyamat működik az imával. Tétélezzük fel, hogy az Istenhez szóló imáimban használt gesztusok és szavak lényegesen és állandóan változnak. Ha ez elég hosszan történik, összezavarodom. Mindnyájan a rutintól függünk. Az alapvető rutintól! A gyermekek a rutintól függenek. A felnőttek a rutintól függenek. A házaspárok a rutintól függenek. Minden ember a rutintól függ. Ma egy folyamatos változás történik, amely szándékos, és az a célja, hogy állandóan eltávolodjunk a katolicizmus alapjaitól. A legfrissebb ilyen terület a képzés. Ez egy új rendszer annak az eldöntésében, hogy miféle személyiség vagy. Ezt most a plébániákon a jezsuiták és a ferencrendiek szorgalmazzák a keresztút, a missziók vagy a lelkigyakorlatok helyett. Ebben a rendszerben négy kezdőbetűt kap mindenki a neve után, amelyek leírják a jellemét. Ez a rendszer elárulja a résztvevőknek milyen kell legyen a házastársuk, és hogyan viselkedjenek bizonyos körülmények között. Meghatározza a résztvevők indulatait, gyengeségeit és erősségeit. Ez mind egy pszichológiai profil felállítása. Ezt az, amit most például a tízparancsolatról, az irgalmasság testi cselekedeteiről,

vagy az Egyház vallási dogmáiról szóló szentbeszéd helyett adnak. És ezt a pszichológiai profilírozást felváltja jövőre valami más pszichológiai hóbort.

Ma az Egyházban állandóan történnek változások. A misének új kánonjai vannak, és különböző új imákat vezetnek be. Újféleképpen teszik a dolgokat. Az új mise (a novus ordo mise) nagy kreativitást tesz lehetővé. Szó szerint az új misét rövid nadrágban is el lehet mondani! El lehet mondani Bermuda sortban és pulóverben. Kevés az igény arra, hogy a dolgokat egy bizonyos módon végezzük. Óriási a megengedett változatosság. Mindez a változtatás, a rutin hiánya, az ugyanazon énekek éneklésének a hiánya a hit pusztulását eredményezi. Például ha a himnuszt minden negyedik vagy ötödik évben megváltoztatnák, gondolja, hogy az emberek átérzéssel énekelnék? Világos elképzelésük lenne az országukról? A himnusz az országot magát tiszteli meg. Maga ugyanazokat a szavakat ismétli. Mindenki ismeri ezeket a szavakat, és emlékszik rájuk. Ezek felidéznek az ország múltját. A himnusz szavai emlékeztetnek minket arra, hogy hogy kik is vagyunk.

Bernard: Ha megváltoztatjuk a himnusz szavait, az emberek nem tudják, mit jelent nekik az ország.

Martin Atya: Így van. Ha állandóan változtatjuk a himnuszt, hamarosan nem is jelent az semmit. Ugyanez igaz a zászlóra is. Vannak dolgok, amelyeknek változatlanoknak kell maradniuk. De a hálózat, amely el akarja pusztítani a Római Katolikus Egyházat, az emberek folytonos összezavarásának és a vallásban meglévő állandóságok eltüntetésének a stratégiáját fogadta el. El akarják tüntetni! Az Egyház ereje mindig az a tény volt, hogy egy állandó kőszikla volt, hogy mindig ugyanazokat a szertartásokat végezte, ugyanazt a tízparancsolatot hirdette, és mindig ugyanazon szabályok tiszteletben tartását várta el, miközben ezeket a szabályokat az egyes korok szükségleteihez alkalmazta. Ez volt a Katolikus Egyház ereje. Mára ezt az erőt teljesen aláásták! Az elképzelés az, hogy az emberek összezavarására állandó változásokat vezetnek be, így azoknak külső irányadók eligazítására legyen szükségük. Itt jön be a Nagy Testvér árnyéka. Ma a Nagy Testvér mondja meg, mit gondolj, mit érezz, hogyan házasodjál, miként rendezd be az életed, és hány gyermeked legyen. És most a Nagy Testvér még azt is megmondja, hogyan imádkozzál.

Bernard: A múlt évben az Egyesült Államokban megkísérelték, hogy megváltoztassák a Zsoltároskönyvet és a Szertartáskönyvet. Ezt a próbálkozást megakadályozták.

Martin Atya: Igen, megakadályozták. Végül is sok püspök és pap rájött, hogy itt sötét indokok működnek. Ezért útját állták ezekenek a kísérleteknek. Megállították tehát, de újrakezdik majd ezt a próbálkozást. A kezdeményezés egy másik úton fog jelentkezni.

Bernard: Ez egyik oka lehet annak, hogy Rómának a női ministránsokkal kapcsolatos döntése néhány embert meglepett. A Zsoltároskönyv és a Szertartáskönyv javasolt megváltoztatásait meggátolták. A hívők némelyike így gondolkodott: „Helyes, végül is némi stabilitás állt be a zsinati Egyházba.” És akkor változás történt egy másik fronton.

Martin Atya: Mindezekon felül egy új egyházközségi szerkezet létezik, amelyről az előbbieken beszéltünk már. Ebben az új plébániai szerkezetben a lelkipásztori vezető a pap néhány szerepét is átveszi. Ez megváltoztatja az Egyház alapvető szerkezetét. Terveik végtelenek. Ezt így folytatják, mert el vannak szánva a dolgok megváltoztatására. Elszántan rombolják az Egyház korábbi szerkezetét.

Látja, Bernard, már említettünk egy megfigyelést, amit meg kell ismételnünk. Ez a következő: Ha megfigyelte az Egyházat 1950-ben vagy 1960-ban, azt találta volna, hogy a szerkezete valójában egészen egyszerű. Róma volt a központi kerékagy. Ebből a központból kommunikációs vonalak indultak. Ezekre a kommunikációs vonalakra mint a központból kiinduló csövekre lehet hivatkozni. Ezekre a csöveken át utasítások, rendelkezések, határozatok, könyvek és doktrinák áramlottak ki

Rómából. Ezeken a csöveken buzgalom, engedelmesség, közreműködés és missziós erőfeszítések áramlottak vissza Rómába. A II. vatikáni zsinat megváltoztatta ezt a szerkezetet. Minden országban legalább egy új központot hozott létre. Ezeknek az új központoknak megvan a maguk élete, és nem igazán függenek semmiben sem Rómától. Ezek az új központok függetlenül cselekednek, és megvannak a maguk bizottságai, konferenciái és szervezetei. Vannak náluk püspököki konferenciák, papi konferenciák, apácák konferenciái, vannak konferenciái a papok szenátusának, a katolikus nőszervezeteknek, az apácák szervezeteinek, a papok szervezeteinek, a püspökök szervezeteinek, és így tovább.

Bernard: Mindezekkel a bizottságokkal és albizottságokkal az Egyház élete nagyon bonyolult lett.

Martin Atya: Bizottságok mindenütt vannak. Valahányszor valamit tenni kell egy egyházközségben, máris bizottság jön létre. Valahányszor valamit tenni kell egy egyházmegyében, a püspök létrehoz egy bizottságot. Az új bizottság laikusokból, apácákból és papokból jön létre. Így az egész világon regionális központok jöttek létre. Ezek a központok egyáltalán nem működnek együtt. A pápa központja csak egy a többi között. És Róma maga elszigetelt, ahova betörtek, és ezért többé nem az irány forrása. Ma a pápa csak egyike a sok hangnak.

Bernard: Vagyis a pápa nem tud mindenről, ami Rómában történik.

Martin Atya: A pápa nem tudhat mindenről, ami Rómában folyik. Egyszerűen nem tudhatja. Az a baj az emberekkel, akik Rómáról beszélnek, hogy azt mondják: a pápának ezt meg azt kellene tennie. Pedig ha éltek volna Rómában, akkor tudnák, hogy ott úgy élnek, mint a nyulak a ketrecekben, vagy mint a méhek a kaptár sejtjeiben. Rómában vannak bizottságok, csoportosulások, tanácsadók, minisztériumok, valamint missziók, amelyek létéről a pápa nem is tud. Ő ezek létéről sem értesült, még kevésbé azok ott dolgozó személyzetéről. Egyszerűen nincs módja mindegyiket megismerni. Ha minden nap meglátogatna egyet közülük, akkor sem tudna valamennyivel találkozni egy esztendő alatt. Ha pedig a pápa minden idejét azzal töltené, hogy ezeket meglátogatná, az Egyház többi részében zűrzavar keletkezne, mert semmi figyelmet nem tudna szentelni egyéb feladatainak. De tetejébe sok bíboros, akik a kongregációk vezetői, erős ellenszenvvel viseltetnek ezzel a pápával (II. János Pállal) szemben. Talán csak öt bíboros van Rómában, akik nehéz körülmények között támogatnák a pápát. A bíborosok többi része független gondolkodású. Ott van azután az öreg bíborosok, mint Ciappi vagy Oddi kardinálisok gondolkodásmódja. Ők már nyugdíjasok, és Rómában akarnak maradni. Nem akarnak vidéken élni, vagy Firenzébe visszavonulni, sem szüleik születési helyére költözni, vagy unokahúgaikkal és unokaöccseikkel élni, de az öregek otthonában sem kívánják életüket befejezni. Azt akarják, hogy római lakásukban éljenek. Tudják, hogy az a lehetőségük, hogy Rómában maradjanak, nem függ teljesen a mostani pápától. Tudják, hogy mivel az nemsokára meghal, kedvére kell tenni a hatalomban levő embereknek, akik maguk sem szeretik a jelenlegi pápát.

Bernard: Vessünk egy pillantást egy másik helyzetre, amelyben Róma érintett, majd vizsgáljuk meg, hogy ez a sajátságos helyzet tágabb értelmet illusztrál-e. Róma nemrég egy konzervatív püspököt nevezett ki a svájci Chur püspökségének a fejévé. Az meg akarta tisztítani a rendkívül rendtelenné vált helyzetet. Ez tiltakozást szült. Akkor Róma két liberális segédpüspököt nevezett ki, hogy ellensúlyozza a konzervatív püspököt. Hát háború zajlik Rómában? Azt mutatja-e ez a helyzet, hogy egymást megsemmisítő frakciók vannak Rómában?

Martin Atya: Van egy fő frakció, amelyik a pápa ellen van. A probléma ez: az emberek azt hiszik, hogy a pápa nevezi ki a püspököket. Pedig nem ő nevezi ki. A pápa aláírása csak egyike a végső dokumentum számos aláírásának, amelyik kijelenti: „Bernard Janzen Zürich püspökévé lett kinevezve.” Az ő aláírása csak egyike a mondjuk öt aláírásnak. Néha a pápa nem is tud a kinevezésről, amíg ki nem hirdetik. Nem is tud róla. II. János Pál nem vesz minden ügyet a kezébe. A kormányzás nem

erőssége. Még azt az információt sem tudja, amit tudnia kellene. De a probléma az, hogy túl sok mindent kellene tudnia. Hogyan kezelje például a madagaszkári kinevezéseket? Ő nem ismeri Madagaszkárt. Nem tud a kinevezésekről, amelyeket az írországbeli Kerryben vagy Nebraskában kell megtenni. Nem tud mindent a kinevezésekről, mint ahogy nem tud mindent arról sem, ami Rómában történik. Nincs ideje, hogy végigjárjon minden egyházmegyét. És a pápa nem ismer minden püspököt. De azok jönnek, hogy lássák őt. A püspökök eljönnek Rómába az ad limine látogatásaikra. Az ad limine látogatás során minden püspöknek ötévenként el kell mennie a pápához, hogy beszámoljon az egyházmegyéje helyzetéről. Az ad limine látogatás alkalmával a püspök magasztos képet fest a pápának mindarról, ami a püspökségében történik. Aztán hazamegy és az ellenkezőjét teszi annak, amit a pápának a szándékairól mondott. Mit tegyen a pápa? Hívja vissza a püspököt, és mondja neki: „Te egy hazudozó vagy!”?

Bernard: Kanadában egy különös helyzet alakult ki, ahol egy teológus aláírt egy papírt, amelyik ellenszegült a Veritatis Splendor című pápai enciklikának. És ezt a teológust most egyházmegyei püspöki szintre emelték!

Martin Atya: Hát igen. Oda azok az emberek tették, akik nem szeretik II. János Pált. Megvan az erejük ahhoz, hogy kinevezzenek egy püspököt. Ebből a fajta püspökből találunk mindenfelé. New York államban van egy segédpüspök, aki azt mondja, „A jövő Egyházában nem lesz sem pápa, sem püspök, sem papok.” Mégis megmaradt segédpüspöknek! Megmaradt püspöknek, mert védi őt a hálózat. Háború van a csomópontok és Róma között. A csomópontok Róma ellen harcolnak. A csomópontok azt akarják tenni, ami nekik tetszik, mindenféle beavatkozás nélkül. Amikor néhány évvel ezelőtt felvetődött az in vitro megtermékenyítés, néhány kanadai egyházi ember felhívott engem ezzel kapcsolatban. Megérdeztem: „Konzultált erről Rómával?” Az illető egészen felháborodott. Azt mondta: „Mi nem megyünk Rómába ezekkel a dolgokkal. Függetlenek vagyunk!” Ezek az egyházi emberek nem akartak Rómával konzultálni. Nem akartak Ratzinger bíborossal beszélni, aki az Egyházban az erkölcsi kérdések fő tekintélye volt. Rómától teljesen függetlennek tekintették magukat. Minden kérdésben harcra szállnak Rómával. Rómának megszűnt minden reális hatalma. Elméletben Rómáé a hatalom, de nem a gyakorlatban. Róma azért veszítette el a hatalmát, mert a püspökök maguk pápaság-ellenesek. Nem akarnak többé egy abszolút hatalommal rendelkező pápaságot. Nem akarnak egy olyan pápát, aki igent vagy nemet mondhat. Ezt nem akarják többé. A pápák maguk, XXIII. Jánostól kezdve támogatták a pápaság csökkenésének ezt a folyamatát. A modern Egyház egyik legostobább megállapítását XXIII. János pápa tette az 1962-ben elhangzott megnyitóbeszédében. Lényegében ezt mondta: „Anyánk, az Egyház valamikor régen szankciókat használt azok megbüntetésére, akik megszegték a törvényeit. Most tudjuk, hogy ha egyszer az embernek feltárják az igazságot, és felismeri azt, önként engedelmeskedni fog neki.” Volt még egy másik pápa, aki valaha a valóságtól ennyire elrugaszkodott dolgot mondott volna?

Bernard: Nos el tudja képzelni, mi történne, mondjuk a családomban, ha azt mondanám a gyermekeimnek: „Tegyétek azt, ami nektek tetszik, de bármit csináltok is, nem kaptok büntetést. Bízom abban, hogy mindig a helyes dolgot fogjátok tenni.” Ha én ilyet mondanék, káosz lenne a családomban!

Martin Atya: Így van! Ez történt az Egyesült Államok iskoláiban. A rosszul viselkedő tanulókat nem büntetik meg. Ez történik a bűnözőinkkel is. Miután letartóztatják őket, tudják, hogy 24 órával később ismét szabadlábon lesznek. Az eretnekek megragadták XXIII. János eme kijelentését, és elszaladtak vele. Egy nagyon vicces incidensünk volt Rómában, amikor ott voltam. A Gregorián Egyetem könyvtárának könyvtárosa észrevette, hogy az Encyclopedia Britannica kötetei, egyik a másik után, eltűnnek. Ez probléma volt, mert ezek a könyvek nagyon drágák voltak. Ezért a könyvtáros felszerelt egy megfigyelő készüléket, és megállapította, melyik diák viszi el a könyveket. Aztán kapcsolatba léptek vele, bementek a szobájába, és megtalálták a hiányzó köteteket. Tudják, mit mondott nekik a

diák? Azt mondta: „Rendben, most vegyék elő a kötelet, és büntessenek meg, ha akarják.” Nem volt lelkiismeret-furdalása a könyvek ellopása miatt. Cselekedetének nem érezte semmi erkölcsi vonatkozását! Csak a megfigyelő gépezet volt ellene. Semmi tisztelet nem volt benne a törvény iránt. Ha egyszer lemondasz a büntetésről, felborul a világ. Ha egyszer azt gondolod, hogy megúszod a dolgokat, semmi tisztelet nincs benned a hatalom iránt. Ma semmi tisztelet nincs Róma iránt. Róma nem büntet meg senkit. Kit fog Róma megbüntetni? Hogyan tud megbüntetni egy püspököt? Miként tudja megbüntetni Richard McBrient? Hogyan tudja megbüntetni Charlie Currant? Ezeket az embereket a saját püspökeik támogatják! Olyan sok eretnek van, és valamennyinek jó hírneve van.

Bernard: Olyan sok büntetnivaló másként gondolkodó van!

Martin Atya: A helyzet elmúlt. Bernard, ezek az incidensek, amelyeket megvitattunk, megerősítik azt a tényt, amelyről folyton beszélek. A pápa 1978-ban látta hogy vége van. Ő látta ezt! És azt mondta: „Csak pazarolom az erőmet, ha megkísérlem a dolgokat helyreállítani, mert képtelen vagyok rá. Nem lehet megtenni. Isten visszavonta a kegyelmet. Ő ettől a látható szervezettől visszavonta a védelmet. Isten megátkozta, ezért megszűnik létezni. Valami mást fogok tenni.” Ez volt II. János Pál pápa hozzáállása a helyzethez.

Bernard: Itt van egy másik nagyon zavaró helyzet. Remélem, meg tudja világítani. A múlt évben hat feltehetően kiközösített amerikai katolikus Rómához fellebbezett.

Martin Atya: Ezek honoluluiak voltak.

Bernard: Úgy van. Megnyerték a fellebbezést. Róma megsemmisítette a kiközösítésüket.

Martin Atya: Úgy van.

Bernard: Most nézzen bele az újságba, és olvashatja az erre a hat katolikusra alkalmazott tilalmat. Mi történik?

Martin Atya: Ez egy másik példája a jelenlegi római adminisztráció csalárd viselkedésének. Itt a gazember egy Agostino Cacciavillan nevű férfi, a pápa személyes washingtoni képviselője. Ő Róma apostoli követe Washingtonban és nagy haverja a honolului Ferrario püspöknek. Ferrario püspök hat embert kiközösített ki, akik mindegyike kitűnő katolikus. Ezek állandóan bírálták azt a módot, ahogyan kezelte az egyházmegyéjét, valamint a homoszexualitással szembeni toleranciáját. Ezért kiközösítette őket. Mind a hatot! Ők Rómába fellebbeztek. Aztán Róma hallott az esetükről, és azt a következtetést vont le, hogy „Ezek a kiközösítések tisztességtelenek. Ezek a katolikusok tiszteletben tartják az Egyház törvényeit. A püspök az, aki ezt nem teszi. Ezért e kiközösítések mindegyike semmis. „Ez a hat ember jó katolikus.” Róma ezt az üzenetet, ahogy ezt tenni szokta, apostoli delegátusával küldte el. Az Egyesült Államokban Róma apostoli delegátusa Cacciavillan érsek. Ő magához vette Rómából a levelet Ferrario püspöknek, és a következő üzenettel egészítette ki: „Ezt a hat katolikust egyházi tilalom alá helyezheted mert szemtelenek, nem tartották tiszteletben a szavadat, és megtámadtak téged.” Az apostoli delegátus ezt az üzenetet mint Róma válaszát küldte ki. Cacciavillan érsek úgy tett, mintha ezt az üzenetet kapta volna Rómából. Egyébként egyházi tilalom alatt lenni azt jelenti, hogy nem veheted magadhoz Krisztus Testét, nem mehatsz gyónni és nem házasodhatsz meg. Ez azt jelenti, hogy számodra tilos az Egyház valamennyi szolgálatával élni, amíg meg nem békélsz. Akkor néhány ember Rómába ment, és megkérdezték: „Ezt mondták önök rólunk? Azt mondták-e önök, hogy ezt a hat katolikust egyházi tilalom alá kell helyezni?” Róma soha nem mondta ezt. Cacciavillan azt az üzenetet azért csatolta a levélhez, hogy kimentse Ferrario püspököt kényelmetlen helyzetéből. Ez a szokásos gazság, amit a római hivatalosságok gyakorolnak. És Cacciavillan érsek elbújhatna szűgyében.

Bernard: Mi a pápai nunciusként vagy apostoli delegátusként említett embereknek a hiteles szerepük? Mivel foglalkoznak?

Martin Atya: Elsősorban ő a pápa képviselője az állammal szemben. Másodsorban ő a pápa képviselője az illető ország püspökeivel szemben. Bárki kapcsolatba léphet az apostoli küldöttel. De ne keresse fel ezt a Cacciavillan nevű érseket. Elméletileg bárki megkeresheti őt, és küldhet neki panaszos levelet. Panaszkozhat valaki a püspökére vagy az egyházközség papjára, vagy a püspökségben a vallás helyzetére, vagy bármi másra. Ő a pápa képviselője. Száz körül van a számuk az egész világon. Ezek diplomaták. Van egy rövidhullámú rádiójuk, és állandó kapcsolatban állnak Rómával. A második világháború idején a kommunikáció egyik fontos útja az apostoli küldöttön keresztül ment. Az iraki háború idején is hasonló volt a helyzet. Rómának volt Bagdadban egy embere, Monsignor Marian Oles, egy lengyel prelátus, aki nagyon jó ember volt. Kommunikálni tudott a pápával, és elmondta neki, mi történik ott.

Bernard: Ismerek kanadai helyzeteket, ahol a hívek szörnyű visszaéléseket láttak az egyházközségükben. Aztán megírták a pápai nunciusként, és nem történt semmi!

Martin Atya: Igen, a kanadai pápai nuncius és az Egyesült Államok apostoli delegátusa szégyenletesek. Ugyanez érvényes Haiti apostoli delegátusára. A pápa küldöttei szégyenletesek. Igazán szégyenletesek! Érvelésük nagyon egyszerű. Az olyan emberek, mint Cacciavillan érsek, azt mondják: „Fiatalabb vagyok, mint ez a pápa. Még élni fogok, amikor ő már halott. Ha nem azoknak az oldalán vagyok, akik a következő pápát választják, vagy azén, akit majd pápának választanak, kegyvesztett leszek.” Ezért ezek a saját érdeküket nézik. Emellett van még egy másik kegyetlen, kemény igazság: a hit csökkent a papságban. A bíborosok, püspökök és papok egész kirakatát látjuk, ahol ezek az emberek tevékenységükkel azt bizonyítják, hogy már nincs hitük. De ennek ellenére nem hagyják ott az állásukat, mert egyébként mihez kezdenének? Feladnák a tagságukat egy elit klubban? Feladnák a tagságukat abban a klubban, amely méltóságot, értéket, kiváltságot és pénzt biztosít számukra; és olyan életstílust, amelyet másként nem engedhetnek meg maguknak?

Bernard: De nem a Hit az a ragasztó, amely az egész Egyházat összetartja? És ha a ragasztó hiányzik, nem ez magyarázza, miért van hadilábon az Egyház önnön magával?

Martin Atya: Ezért mondta a pápa: „Eltűnt a ragasztó. A cement is eltűnt. Az épület egy romhalmaz.” Emlékezzen rá, hogy az Egyház már VI. Pál pápa uralkodásának a végén romokban volt. Ez a pápa tizenöt borzalmas évig uralkodott. Uralkodása alatt az Egyház már összeomlóban volt. És nyomorúságában ilyen szavakat motyogott: „A sátán füstje behatolt az Egyházba.” Azt mondta: „Mi, katolikusok, a végén darabokra tört maradványok leszünk a társadalom peremén.” Képzeld el, hogy ezt egy pápa mondja! Nincs erő ezekben a szavakban. Hiányzik belőlük a bátorság. Hit sincs bennük. Csak egy nyomorúságos ember van, aki a pápaság történetének egyik legrosszabb főpapja.

Bernard: Hogyan lehet megmagyarázni a Los Angeles-i Roger Mahony prelátust? Aki valójában aláaknázza a laikusok abortusz és homoszexualitás elleni harcát?

Martin Atya: Mindez a hit dolga. Bernard, e mögött mindenütt a hit kérdése áll. Beszéljünk egy keveset a hitről. A legtöbb ember úgy tekint a hitre, mint valami ajándékra. És valóban ajándék. Az emberek egy része úgy tekint a hitre, mint valami születésnap ajándékra. Úgy tekintenek rá, akár egy tárgyra, mint egy nyakkendőre, pénztárcára, töltőtollra. De a hit nem egy tárgy. Nem olyasmi, amit betesz az ember a zsebébe. Ez lényünknek egyik dimenziója. És élettapasztalatunkból tudjuk, hogy fizikai lényünk, vitalitásunk egészségi állapotunktól, életkorunktól és körülményeinktől függően nő vagy csökken. Változik. Ez egy dimenzionális dolog. Ugyanez igaz a hit esetében is. Tétélezzük fel,

hogy két szülő azt mondja: két gyereket akarnak, többre nincs szükségük. Aztán bizonyos mértékig csökkent a vallásosságuk. Az ember cselekedetei kikezdehetik a hitét. Így a hite csökken, és végül oda jut, hogy nagyon kevés hite marad, azt leszámítva, hogy katolikusnak tartja magát. A hite arra a pontra csökkenhet, amikor már nem is katolikus. Sok ilyen katolikus van ma, akik nem követik az Egyház tanítását. Például elválnak, vagy születésszabályozáshoz folyamodnak. Sok katolikus, akik nem követik az Egyház tanítását, tudják, hogy rosszat tesznek, de nem tudnak szabadulni tőle. És így a hitük lecsökken. És ha valaki hite egy bizonyos ponton túl csökken, akkor már nem is létezik a hit.

A hittel kapcsolatban hangsúlyoznunk kell valami fontosat. Aki elvesztette a hitét, az nem is tudja, hogy elveszítette. Bernard, tegyük fel, hogy fog egy művelt embert, és barbárrá alakítja. Ismeretes, hogy ezt hogyan kell napjainkban véghez vinni. A náciok ezt meg tudták csinálni. A sztálinisták meg tudták csinálni a Gulágon. Ez az ember nincs tudatában, hogy barbárrá vált. Nem tudja, hogy a műveltségét elvesztette. Ugyanez igaz a hitre vonatkozóan is. Aki elveszítette a hitét, az nem tudja, hogy a hitét elveszítette. Egyébként úgy rohanna, mint az ürge, hogy visszaszerezze azt. Tehát aki elveszítette a hitét, az nem tudja, hogy elveszítette azt. Azt gondolja, hogy vele minden rendben van. És azt hiszi, hogy a másik pasas, aki áldozatot hoz a hite alapján, az bolond. „Miért legyen több gyereked, ha el tudod kerülni? Ne légy teljesen tudatlan ebben!” Az ember, aki így gondolkodik, elvesztette a hitét, de nem tudja, hogy elvesztette azt. A hit elvesztésének a büntetése az, hogy nem vagyunk tudatában annak elvesztésével. Nem vagyunk! És ez igazságos büntetés, mert gyakran valamilyen tettünk miatt veszítjük el a hitünket. És azt nem nyerhetjük vissza azzal, ha azt mondjuk: „Rendben, most visszatérek az Egyházhoz.” Ó nem, a dolog nem így működik!

Bernard: Így bizonyos vakság van az egészben.

Martin Atya: A vakság áll az egésznek a központjában. Az ember nem tudja, hogy elveszítette a hitét. Egyszerűen nem tudja! Ránéz a másik fickóra, aki katolikus módon él, és azt mondja: „Micsoda bolond ez! Úgy látszik, nem nőtt még fel.” Egyik példája a lelki vakságnak Lord Palmerston híres kijelentése: „Számár minden ember, aki ötven éves kora fölött is hisz Istenben!” Egyébként a lord öngyilkos lett. Amikor valaki elveszíti a hitét, egy lelki vakság vesz rajta erőt, amit nem is érzékel. Általában nem lehet érvelni azzal, aki elveszítette a hitét. Ha azt mondják neki: „Meg kell valamit tenned”, akkor azt gondolja, hogy milyen esztelenséget kérnek tőle. És ha valaki elveszítette a hitét, általában nem is nyeri vissza. Nem kapja egykönnyen vissza. Ez egy szörnyű dolog. Ha egyszer elhajtotta a drágagyöngyöt, nem kapja könnyen vissza. Talán sohasem kapja vissza az ember. És ha meghalsz, talán egyenesen a pokolba kerülsz!

Bernard: A hitét veszített papság egy nagyon komoly és lényeges kérdést vet fel. Tétélezzük fel, hogy egy egyházmegye püspöke vagy egy teológus, aki a Katolikus Egyetemen tanít, elveszítette a hitét. Megtartják-e a hivatalukat?

Martin Atya: Nem kellene megtartaniuk. De manapság mindenütt találunk ilyeneket. Ott találjuk őket a washingtoni Katolikus Egyetemen. Vannak papok, akik ott tanítanak, de nem hisznek Krisztus istenségében. Papok! Vannak főpapok, akik szintén nem hiszik ezt. Tudjuk, hogy nem hiszik, de továbbra is hatalmuk van. Miért? Azért, mert római feletteseik ugyancsak elveszítették a hitüket. A papok, akik elveszítették a hitüket, egymást támogatják. Ezeket természetesen azonnal el kellene bocsátani. Nem kellene őket hatalmi pozíciókban megtűrni. Szükségünk lenne éber őrzőkre, akik ellenőrzik, hogy a hatalmi pozíciókban működő személyek valóban hívők-e. A régi Egyházban voltak ilyenek, de XXIII. János ostobán önelégült (vagy értelmetlen) kijelentése óta, mely szerint „Most bizunk az emberekből”, már nincsenek ilyen őrzők. Ez a kijelentése a létező legneveltségesebb dolog volt. Gyakran önmagunkban sincs bizalmunk, akkor miért várjuk el, hogy másban megbízzunk? Az embereknek felügyeletre van szükségük, és ha valaki eltér a hittől, felelősségre kell vonni. Az ilyeneknek azt kell mondani: „Eltértetek a hittől, és vagy visszatértetek, vagy mehettek. Ha

elvesztették a hitüket, imádkoztak, hogy visszanyerjék azt, vagy távozzatok.” Némi fegyelemre van szükség, hogy a dolgok működjenek. De ebben a zsinati Egyházban minden megengedett.

Bernard: Ez úgy hangzik, mintha a híveknek maguknak kellene eldönteni, hogy kövessenek vagy sem egy bizonyos teológust. Egy ilyen döntésben támaszkodhatnak-e Rómára?

Martin Atya: Nem, nem támaszkodhatnak. És nem lehet elmenni a plébánoshoz, a püspökhöz vagy Rómába, hogy megkérdezzük: „Mit kell tennem?” Egyikük sem fog választ adni a kérdésre. Az a legvalószínűbb, hogy maguk sem tudják, mi történik, vagy pedig ők maguk is elvesztették a hitüket, és csak hamis tanácsokat adnak. Az ellenkezőjét mondják annak, amit kellene. Ez a szerencsétlenség ezzel kapcsolatban. A nehézség a világi hívek számára ma az, hogy saját magukat kell képezniük. A szülők pedig, akiknek gyermekeiket kell nevelniük, magukra vannak utalva.

Van egy új mozgalom a jó katolikusok között, hogy katekizmusokat nyomtatnak ki, tanulmányi csoportokat hoznak létre, és egymást oktatják. Részt vettem néhány ilyen tanulmányi csoportban New Yorkban, Bostonban és Philadelphiában, levezetve néhány összejövetelüket. Vásárolnak könyveket, amelyek már elfogytak, és újra nyomtatják őket. Ezek a katolikusok azt mondják: „Mi nem kívánjuk, hogy ezek a modernista egyházi emberek oktassanak. Nem erősítenek bennünket a hitben.”

Bernard: Talán van oka annak, hogy Isten a családokat olyan helyzetbe hozta, amelyben önmagukra kell támaszkodniuk.

Martin Atya: Nem ismerem Isten szándékait, Bernard. Kétségtelen, hogy Krisztus radikális döntést hozott korunkról. És ez a radikális döntés igen kemény. Valamikor, amikor nagyon fiatal voltam, sokkal lazábban lehetett viszonyulni bizonyos dolgokhoz, mert mindenféle biztonsági háló volt. Ezek a biztonsági hálók voltak a szüleink, a közösség, a tanítók és még a rendőrség is.

Bernard: Az emberek támaszkodhattak rájuk, mert kiigazítást kaptak, ha véletlenül trossz vágányra kerültek.

Martin Atya: Ha rossz vágányokra tértek, felfogta őket a biztonsági háló. Ma egyáltalán nincs biztonsági háló. De ha nincs is biztonsági háló, Krisztus nem fog elfogadni kifogásokat a helytelen magatartásra. Ő egy percre sem fog eltérni semmiféle helytelen magatartást. Nem fogja elviselni a szennyet az életünkben. Nem fogja eltérni a becstelenséget. Nem tűri a hűtlenséget. És nem fogadja majd el, ha vasárnap azt mondja valaki: „Most fáradt vagyok, a feleségem és a gyermekeim is fáradtak, ezért kihagyjuk ezt a vasárnapi misét. Mindnyájan keményen dolgoztunk a hét folyamán, és Isten ezt meg fogja érteni.” Tulajdonképpen ha rendszeresen részt vettünk a szentmisén, eleinte nehéz kihagyni egy misét, de ha az ember ezt négyszer-öttször megteszi, könnyűvé válik. De ha így teszünk, Krisztus nem ad segítséget ahhoz, hogy visszatérjünk a templomba. Általában senki nem tesz majd szemrehányást érte. Sőt, az érintettek azt fogják tapasztalni, hogy az emberek egyetértenek azzal, ha valaki elhanyagolja a misére járást. Az emberek azt fogják mondani: „Csak nyugodtan. Az élet már így is eléggé nehéz.” Vagy azt mondják: „Az adók magasak. Már így is úgy dolgozol, mint egy ló, hogy kifizesd azokat.” És így tovább.

A mi Urunk nem könnyít könnyít rajtunk. És néha elmegy mellettünk. Tulajdonképpen Ő elmegy minden emberhez, ahogy tette a gazdag fiatalember esetében az Evangéliumban, aki nem követte Őt. És vagy azt mondjuk: „Igen, követni akarlak, és mindenek ellenére hűséges leszek.” Vagy pedig azt mondjuk: „Nem követlek. Túlságosan nehéz.” És ha nem követed Jézust, Ő nem jön vissza. Ő nem jön vissza! Hagyja majd, hogy elmerülj a hitetlenségben és a bűneidben. Látszólag ezt a döntést hozta a mai egyházi emberekről. Ezt a döntést hozta látszólag a mai püspökökről, papokról és apácákról. Ezek

az egyházi emberek most az igaz ösvénytől letértek, és hol itt, hol ott vannak. És a mi Urunk otthagya őket.

Bernard: Vagyis a mi Urunk nem lép közbe, hogy az embereket megmentse önmaguktól.

Martin Atya: Nem, nem, nem. Ő ilyet nem tesz. Ilyet nem tesz! Krisztus látszólag radikális döntést hozott a mai Egyházzól. Miért hozta ezt a döntést? Szerintem: mert manapság mindenki képes megtalálni az igazságot, ha akarja. Az igazság megtalálható a modern közlési eszközök használatával. Beszélhetsz az emberekkel. Könyveket olvashatsz. Megtudhatod, mit kell tenned, ha akarsz. A modern kommunikációs eszközöknek köszönhetően nem vagyunk többé elszigetelve. Egy globalizált, médiával telített világban élünk. Bőven vannak nevelési eszközeink. Nem hibáztathatunk másokat! Ha a novus ordo misére mész, és semmit sem kapsz tőle, vagy ha nem hiszel Krisztus valóságos jelenlétében az Oltáriszentségben, vagy nem mondod többé a rózsafüzért, vagy nem mondod többé a reggeli imádságokat, nem hibáztathatsz másokat! Ha nem neveled jól a gyermekeidet, és nem tanítod meg az erkölcsöt nekik, nem hibáztathatsz senki mást. Ki az, akit hibáztatni fogsz?

Bernard: Martin atya, a hit elsajátításának különböző eszközeiről beszélt, mint amilyen a katekizmus is, és ez egy olyan témához vezet, amely némileg zavaró. Mostanában Róma közzé tett egy katekizmust, amelyet Róma kihirdetett. Miért késlekedik oly sokáig ennek a katekizmusnak az angol nyelvű változata?

Martin Atya: Kérdése az Egyház egyetemes katekizmusának a kérdését veti fel. A könyv eredeti címe *A Katolikus Egyház Katekizmus*. Ez a téma tökéletes példája az Egyházban uralkodó korrupciónak. Ez a téma tökéletes példája a papságon belüli, a tanító Egyházon belüli korrupciónak, az akadémiai Egyházon belüli korrupciónak, a papi Egyházban észlelt korrupciónak, a hierarchia korrupciójának, és mindenekelőtt az Egyetemes Egyházat átfogó adminisztráció korrupciójának. Engedje meg, hogy elmeséljem magának erről a teljes igazságot, és hogy valójában mi is történt.

Az Egyetemes Katekizmus kiadásának ötlete abból keletkezett, hogy sok rossz helyi katekizmust használtak, például a Holland Katekizmust. Ezt a katekizmust sohasem igazították helyre, pedig ez nem is katolikus. A katekizmusok problémáját részben a régi katekizmusok (mint a Baltimore Katekizmus és a Penny Katekizmus) elhagyása okozta. Ezek kitűnő katekizmusok voltak, de VI. Pál pápa uralma idején kivonták őket a használatból. Ezeket a katekizmusokat azok távolították el, akik nem akarták, hogy a nép ismerje a saját hitét. Új tanítást akartak. Ezért II. János Pál pápa eldöntötte, hogy készítsenek egy általános katekizmust, amely tartalmazza a katolicizmus alapvető igazságait. Elhatározásának jó oka volt. Központi helyzetéből jól látta, hogy a hit tanítása lassan, de biztosan hanyatlak. A Jim Demers által írt, nemrég kiadott *A tél gyermekei* (Children of Winter) című könyv felvázolja, hogy az Egyesült Államok és Kanada hierarchiája szó szerint egy egész generációt az ebek harmincadjára juttatott. Egyáltalán nem nevelték őket katolikus hitükre. Ezért a pápa azt mondta: „Mindenkinek számára hozzáférhető egyetemes katekizmusokra van szükség, amelyből bárki megtanulhatja az igaz hitet.” II. János Pál elrendelte ennek az elkészítését. Összehívta a Püspökök Szinódusának rendkívüli gyűlését, amely kinyilvánította azt a vágyát, hogy köztegyenek egy ilyen katekizmust. Bizottságok jöttek létre, és szakembereket kértek fel a megfogalmazásra. De utána megindult az áradat. Az ellenállás azért jelentkezett, mert ha ez úgy jön létre, ahogy megtervezték, a katolikus doktrínának a hagyományos formában történt tökéletesen világos magyarázata lett volna. Semmi nem lett volna ebből a modern szószátyárkodásból. Semmi nem lett volna ennek a vízszintes egyházi berendezkedésnek a badarságából és értelmetlenségéből. Lenne belőle egy alapvető dokumentum, mint a *Trentói Zsinat Katekizmus*, amely ma is használatban van. A Trentói Tanácskozás Katekizmus

egyszerűen ismerteti az Egyház tanítását. Punktum! Semmi több! Semmi kevesebb!

Ezért az Egyház ellenségei elhatározták, hogy elpusztítják a *Katolikus Egyház Katekizmusát*. Abban a pillanatban, amikor a szakemberek elkészítettek egy szövegrészt, támadás alá vették. Majd könyveket publikáltak angol, francia, német, spanyol és olasz nyelven, amelyekben támadták az egész ötletet. Támadások érték az új katekizmus javasolt szövegét. Az Egyesült Államokban néhány jezsuita egy könyvet adott ki, melyben támadták az egyetemes katekizmus létjogosultságát és a javasolt szövegét is. Ennek a katekizmusnak a szövegét végül is befejezték. De történt valami. Ahogy szokták mondani, „Valami történt a Fórumhoz vezető úton.” Például a végleges szöveget nem latinul írták, hanem franciául. Minden római dokumentumot latinul kell megfogalmazni. A probléma az, hogy a francia egyike a legkétértelműbb élő nyelveknek. Akkor a katekizmus kiadását késleltették. Folyamatosan halasztották. Miután egyes szövegrészeket kiküldték a püspököknek, az a kérelem jött vissza, hogy a katekizmusnak legyen befogadó, nyitott a nyelvezete¹. Azt kérték, hogy a katekizmusból vegyenek ki a személy nemére vonatkozó minden névmást, vagyis tisztítsák meg minden „he”, „his” és „him” szótól. Ehelyett használjanak olyan univerzális szavakat, amelyeket ugyanúgy alkalmasak a nőkre, mint a férfiakra. Ezt nevezik „befogadó” nyelvezetnek. Azt mondják, hogy „kizáró, zárt” a nyelvezet², ha ez a szöveg: „Mi Isten fiai vagyunk”. Megkérdezik: „Mi a helyzet Isten leányaival?” Azt akarják, hogy kicseréljék a bibliai idézeteket, és befogadó nyelvezetűvé alakítsák át a Bibliát. Ha elfogadjuk a befogadó kifejezések használatát, el kell hagyni az „atya” szót. El kell hagyni a „Mi Atyánk” imádságot. Nem használhatjuk „Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében” kifejezést. A keresztség hagyományos szavai a kizáró nyelvezetben szólnak. Vagyis borzasztó sok vita folyt ebben a kérdésben. Végül az Egyesült Államokban kiadott változat bizonyos mennyiségű befogadó és bizonyos mennyiségű kizáró nyelvezetű szót tartalmaz.

Más kérdésekben is voltak viták. Ezek ellentétes nézetei megtalálták útjukat a katekizmusba. Az eredmény egy vegyes felvágott. E fölött nincs kétség, Bernard. Ebben a katekizmusban a katolikus vallás minden alapvető igazságát megtaláljuk. Mind ott van. Abban a pillanatban, amikor a francia szöveg megjelent, megszereztem egy példányát. A francia szöveg volt az első, amit kinyomtatnak, és ez a hivatalos szöveg. Akkor egy vörös tollal átfutottam rajta. Aláhúztam mindent, ami hagyományos volt. Mindent aláhúztam, amit Damasus pápa a negyedik században, Nagy Leó pápa az ötödik században, Nagy Gergely a hatodik században, III. Ince pápa a tizenharmadik században, XIII. Leó pápa a tizenkilencedik században és XII. Pius pápa a huszadik században a hithez tartozónak ismert el. Aláhúztam azokat a mondatokat. Miután ezt befejeztem, még többszáz aláhúzatlan oldal volt a katekizmusban. Mít keres itt a többi anyag?

Mik ezek a másféle anyagok a katekizmusban? Nos a többi anyag teljes mértékben szédítő. Például a katekizmus egyik része arról szól, hogy üdvözlőnk kell a homoszexuálisokat. Mít jelent a homoszexuálisok üdvözlése? A katekizmus azt is mondja, hogy egy részük nem felelős az állapotáért. És így a katekizmus elfogadja azt az elméletet, miszerint az emberek egy része természetes módon homoszexuálisnak születik. Ez egy vitatott elmélet. Még sok világi gondolkodású tudós sem ért vele egyet.

Sok más anyag is elfogadhatatlan a hitüket ismerő katolikusok számára. A katekizmusnak az a része, amely a judaizmus és a kereszténység viszonyáról szól, majdnem elmegy addig a pontig, hogy azt állítsa: a judaizmus ugyanolyan érvényes vallás, mint a kereszténység. Az Egyház tanítása a büntetésről és a pokolról mérsékelt. Ebben a katekizmusban sok tanítást mérsékel a kétértelmű megfogalmazás. Emlékszik az ószövetségi jelenetre, amikor Rebeka és Jákob becsapta Izsákot, mikor az már öregember volt? Izsák azt mondta: „A hang az a Jákobé, de a kéz az az Ézsau keze.” És ugyanazt a kezet látjuk működni a katekizmusban, mint amelyik a II. vatikáni zsinat dokumentumait írta. Ugyanazt a kétértelmű nyelvet láthatjuk, amelyik elhomályosította a katolikus tanításokat. Igen,

¹ Az eredetiben „inclusive language”.

² Az eredetiben „exclusive language”.

ugyanazt a kifinomult kezet látjuk a katekizmusban is munkálkodni. Szükséged van valakire, aki értelmezi ezt a katekizmust, aki azt fogja mondani: „Ez a szakasz megfelelő, de a másik szakasz itt nem katolikus.” Probléma van ezzel a katekizmussal a fő pontjaiban. Problémák vannak ebben a katekizmusban a megváltás, Jézus személyisége, az Oltáriszentség, az Egyház és a mi Urunk kapcsolata, a judaizmus és Isten kapcsolata, a végső négy dolog és az utolsó nap kérdésében. Vagyis egy rakás pelyva van a búza között ebben a katekizmusban.

A probléma az ezzel a katekizmussal, hogy az egész szerkezetét érinti ez a kétértelműség. Ez jó katekizmus tehát? Nem. Akkor rossz katekizmus? Nem. Mint az új mise, a Novus Ordo esetében, a katekizmussal is nagy elővigyázattal kell bánni. Ugyanazt a kettősséget létrehozó kifinomult kezet látjuk ismét. Ugyanaz a kifinomult kéz hozta létre a kettősséget a II. vatikáni zsinat dokumentumaiban, a misében, és most ebben a katekizmusban. Ez a kifinomult kéz dolgozik azon, hogy szétrombolja a hitem tisztaságát. A hitnek a tisztasága tökéletesen világos volt a Baltimore Katekizmusban, a Penny Katekizmusban, és minden más kis katekizmusban. De nem ebben a dokumentumban. Ennek a dokumentumnak az a célja, hogy összezavarjon minket. Ennek a dokumentumnak az a célja, hogy hagyja az embereket a könnyű utat választani. Pedig az igazi kereszténység egy kemény, de egyszerű üzenetet tartalmaz. Az igazi kereszténység azt mondja: „Fékezd meg a szenvedélyeidet! Állandóan tisztítsd meg magad, és mielőtt meghalsz, bánd meg bűneidet, hogy kapj feloldozást a bűneid alól! Ha ezt nem teszed meg, a pokolba jutsz!”

Bernard: Miként foglalkozik ezzel a dogmával: „Az Egyházon kívül nincs megváltás.”?

Martin Atya: Sehogy. Nem foglalkozik vele. Ezzel a témával olyan zavaros módon bánt, hogy arra a következtetésre vezet: ha valaki jó protestáns, az éppolyan jó, mint egy jó katolikus. Vagy jó zsidónak lenni az éppolyan jó, mint jó katolikusnak lenni. Ez a katekizmus nem egyértelmű. Nem egyértelmű! Nem olyan, mint a *Trentói Zsinat Katekizmusa*. A Trentói Zsinat Katekizmusa tökéletesen világos. Meglehet, nem tetszik magának. De tudja, hogy mit mond. A Trentói Zsinat Katekizmusát a zsinaton résztvevő jezsuiták állították össze. Azután nehézségek támadtak vele, mert sok ember nem akarta a publikálását. Az Egyház ellenségei világosan látták, hogy ha egy ilyen dokumentumuk van, nincs többé kompromisszum.

Az új katekizmust bárki elolvashatja, ha van türelme hozzá, hogy végigrágja magát a többszáz oldalon. Gondosan végig kell jelölni a szöveget, mert tele van tévedésekkel. Mielőtt elolvassa valaki ezt a katekizmust, ismernie kell a hitét. Senki nem fogja megtanulni abból a hitet. Csak összezavarja az olvasót. Ez a szerencsétlen dolog vele kapcsolatban. Ezért az új katekizmus elfecsérelt erő kifejtés. És van még egy tényező, amit meg kell beszélni, Bernard. A mi nemzedékünk nem olvas. Mi nem vagyunk egy olvasó nemzedék. Még meghallgató nemzedék sem. A halló, figyelő képességünk kihalóban van. Mi egy néző, látó nemzedék vagyunk. Nézzük. Képeket akarunk. Ezért van az, hogy a tévé, rádió és telefon új kombinációjának, amit információs országútnak (information highway) nevezünk, olyan nagy sikere van. Mert azt akarjuk, hogy képet adjanak nekünk. Mi egy látó nemzedék vagyunk. Orvossá válhat, aki megnézi a képeket, de nem megy el az előadásokra. Minden elvégzett operációt megnézhetünk, és ki is oktatnak róla. Mi többet látunk. Az az ötlet nem fog működni, hogy többszáz oldalas nagy könyveket adunk világszerte a katolikusok kezébe, éljenek azok Burundiban, Tasmániában, Dublinban. Tokióban, Glasgowban vagy New Yorkban. Közülük sokan nem szoktak olvasni. Sokuk képtelen is az olvasásra.

Bernard: Ezek az megfigyelések, amelyeket most kifejtett, egy nagyon érdekes kérdéshez vezetnek. A modern közlési eszközeink, mint a rádió és a televízió, mit tettek az emberrel? Milyen egy olyan civilizációban élni, ahol az emberek többsége nem olvas? Milyen hatása van ennek?

Martin Atya: Elmondom. Siralmas a hatása. Sok megfigyelő kezd rájönni erre. Először beszéljünk a hitünk néhány jellegzetességéről. Bernard, maga és én, és minden keresztény, akik hiszünk, azt állítjuk, hogy a csillagokon túlról egy üzenetet kaptunk. Ez az üzenet hozzánk a kozmosz anyagán túlról érkezett. A természetfölöttitől. Onnan jött hozzánk, ahol nincs se forma, se alak, se szín, se nagyság. Ez az üzenet transzcendens. És ez az üzenet egy újszülött gyermek formájában érkezett, aki férfivá növekedett, és bizonyította, hogy Ő Isten Fia. Meghalt, majd feltámadt és a lényege visszatért a mennybe. Ő alapította meg az Egyházat. Az üzenete transzcendens és formamentes. És a kereszténység egész történetében nagy nehézséget okozott nekünk ennek az üzenetnek a megfogalmazása. Az első századokban azt kellett megfogalmaznunk, mit értünk azon, hogy Jézus Isten. Más hittételeket is meg kellett fogalmaznunk. Mit értünk azon, hogy Jézus ember? Valódi anyja volt-e neki? Mit értünk azon, ha azt mondjuk, hogy Jézus jelen van az Oltáriszentségben? Mit értünk azon, amikor azt mondjuk, hogy Jézus a szentségházban (tabernákulumban) van?

A középkort eltorzították a Jézus természetével kapcsolatos harcok. Végül Aquinói Tamás kategorizálta és katalogizálta azt a tanítást számunkra. Az Egyház hosszú időt töltött a Szentháromságról szóló alaktalan természetfölötti üzenet emberi terminusokkal való meghatározásával. Az üzenet magja tulajdonképpen nagyon egyszerű. Amikor meghalsz, a tested bomlásnak indul, a lelked pedig vagy a mennybe jut, és imádja a Szentháromságot, vagy elpusztul a pokolban. Az Egyház a hitről szóló igazságokat szavakba foglalta. Vannak szavaink, kifejezéseink, elgondolásaink és katekizmusaink és tanításaink, könyveink és beszédeink, amelyek ezekről a realitásokról szólnak. Lényegében ez az üzenet képek nélküli. Szavakban készült. Ha valóságot kizárólag képeken érzékeljük, mind nehezebb lesz számunkra hogy forma és alak nélküli dolgokban higgyünk. Nehezebb lesz hinnünk a természetfölöttiben, és ez alá fogja ásni a hitünket. Ha a valóságunk határai csak térfogattal bíró dolgok, olyan dolgok, amelyeket meg lehet érinteni, látni, szagolni vagy enni, akkor elidegenedünk a természetfölöttitől. Akkor elidegenedünk Krisztus üzenetétől. Nem tartozunk többé hozzá, és a pokolra leszünk ítélve.

A kommunikációnak jelenleg rendelkezésünkre álló minden eszköze, különösen az új információs országút (information highway), mely a számítógépes hálózat, telefon, tévé és rádió együttese, arra kényszerít, hogy mindenről anyagi módon gondolkodjam. Nem hagyja, hogy elképzeljem vagy foglalkozzam a Szó koncepciójával, az Isteni Szóval, amely megteremtette az embert, az eszmét, vagy elfogadjam a világ fogalmát, az Isten által létrehozott ember világát. Megakadályoz abban, hogy megértem a Mi Urunk lényét, vagy azt, hogy mi lesz belőlem, amikor csatlakozom a Szentháromsághoz. Ebben az esetben elveszíthetem a hit iránti érzékemet, mert képektől függök, és nincsenek képeim a természetfölötti valóságról, mint amilyen a Szentháromság. Nem lehetnek képem ezekről a realitásokról. Pedig manapság képekre épül az életünk. Ezt tette velünk a mai civilizáció. Az egyházi emberek még nem kezdték elképzelni, vagy nem kezdtek gondolkodni azon, hogyan fogják szétküldeni az Ige megtestesülésének üzenetét. Ezen el sem kezdtek gondolkodni, mivel akadémiailag az Egyház halott. Ma nincsenek aktív filozófiai és teológiai iskolák.

Bernard: Így valójában az történt, hogy az ember elvesztette a szeme elől a függőleges dimenziót.

Martin Atya: Ez így van. Még az egyházi emberek is elvesztették. Elveszítették. Ezért sodródnak az egyházi emberek a fenomenológia filozófiájába. II. János Pál hibája a fenomenológia táplálása.

Bernard: Mi az a fenomenológia?

Martin Atya: A fenomenológia nagyjából egy filozófia, amely azt mondja: „Ne vizsgálj a csésze és az asztal létét, ahogy azt az ősi filozófusok tették. Ne vizsgálj a magad létét vagy az én léteimet. Összpontosíts az ezen dolgok közötti viszonyra. Lássuk, mi valódi a közöttük levő viszonyban.” A fenomenológia az Immanuel Kant idealista iskolája és Aquinói Szent Tamás realista iskolája között

áll. A viszonyoknak a tanulmányozása. Azt mondja, hogy a dolgok közötti viszony a fontos. Ezért a fenomenológia átnyúlik a pszichológiába. Azt tanulmányozza, amit a pápa a cselekvő személynek nevez. Fontos hangsúlyozni, hogy a fenomenológia különbözik a tomizmustól, attól a filozófiától, amely az Egyház hittételeinek tanítását segíti elő.

Most tételezzük fel, hogy a valóságot mindig képeken keresztül nézzük. Ha képeket kell használnunk, a hitünk csökkenni fog. Nem rendelkezünk azzal az eszközzel, amivel a transzcendens igazságra figyelünk. A megtestesülésről nincsen képünk. A lelkemről sem létezik kép. A képekhez kötődésünk korlátozza a lelki életünket. Például ha a vallásos életben Krisztus sebeiről ájtatoskodunk, miként emelkedhetünk azon képek fölé, ha transzcendens képek nincsenek birtokunkban róluk? Nem mehetünk túl azon, hogy csak képekként lássuk ezeket a sebeket, ha nincs eszközünk a képek meghaladására? Így ezt nem tudjuk megtenni. A modern ember ennek a doboznak a csapdájába esik. A modern ember csapdája a „boob tube”³. A laptopok és az új információs országút (new information highway) megérkezésével mégjobban be leszünk zárva, mint ahogy ez a technológiai gyarapodik. Bárhol található ez a technológia, az itthez és mosthoz mind jobban korlátoz minket. A képernyő mögött nincs tovább. Ezért kimarad életünkből Isten transzcendens szava. Ennek a gondolkodásmódnak köszönhető, hogy az új mise templomi szertartásai a Novus Ordo rendszerben oly banálisakká, triviálisakká váltak.

Bernard: Ezért a Novus Ordo Miséből hiányzik a Régi Mise transzcendenciája.

Martin Atya: Így van. Ott egyáltalán nincs csend a lélek számára. Minden arról szól, amit maga mond nekem, és amit én mondok magának. És aztán kezet rázunk, és megöleljük egymást.

Bernard: Így a Novus Ordo Mise szellemiségében humanista.

Martin Atya: Így van. A novus ordo misét humanizálták. Az egész durva és materialista. A végén a novus ordo mise az önelégültségig ereszkedik. Nincs többé Isten-imádat. És néha, amikor a régi misét említi valaki a népnek, megrémülnek. Ismerik a Régi Misét vagy a Római Misét, ahogy én szeretem nevezni; az egy teljesen eltérő dolog. Az Isten csendes és alázatos imádata, míg az áldozat a jelenlétünkben megismétlődik.

Bernard: Így két különböző szellemiség van, mindegyiket a mise más-más változata képviseli.

Martin Atya: Feltétlenül. Feltétlenül! És ezek összeegyeztethetetlenek. A két mise összeegyeztethetőségének nincs lehetősége. És ismerek jó teológusokat a maga szeretett Kanadájában és az általam szeretett Egyesült Államokban, akik állandóan megpróbálják áthidalni a hasadékat a két mise között. De jobban kell tudniuk. Jobban kell tudniuk! Nekik nagyon jó szándékaik vannak, de nincs mód arra, hogy azok megvalósuljanak. Végül is vagy a Római Misét akarják újra bevezetni, vagy pedig meg akarják szüntetni. És ha a Római Mise valaha megszűnik létezni, az Egyház megszűnne, mert nem történne meg többé Krisztus kálváriai áldozatának a rekonstruálása. Ez a vég lenne. A vég lenne.

Bernard: Tehát egy átlagos katolikus nem mehet jóhiszeműen a saját plébániájára azzal a tudattal, hogy ott jó lelki táplálékot kap.

Martin Atya: Nem. Hátra kell lépünk, és meg kell vizsgálnunk mindent. Ki kell kérdeznünk a papot, hogy megtudjuk, mi folyik ott. Meg kell vizsgálnunk, hogy a mechanizmus működik-e vagy sem, éppen úgy, mintha az autónkat néznénk meg. Fel kell emelnünk a motorháztetőt, és megnézni, a motor

---

³ Az Egyesült Államokban ez a televíziós készlet népies neve.

rendesen működik-e. Ha a motor nem működik, akkor megvizsgáljuk, hogy mi a baj, és miért nem működik. Más szóval fel kell tennünk a kérdést: Működik a motor? Jó-e a motor? Ki kell deríteni, hogy az egyházközség katolikus-e még? Ez a maga kötelessége. Egyetlen angyal sem fog odajönni magához, hogy felvilágosítsa. Álmában sem fog megjelenni egy angyal, hogy megmondja. Senki sem fogja útba igazítani. Nem, erre önmaga kell rájöjjön. Ez túl fontos ahhoz, hogy másra bizzuk. Emlékezzen, az üdvössége függ ettől. Nem lesz senki más, aki majd irányítja. Nem, erre önmaga kell rájöjjön. Ez túl fontos ahhoz, hogy másra bizzuk. Emlékezzen, hogy az üdvössége függ ettől. És a maga kötelessége, hogy útbaigazítsa a lelkeket, akiket magára bíztak, a felesége és a gyermekei lelkét. Tehát kötelessége, ennek a meghatározása. Ez Krisztus radikális döntésének a következménye, amiről már beszéltem. Leteszteli a mai nemzedéket ezzel a radikális döntéssel, amivel a lelkeket magukra hagyja.

Krisztus a saját generációját gonosz, házasságtörő generációnak nevezte. Nem ugyanez igaz napjainkban? Emlékszik, amikor odajöttek hozzá és kérdezték: „Van-e valami jeled, amely bizonyítja, hogy Istentől jöttél?” Krisztus nagyon lenézően válaszolt nekik. Így akkor válaszolt, amikor a nép kiérdekelte a megvetést. Azt mondta: „Egy gonosz és házasságtörő nemzedék vagytok. Nézhetitek a naplementét és látjátok, milyen napunk jön holnap. Amikor reggel felkeltek, leolvassátok a jeleket, amelyek megmondják, milyen lesz a nap. Másszóval értitek az ég jeleit. És azt akarjátok mondani, hogy most nem tudjátok olvasni a jeleket? Nem látod, hogy a vég közeledik? Nem látod az Én csodáim jeleit? Azt nem tudod olvasni?” Krisztus akkor azt mondta, hogy ennek a gonosz és házasságtörő nemzedéknek csak egyetlen jele lenne. Azok nem értették meg ezt. Ugyanez érvényes a mai nemzedékre. Manapság annyi mindent meg tudunk jósolni. Napokkal előre meg tudjuk jósolni az időjárást. Meg tudjuk jósolni egy gyermek születését. Meg tudjuk jósolni a piac mozgását. Meg tudjuk jósolni a pénzügyi változásokat. Meg tudjuk jósolni politikai változásokat. De nem tudjuk leolvasni, mit csinál Isten a világgal. Következésképp nem tudjuk mi történik az egyházi embereinkkel, és azok mit tesznek velünk. És ha mi így folytatjuk, lustán visszautasítva, hogy szembenézzünk a tényekkel, mert azok túl kényelmetlenek, Isten nem lesz irgalmas velünk. Miért legyen az? Isten nem tartozik nekünk semmivel. Isten nem köteles megváltani minket.

Bernard: Mi történik a szemináriumban? Ez egy másik nagyon fontos kérdés.

Martin Atya: A szemináriumok nagy nehézségek gyökerei. A teológiai tanítást többé nem felügyeli senki. Például a washingtoni Amerikai Katolikus Egyetemen van egy szeminárium. Ebben a szemináriumban vannak tanárok, akik nem hiszik, hogy Krisztus Isten! Vannak tanárok, akik nem hiszik, hogy Krisztus feltámadt a halálból! Miért hagyják ezeket tanítani? És ez történik mindenfelé az Egyesült Államokban és Kanadában és a világ más országaiban is. Gyakran keresnek meg fiatal emberek, akik papok szeretnének lenni. Megkérdezik tőlem, hogy merre menjenek. Csak három szeminárium van, amit ajánlhatok. A tény az, hogy nagyon kevés szemináriumban bízhat, ahol a növendékeket normális katolikus tanításban részesítik.

A másik probléma a mai szemináriumokkal az erkölcsi züllés. Sok szeminárium vonzza a homoszexuálisokat. Végül a szemináriumba belépett férfiak más férfiakkal élnek, és olyan állást töltenek be, ahol más férfiakkal dolgoznak. Amikor valaki megpályázik egy szemináriumi helyet, számtalan kérdést tesznek fel neki. A szeminárium akarja tudni, hogy akadémiaileg felkészült vagy-e, megkérdezi, katolikus vagy-e, és így tovább. Sok szeminárium megkérdezi: „Mi a véleményed a homoszexualitásról?” Ha ellene vagy, a szemináriumok többsége nem vesz fel, mert azt mondják, hogy nem vagy lelkileg érzékeny. A homoszexualitás tehát szemináriumainknak egyik problémája. Ez a papság köreiből is probléma, bár nem kell eltúlozni. Nem minden pap homoszexuális. Az Egyesült Államok 55.000 papjából csak egy kisebbség az. De van egy szilárd ék, egy szilárd homoszexuális hálózat a papságon belül, amelynek tagjai védik egymást. Ez biztos és kétségtelen. És kétségtelen, hogy a szemináriumokban problémáink vannak. Sok problémánk.

Bernard: Ha ilyen siralmas a helyzet a szemináriumokban, miáltal a hit nem állandósul, akkor néhány kemény kérdéssel kell szembenéznünk. Abban a helyzetben vagyunk talán, mint a francia forradalom idején, amikor a papokat a föld alatt képezték ki?

Martin Atya: Nos Bernard, erre a kérdésre az a válasz, hogy már most a föld alatt képezzük őket. Vannak papok, akiket a püspökök a föld alatt szenteltek fel. Ezek a püspökök az Egyesült Államok, Európa és Latin-Amerika normális hierarchiájának a részei. Ez a földalatti egyház hosszú ideig nem fog a felszínre jönni. Létrejött ez a hálózat. Aztán vannak utazó papok. Ezek különböző helyekre utaznak, az Oltáriszentséget konszekrálják, szentmisét mondanak és gyóntatnak. Úgy működnek, mint amikor büntették a tevékenységüket. Úgy, mint Angliában, Írországból, Franciaországban és Németországban tették a papok az üldöztetések idején. Vannak tehát földalatti papok. Igen, ez történik. Lassan, de biztosan bezárnak a plébániák, és az imádás földalatti helyei veszik át a szerepüket. Végül is egy új rendszer jön létre, de ez csak sokkal a halálom után lesz a helyén. És talán sokkal azután, hogy maga is elmegy, hacsak a Szűzanya közbe nem avatkozik. A pápa állandóan a beavatkozását várja. Azt mondják, hogy az égből fog jönni, és megment bennünket a jelenlegi kor tévedéseitől. De amíg meg nem történik, ez csak egy remény marad. És nem tudjuk megjósolni, mikor fog bekövetkezni.

Bernard: És közben mi csendesen gyakoroljuk a hitünket, olyan jól, amennyire csak tudjuk.

Martin Atya: Igen, de ezekben az időkben a hitet különleges erővel kell gyakorolnunk. Ma nem fogadhatunk el valamit csak azért, mert a templomújságban ezt olvassuk, vagy mert a pap így mondja. Nem fogadhatunk el valamit csak azért, mert valaki mondja.

Bernard: Más szavakkal keresnünk kell az igazságot.

Martin Atya: Ha hallunk valamit, meg kell kérdeznünk: „Igaz ez?” És akkor konzultál egy jó pappal, vagy megnézi egy könyvben, vagy más jó katolikusokat megkérdez, hogy megtalálja az igazat. Tanítsa saját magát. Nincs más kiút. Szembe kell néznünk a valósággal, hogy ma tudatlan, rossz, gondatlan, fel nem szentelt, ostoba és felelőtlen papokkal szembesülünk. Vannak jó püspökeink és papjaink is, de ma ők kisebbségben vannak. És a kisebbségben levő jó papok között is a legtöbbször nem fogja beismerni a bajnak, amiben vagyunk, a mértékét. Ez is egy nehézség.

A szeminárium kérdése Rómába vezet minket. Azt kérdezzük, „Miért nem tesz valamit Róma ezzel kapcsolatban?” Nos, ugyanaz történik megint. A sok csomópont egyházában vagyunk. Csomópontok vannak minden régióban és egyházmegyében. Ezek függetleneknek tekintik magukat. Rómától semmilyen beavatkozást nem tűrnek el. A helyi hatóságok nem ellenőrzik Rómával egy egyetemi tanár tanítását. Ebben a tekintetben semmi sem történik. És ha egy helyi hatóság ellenőriztetni Rómával egy egyetemi tanár tanítását, a tanárnak lehetnek barátai Rómában, akik majd azt állítják, hogy minden rendben van vele. Rómából azt mondhatják, hogy az egyetemi tanár jó hírben áll, és egyetemi fokozatát Rómában vagy egy másik egyetemen vagy szemináriumban szerezte. A legvalószínűbb, hogy elleplezik a dolgot, és védeni fogják őt, mert osztják a nézeteit. Bernard, mi be kell ismerjünk egy nagyon szomorú tény. Nagyon nehéz egy igazi katolikusnak, hogy ezt beismerje. A szomorú tény a következő: az eretnesség és a hitetlenség elterjedt a papok között. A hit elvesztése elterjedt a püspökök és az Egyház más adminisztrátorai között. Nem lehet megbízni bennük. Egyszerűen nem lehet megbízni bennük. Meg kell tudni, mi a meggyőződésük, és azt össze kell hasonlítani azzal a hittel, amit vallaniuk kell. Nagyon gyakran azt találunk, hogy nagy különbség van a meggyőződésük és a között, ami a meggyőződésük kellene legyen. Ezért ezekben az időkben nem mindig támaszkodhatunk az Egyház hierarchiájára.

Maga mit csinál, ha találkozik egy egyházi emberrel, aki nem hisz abban, amit az Egyház tanít? Normális esetben otthagyja. Ha megpróbál szembeszállni vele, általában azt mondja, hogy maga egy laikus. „Én egy pap vagyok”. „Én egy püspök vagyok”. „Én egy teológus vagyok.” „Én tanítok a szemináriumban.” „Én tudom, és maga nem tudja!” Ez természetesen büszkeség, amit nem fognak beismerni. Ők nem tudják, hogy elvesztették a hitüket. Csak arra gondolnának, hogy maga egy ostoba fontoskodó személy. Így a szemináriumok bajban vannak napjainkban. A rossz szemináriumok a korrupciót jelzik. Casinius Szent Péter, a nagy jezsuita azt mondta, hogy amikor visszament Németországba és Ausztriába, és megpróbálta az ottani embereket visszatéríteni, a legnagyobb nehézséget a szemináriumok jelentették. A szemináriumok annyira korrumpáltak voltak, hogy nem volt mód a megjavításukhoz. Megszüntették őket. Ez a gondolat II. János Pálhoz visz vissza bennünket. Ő nem tudja megjavítani a mai szemináriumokat. Egyszerűen hagyja, hogy valamilyen módon megszűntessék magukat.

Bernard: Így most egy olyan helyzetben vagyunk, amelyben az Egyház szerkezete elhal, és feltámad.

Martin Atya: Így van. Először a szerkezet fog kihalni. Vannak dolgok, amelyeket nem lehet megjavítani. Például Pittsburg egyházmegyében Wuerl érsek több tucat templomot bezárt. Felszámolta a templomokat és eladta őket. Sok esetben az ingatlant nem katolikusoknak adta el. Ezek a templomok soha nem lesznek visszaállítva. A helyzet soha sem lesz visszaállítva. Ezzel mindennek vége van. Vagyis valami más fog jönni. Valamikor talán elbeszélgethetünk arról, hogy mi fog jönni, mert láthatjuk bizonyos körvonalát annak, ami jön. De az nagyon más lesz annál, mint ami régen volt, vagy ami ma van. Jelenleg tisztítási folyamat zajlik, de ahhoz idő kell.

Bernard: A következő interjúban a jövőendő korszakról fogunk beszélgetni.

III. rész

Az erkölcsi jégkorszak

Bernard: Szeretném, ha most az éppen létrejövő új világot vitatnánk meg. Meg kell beszélnünk, hogy a hithű katolikusok hogyan birkóznak meg ezzel az új környezettel. Kezdetnek pillantsunk vissza a hidegháború néhány évére. A hidegháború alatt az amerikaiak és az ő kanadai, angliai, ausztráliai szövetségeseik és az európai földrész néhány országa biztosak lehettek abban, hogy ők az ateista, totalitárius kommunizmus ellen harcolva a jó oldalon állnak. De ma nem igazán tudjuk, hol állunk. Nem tudjuk, hogy geopolitikai szempontból vajon a jó vagy a rossz oldalán állunk.

Martin Atya: Igen, ez a helyzetre vonatkozik. Minket egy olyan pozícióba kényszerítettek, amelyről soha nem gondoltuk, hogy ide jutunk. Olyan problémákkal állunk szemben, amelyekről soha nem gondoltuk, hogy létezhetnek, és nincsenek olyan problémáink, amelyenekre számítottunk. A második világháború után például a katolikusok kilátásai Észak-Amerikában és Európában ezek voltak: „Most kiterjedhetünk. Most, hogy a nácizmus fenyegetése eltűnt, az Egyháznak lehetősége van doktrínáinak terjesztésére.” Ez a nagy munka ideje volt; a pénzköltés, a szemináriumok fejlesztése és a missziós munkának világszerte történő elterjedése. Az Egyház elfogadott volta világszerte nőtt, mert a Nyugattal együtt állt szemben a kommunista elnyomással; habár ma egy olyan helyzettel találkozunk, amit senki nem sejtett előre. Ez olyan volt, mint amikor a franciák nem voltak felkészülve a második világháborúra, mivel ők egy futóárok-hadviselésre számítottak. Hitler nem használta a futóárok-hadviselést. Ő nem harcolt az ilyen típusú háborúban. Ő a hadviselés ennél sokkal modernebb formáit használta, mint amilyen a blitzkrieg (villámháború). Neki más ötletei voltak Franciaország legyőzésére, és legyőzte Franciáországot. És majdnem legyőzte a világ többi részét is.

Hasonlóképpen történt velünk, katolikusokkal. Mi egy olyan helyzetben vagyunk, amiről senki nem gondolta, hogy létrejön. Mi történt? Ami történt, az ez: Az Egyház, amely a második világháborúból erősebbként bukkant fel, mint valaha, és a huszadik század közepébe lépett, már nem fellegvár. Már nem egy kastély. Nem egy biztonságos erőd többé. A római katolikus egyházat, Istennek ezt a városát teljesen előzönlötték. Barbárok szaladgálnak az utcákon. Elfoglalták a házakat. Ezek mindenütt ott vannak! Mindenüvé behatoltak, és mindent aláástak. Elárasztottak minket, és átvették az ügyek intézését, mert az Egyház ellenségei ott vannak benn az Egyházban. Valójában felelősek az Egyház egy jelentős részéért. Tulajdonképpen ők irányítják a helyzetet. Mit tegyünk mi akkor? Hová forduljunk, ha rájövünk, hogy az ellenség soraiból kerülnek ki a város igazi letéteményesei? Kihez fordulhatunk segítségért? Mindmáig nem volt mód arra, hogy a katolikusokat megtanítsuk, hogyan kezeljék ezt a helyzetet. A katolikusok csak most kezdenek reagálni. A katolikusok csak most kezdték hangoztatni: „El kell döntenünk, mit kell tennünk. Független egyesületeket kell létrehozunk, hogy kiderítsük, ki az, aki az igazat mondja.” Ez szörnyen nehéz.

Bernard: A múltban a katolikusok többet reméltek attól az üldözéstől, amely a vasfüggöny mögött folyt.

Martin Atya: Nagyon egyszerű egy olyan fajta üldözéssel foglalkozni. Nem könnyű, de nagyon egyszerű. Az ellenség azt mondja: „Én megöllek téged, ha nem tagadod meg a hitedet.” A másik azt válaszolja: „Nem fogom megtagadni a hitemet.” Erre azt megölik, börtönbe zárják, vagy megkínózzák. Leszakítják a körmeit, vagy a szeme előtt erőszakolják meg a feleségét. Így egyszerű bánni valakivel, ha összehasonlítjuk a gyermekek értelmének álnok iskolai kezelésbe vételével, vagy a mise alatti agyomosással. Új szertartások bevezetésével vagy bizottságok létrehozásával ezek megpróbálják agyomosásnak alávetni a templomba járókat. Új elméleteket gyártanak, és új imamódokat agyalnak ki. Térdelés helyett is állva tartják a híveket, és arra készítik őket, hogy a kezükbe vegyék a Szentostyát. Azt állítják, hogy férfinak vagy nőnek lenni az ugyanaz, még akkor is, ha tudjuk, hogy ez nem így van, hiszen a funkcióik különböznek. Azt terjesztik, hogy a papok munkát végző közönséges funkcionáriusok. Azt mondják, hogy ezt a munkát bármelyik férfi vagy bármelyik nő elvégezheti. Az egész Egyházat fejjel lefelé fordították. Többé már nincs olyan templomunk, amely az Oltári Szentségnek lenne szentelve. Többé nem állunk a pappal együtt szemben Istennel, aki a padban levő hívekkel együtt egy irányba néz. Nem, nem, nem. Most ez egy közösségi szolgálat, és mi horizontálisan mindnyájan egyenlők vagyunk. Mint bátyak és nővérek megöleljük egymást, és a mise előtt azt mondjuk: „Jóreggelt”, majd a mise után azt, hogy „Jónapot”. Kezet fogunk egymással, és ezt egy szociális aktusnak tekintjük. A misét többé már nem tekintjük a Mindenható Isten jelenlétében végzett cselekedetnek, aki minden dolog életét és halálát ellenőrizni tudja. Mindez eltűnt! Nem voltunk felkészülve erre. Senki sem mondta nekünk, hogy ez fog történni. Senki sem figyelmeztetett, hogy a közömbösség és az egalitárius magatartás vesz majd körül minket. Senki sem készített fel minket az Egyház demokratizálására. Az a kísérlet, hogy az Egyházat demokráciává alakítsuk, ellentétes a természetes renddel, mert Isten nem demokrata. Ami azt illeti, egyébként nem is republikánus. Ő a Mindenható Isten, aki előtt meg kell hajolnunk. Az írás azt mondja: „Minden térd meghajlik Jézus nevére” (Fülöp 2:10) Mindez eltűnt!

Bernard: Hasonlóképpen a geopolitikai birodalomban; nem igazán azon az úton reméltük a hidegháború végét, mint amelyiken jött.

Martin Atya: Nem, mi nem így reméltük. Tulajdonképpen nem is tudjuk, mi történt, Bernard. Azt sem tudtuk, hogy mi történt. Engedjen meg egy kérdést. Mi történt? Forradalom volt Kelet-Németországban? Csehszlovákiában forradalom volt-e? Lengyelország, Románia és Bulgária népei felálltak, és azt mondták: „Menjetez innen ti mocskos kommunisták!”?

Bernard: Nem döntötték meg a kommunistákat?

Martin Atya: Nem, nem döntötték meg őket. Visszavonultak. Ki mondta nekik, hogy vonuljanak vissza? Erich Honecher, aki Kelet-Németország diktátora volt, néhány lipcsei templom miatt aggódott. Az egyik a Szent Miklós luteránus templom volt. A lelkész a kommunista rezsim elleni beszédeket mondott. A tömeg először igen kicsi volt, ezért a kommunisták azt mondták: „hagyjuk, hadd csinálják ezt tovább”. De amikor a tömegek mind nagyobbra nőttek, és kezdtek kiömleni az utcára és a templom melletti térre. A tömeg mind lármásabbá vált, az elhangzó beszéd pedig mind hangosabbá. Hangosbeszélőket szereltek fel, úgyhogy a prédikációk a szabadban is hallhatók voltak. Ezért Erich Honecker felhívta Mihail Gorbacsovot, aki abban az időben a Szovjetunió feje volt. „Mit kellene tennem?” – kérdezte Honecker. Gorbacsov egy nagyon meglepő választ adott neki. Azt mondta: „Hagyd el a várost!” Akkor Milous Jakes, Csehszlovákia diktátora a nyugtalanság hasonló problémájával küszködve felhívta Gorbacsovot, és megkérdezte: mit kellene tennem? Gorbacsov neki is azt mondta: „Hagyd el a várost!”. De volt egy diktátor, aki nem akart elmenni. Nicolae Ceaușescu, Románia vezére azt mondta: „Én nem hagyom el a várost!” – és megölték.

Ma már tudjuk, hogy a KGB kémei összekeveredtek az utcán éneklő tömeggel. A KGB a Szovjetunió titkosszolgálatja volt. A KGB alkalmazottai hangszerelték az eseményeket. Így történt valami, ami egyáltalán nem volt forradalom. És ennél van egy nagyobb probléma is. A KGB-nek többmillió alkalmazottja volt, köztük kémek, ellenkémek, kémesterek, informátorok, futárok és a gyilkosok minden fajtája. Ezeknek gulágjai voltak, börtöntáboraik felügyelőkkel, kínzókkal, kapitányokkal és rabszolgákkal. Mi történt mindezekkel?

Bernard: Mindannyian elmentek?

Martin Atya: Hol vannak a KGB alkalmazottai? Senki nem mondja meg nekünk. A KGB-től senkit nem zártak börtönbe az elkövetett bűncselekményekért. Senkit sem vittek a bíróság elé. Nem perelték be, nem ítélték el azokat, akik gyilkoltak és kínoztak azokban az években a gulágokon. Egyáltalán senki nem is beszélt erről. Ott vannak még a gulágok? Vannak-e még foglyok azokban a táborokban?

Bernard: Vagyis még mindig vannak foglyok azokban a táborokban?

Martin Atya: Igen, de senki nem beszél róluk. Ott nincs igazságszolgáltatás? Most több milliárd dollárt fizetünk Oroszországnak. Miért fizetjük nekik ezeket a dollármilliárdokat? Ki kapja meg a pénzt? És nem különös például, hogy az utolsó magyar választásokon megválasztott emberek ex-kommunisták, vagy „úgynevezett ex-kommunisták” voltak? Ugyanez történt Ukrajnában.

Bernard: És Litvániában és Lengyelországban szintén.

Martin Atya: Mi történik így? Valójában mi történt ott? Tulajdonképpen ott nem volt forradalom. Akkor mi történt mindezekkel a KGB-alkalmazottakkal? A KGB-nek is megvolt a maga fegyveres ereje. Hol vannak azok? A KGB-nek megvoltak a maga repülőgépei, hajói és lőszerai. Mi történt mindezzel? Hova lett a főparancsnokság? Hol vannak a főnökök, akiknek megbízatásuk volt a KGB-ben? A KGB-nek egy rakás pénze volt, ami az orosz aranybányákból származott, melyek a legnagyobbak a világon. Mi történt azzal a sok pénzzel? Mi történt a tíz titkos várossal? Tudja-e, hogy Sztálin tíz titkos várost építtetett? Ezek pompás városok, az egyedüli jó városok, amelyeket ő valaha is építtetett. Ezek neve sohasem szerepelt a térképeken. Engedély nélkül senki nem hagyhatta el, vagy utazhatott oda. Ezekben a városokban gyártották az atomfegyvereket. Mi történt ezekkel a városokkal? Megszüntették őket? Lerombolták őket? Hol vannak most ezek? Ki a megbízottja a KGB-apparátus felügyeletének? Ki a megbízottja, és mi az, ami történik? Nem mondták el nekünk.

Mindez egy fontos kérdéshez vezet. Ki szervezte úgy a médiánkat, hogy nem adnak nekünk válaszokat ezekre a kérdésekre? Még csak a kérdések sem vetődtek fel. Ki sugallja a média embereinek, hogy ne is említsék ezeket a kérdéseket? Miért nem lehet megemlíteni nekünk se ezeket az ügyeket? Egyáltalán senki nem is említi ezeket az ügyeket. Sok információ van, amelyekről nekünk nem beszélnek. Például Eisenhower tábornok 30.000 GI-t (*GI – General Issue – „alapkiadás”, a gyalogosok gúnyneve*) arra ítélte, hogy haljon meg Oroszországban. Az oroszok foglyul ejtették őket, de soha nem engedtek közülük senkit szabadon. Eisenhower tudott erről, de aláírásával a halálba küldte őket. Mi csak most szereztünk tudomást róla. És most tudjuk, hogy ezer amerikai baráti tűz ölt meg a D-Day előkészületei során. Ezt a tájékoztatást egy vagy két hete hozták nyilvánosságra. Vagyis az információt távol tartották a közönségtől.

Ki ellenőrzi tehát az információ áramlását, hogy nem hallunk híreket arról, ami ténylegesen történik Oroszországban? Ki ellenőrzi az értesülések áramlását, hogy ne sokat tudjunk arról, ami a történelemben történt, se arról, ami napjainkban történik? Ki intézkedik minderről? Valami történik itt, amit mi egyáltalán nem tudunk megérteni. Nekünk nem beszélnek róla. Miért? Van egy különös eszme, Bernard, amiről mindnyájan tudunk, és említjük futólag, vagy „en passant”, ahogy franciául mondják. Aztán szünetet tartunk, mert nem igazán tudjuk, hogy miről beszélünk. Sokan nem tudják. Különböző neveket adnak neki. A leggyakoribb neve „az új világrénd”. Bush elnök használta ezt a kifejezést, és a maguk egyik kanadai elnöke szintén. Franciaország elnöke, Mitterand használta még ezt a kifejezést, valamint Helmut Kohl, Németország kancellárja.

Tulajdonképpen ez egy olyan kifejezés, amit mindnyájan használunk. Azt mondjuk: „Ó, az új világrénd.” Aztán úgy beszélünk erről a fogalomról, mint olyasmiről, ami egy világkormány létrejöttéhez vezet. Valójában nem értjük ezt az ötletet, mert amikor kormányzatról beszélünk, akkor mondjuk Washingtonra vagy Ottawára vagy Párizsra gondolunk. Egy kormányzatra gondolunk, amelynek egy bizonyos helyen van a központja. Egy kormányzatra gondolunk valamennyi minisztériumával és hatásköreivel és szolgáltatásaival, amelyek egy helyen összpontosulnak, és egy nagy területen közvetlen ellenőrzést gyakorolnak. Ilyen értelemben világkormányzatról nem beszélhetünk. Ilyen jelenleg nincs, és soha nem is lesz. Ez lehetetlen! Az egész földet nem lehet egyetlen helyről irányítani. Ez nem megvalósítható. Ezért nem lehet ebben az értelemben új világréndről vagy egy világhormányról beszélni.

Létezhet azonban egy más értelemben vett új világrénd. Jelenleg az egyedüli jelentése, ami számít. Ez az, ahol csapdába esünk. Ez lenne az: Óriási különbség van a mi világunk és mondjuk az 1920-as vagy 1930-as évek világa között. A pénz nemzetközivé vált oly módon, ahogyan sohasem volt. Mindig voltak nagyon gazdag emberek. Mindig voltak olyanok, akik nemzetközi beruházásokat eszközöltek. De a mai pénz globalizálódott. Mit értek ezen? Korábban mondjuk volt egy tőzsdekrach, vagy valamelyik ország gazdasága összeomlott. Ennek a krachnak a nemzetközi hatása korlátozott volt. Valamely másik országot ez nem érintette oly mértékben, mint napjainkban. Manapság minden globalizált. Ha fekete hétfő van itt New Yorkban, akkor fekete hétfő van a tokiói, a torontói, a szingapúri, a párizsi, a londoni és a frankfurti tőzsdéken is. Fekete hétfő van mindenütt. Ma a pénzpiacok egységesek. A pénz az globalizált.

Miért globalizált a pénz? Mert beléptünk a kapitalizmusnak egy új és különös szakaszába. A kapitalizmus az egyénnel kezdődött. Amerikában ott voltak a rabló bárók, akik pénzt csináltak az olajiparban, az acéliparban, a bányászatban és a vasúton. Ezek egyének voltak, akik erőteljes dinasztikus családokat építettek, mint a Kennedyek és a Rockefellerek. Ezek olyanok voltak, mint más nagy családok, mint a Rothchildok, akik hatalmas vagyont szereztek, és mindent uraltak sajátos kereskedelmükben. Lényeges, hogy ne feledjük, hogy különálló egyénekként indultak. És hogy egy

országban székelő egyetlen ország állampolgárai voltak. Ők amerikai vagy brit vagy francia vagy egy másik országból származó nemzetiségűek voltak.

Manapság vannak férfiak és nők, de főleg férfiak, akiknek a vagyona nemzetközi. Egyidejűleg van birtokuk Malájföldön és Alaszkában. Olajfűrők vannak az Északi tengerben és Indonézia partjainál. Van aranyuk és fűrészárjuk és ezüstjük és gyémántjuk és mangánjuk, nikkelük és ólmuk, urániumuk és platínájuk. Birtokolnak még földterületeket, élelmiszereket és gyárat.

Bernard: Vagyis ezek az emberek nem lojálisak egyetlen országhoz.

Martin Atya: Nem, nem, nem. Ezek az emberek széles körben elterjedtek. A világpiacon minden nap milliárd dollárokat lötyögtetnek körül különböző üzletekben. Több százezer kisbefektető akár ötszázezer dollárral is. Nagyjából van 80 személy, néhányuk nő, de főleg férfiak, akik a nemzetközi piacokon valahol minden nap negyven és nyolcvan milliárd dollár közötti értékben kereskednek. Most ha van egy bizonyos számú férfi az egyik teremben, és néhányan tíz láb magasak, és a többi négy láb magas, kitalálja, hogy a tíz láb magas férfiak kivel beszélnek? Kétségtelenül maguk közt beszélnek. Alkudoznak. Üzletet kötnek. Vajon üzletet kötnek-e valakivel, aki kisebb játékos, valaki, aki befektet mondjuk 200.000 dollárt vagy két millió dollárt? Menjünk már, ne vicceljünk. Hogyan tud maga vagy jómagam üzletelni valakivel, akinek hatvan milliárd dollárja van?

Az a száz vagy olyasmi számú ember szabályozza a tőkeáramlást és a beruházási javak áramlását. Ők döntenek a nemzetek élete fölött. Ezek az emberek döntenek, hogy a nemzet él vagy hal. Ők futtatják ezt a pénzt, amely immár teljesen megváltozott. Ez papírpénz. Egy különös pénz. Minden az ellenőrzésről szól. És a pénznek ez az ellenőrzése határozza meg, ki az, aki megél.

A csaknem egymillió ember ruandai szörnyű lemészárlása mögött lehetséges, hogy pénzügyi érdek húzódik meg, amiről mi nem tudhatunk semmit. Egy napon talán tanulni fogunk róla. Az 1960-as években megdöbbentett minket Dag Hammarskjöld főttitkárnak és Kongó vezetőjének, Patrice Lumumbának a halála. Dag Hammarskjöld egy repülőgép-balesetben halt meg. Senki sem tudta, mi történt! Némelyek azt gyanítják, hogy Kongó Katanga tartományában található urániumnak lehetett valami köze hozzá. Akkor nem tudtuk, de bizonyíték van arra, hogy a mészárlások, lövöldözések, gyilkosságok és Dag Hammarskjöld halála abban az időben anyagi érdekek miatt történt. Ugyanez lehet az oka a ruandai és burundi mészárlásoknak. Nem ismerjük az okát ezeknek a vérontásoknak, de egészen biztos lehet abban, valaki valahol pénzt csinált belőlük.

Bernard: Álljunk meg itt. Más országok is vannak Afrikában, ahol történnek gyilkosságok és mészárlások. A média miért összpontosított előbb Szomáliára és utána Ruandára? Miért szelektív a média a beszámolóiban?

Martin Atya: Újra akarom fogalmazni a kérdést. Ki mondja meg a médianak, hogy bizonyos témákról ne beszéljen. Ki dönti el például, hogy a média ne beszéljen a kelet-timori gyilkosságokról? Kelet-Timor Indonézia egyik szigete. Indonézia csaknem húsz évvel ezelőtt elárasztotta ezt a szigetet, majdnem egymillió embert öltek meg, és senki nem szólt nekik semmit. Észak-Szudán, amelyik mozlim, megtámadta Dél-Szudánt, amelyik keresztény, és mintegy kétmillió embert öltek meg. Ezeket a mészárlásokat soha senki igazi figyelemre sem méltatta. Dél-Amerikában folyamatos mészárlások voltak, de ezekre sem figyelt fel a világ. Ki az, aki szól a médianak, hogy ne jelentse ezeket a történéseket? A média azt állítja, hogy hírt ad nekünk a világban történekről. Ez nem igaz, mert nem kapjuk meg tőlük a híreket. Valaki azt mondja: „Beszélj nekünk Szomáliáról, de ne említsd Kelet-Timort. Beszélj nekünk Ruandáról és Burundiról, de ne szólj Kongóról. Beszélj Peruról, de ne szólj Bolíviáról.” Valaki ezt így diktálja. Ki az, aki így diktál? Én nem tudom. Csak azt tudom, hogy ellenőrzik az információ áramlását. Bizonyos információk nem jutnak el hozzánk. Nem tudunk meg

semmit, amíg a médiának meg nem engedik, hogy jelentse, vagy a média úgy nem dönt, hogy jelenteni fogja.

Ma van egy erő, amelyik nem volt ott húsz vagy harminc évvel ezelőtt. Ez az új kapitalista ereje. A kapitalizmus a tizenkilencedik században indult, amikor az egyéni kapitalisták „megcsinálták a szerencsésüket”. Ez őket azzá változtatta, amit ma *vezetői rendszernek* neveznek.

Bernard: Valószínűleg az IBM a legjobb példa erre a rendszerre.

Martin Atya: A Mobil Oil egy még jobb példa, mert ez a vállalat több hajóval rendelkezik, mint az Egyesült Államok haditengerészete! A vizen nekik több úszó ingatlanuk van. Nem egyetlen ember a Mobil Oil tulajdonosa. Az IBM sem egyetlen ember tulajdona. Ez a vezetői rendszer (*managerial system*). Ez a rendszer megváltozott az úgynevezett *kingpine*ek friss érkezésével. A *kingpine*ek nagyon gazdag emberek. Az angliai James Goldsmith egyike azoknak, Ted Turner a CNN-től egy másikuk. Nincs sok ezekből az emberekből, de mesésen gazdagok. Ezek a pénzes urak (*money gentlemen*), akik irányítják a világ pénzügyi rendszerét. Valójában mindent irányítanak. Végül is ők döntenek el, a maga által viselt ingnek az árát. Ők döntenek el azoknak a szalagoknak az árát, melyekre ezt az interjúút fölveszi. Ők döntenek el annak az ételnek az árát, amit éppen eszünk, és a bért, amit a házunkért fizetünk. Ők döntenek el, ki kormányozhat, és ki nem. Ők döntenek el, kiknek lehet szerepük a médiában, és kiknek nem. Ha valaki nem tetszik nekik a médiában, az nem maradhat ott. Elméletben nem arról van szó, hogy korlátozzák a szabadságunkat. Ó, nekünk szólásszabadságunk van, mozgalmi szabadságunk és egyesülési szabadságunk stb., stb., stb. De ezzel egyidőben az egész rendszer ellenőrzés alatt áll, mert bárki futtatja a pénzt, bárki kezeli a pénztárcát, a végén az egész előadást irányítja. Ezt jól tudjuk. Mindenki tudja ezt. Azonban az emberek nem láznak a rendszer ellen, és nem támadják azt, mert likvidálhatják őket. Ezért az emberek hajlamosak nem beszélni a helyzetükről.

Woodrow Wilsonnak van egy könyve, a címe: *Az új szabadság*. Woodrow Wilson az Egyesült Államok elnöke volt az első világháború idején. Ezt a könyvet 1913-ban adták ki. Manapság a könyv kevésbé ismert. Az emberek nem tudják, hogy Woodrow Wilson az írója. Ebben a könyvben elmondja, hogy amikor elnök lett, mindenkivel beszélgetett, akivel csak tudott. Beszélt gyárosokkal, iparosokkal, feltalálókkal, tanárokkal és tudósokkal. Beszélt egyházi emberekkel és társadalmi vezetőkkel. Beszélgetett a fegyveres erők vezetőivel is. Elmondta: az elve volt, hogy beszéljessen a néppel. Meg akarta ismerni a gondolkodásukat. Wilson elnök tudta, hogy valami beindult Európában. Kiderült, hogy ez a valami az első világháború. Ez a háború egy szörnyű változást hozott létre a világban. Ahogy Lord Grey mondta: „Európa fényei ezzel a háborúval örökre kialudtak.” Így Wilson elnök tudta, hogy valami szörnyűség jön, és fel akart készülni rá.

Amikor Wilson elnök az emberekhez beszélt, külön benyomást kapott mindenkitől, akivel szóbaállt. Mindenki érezte, hogy a személyes életében és Amerika életében van valami, amit senki nem tudott megnevezni. Volt valami, amitől mindenki félt, ami mindent áthatott, és mindenek fölött ereje volt. Mindent el tudott rekeszteni. Felelős volt minden fontos dologért, ami történt a világban. Senki nem beszélt közvetlenül erről az erőről, de feltételezték, hogy létezett.

Van egy erő az életünkben, amelyről mindannyian tudunk. De nem tudunk sokat róla. Feltéve, hogy nem tesszük azt, amit ez az erő komoly tévedésnek tekint, nem fog utánunk jönni. De itt van. Ma az új világrend formájában jött elő. Valójában döntő dolgokban ennek az erőnek utolsó szava van. Tulajdonképpen olyan, mint egy világkormány. Ma ez az erő úgy döntött, hogy a nemzetállam korszakának vége. Az Egyesült Nemzetek diplomatái, államférfiai és hivatalnokai közötti közös beszéd szerint a nemzetállam világa eltűnt. Jelenleg regionális blokkok vannak. Észak-Amerikában van a NAFTA, amely Mexikó, Kanada és az Egyesült Államok közötti kereskedelmi egyezség. Európában van az Európai Unió. Az ázsiai országok egy regionális blokk létrehozásának a közepén

tartanak. Már aláírták a szerződéseket és elkészítették az egyezményeket (a paktumokat). Végül is ez fog történni a Közép-Keleten is. Az egyetlen ország eszméje, amely kiáll a saját jogaiért, megharcolva saját háborúit, és saját szabályokkal rendelkezik stratégiai túlélésének a biztosításához – immár a múlt tartozéka.

Amit most meg kell valósítani, az a tisztán és egyszerűen humanisztikus új világrend. Ennek semmi köze a valláshoz. Ez nem ismeri el Krisztust. Nem ismer el semmilyen vallást. Ez egyáltalán nem vallásos. Egyetlen hangsúlya ez a világ. Van egy név, amelyet használhatnánk ennek az új világrendnek a leírására, és ez egy nagyon egyszerű név. Ez a világ luciferi. Óvatosaknak kell lennünk, ennek az új világrendnek a leírásakor. A Lucifer egy arkangyal neve volt. Ő maga a legnagyobb arkangyal volt. De fellázadt Isten ellen. A luciferi doktrína jelenleg nagyon egyszerű. A kozmoszban van egy intelligencia. Aki jól szolgálja ezt az intelligenciát, az őt szolgálni és segíteni fogja. Ez egy aktuális és közös doktrína a nyilvánvalóan nem vallásos emberek között, akik sikeresek ebben a világban. Ezek azt hiszik, hogy a természetben, az óceánban, az égen és az emberi lényekben egy rendszer dolgozik. Vannak bizonyos törvények, amelyeket figyelembe kell vennünk. Ezeket nem szabad megsértenünk, mert ezzel megsértjük a rendszert és az éppen működő intelligenciát. Egyébként ezek az emberek nem hisznek egy személyes intelligenciában. Másként gondolják. Nem hisznek többé egy öreg pacákban, amelyiknek csupasz patái vannak, nagy fülei, piszkos sárga szemei és mocskos szokásai, aki nyiltan arra csábít, hogy bünt kövessünk el. Nem, nem, ők nem hisznek ebben. Hisznek egy intelligenciában, amely egy személytelen és láthatatlan erő a kozmoszban. Hiszik, hogy ez az erő irányít téged, és neked szolgálattal kell fizetned érte. Azt hiszik, hogy az Istenre, a mennyre, a pokolra, a tisztító tűzre, az angyalokra és mindezekre gondolva nem kell becsapnod magad.

Bernard: Ez az erő megváltoztatja-e az utat, amelyiken maga és én élünk?

Martin Atya: Ó, igen. Ó, igen! Az emberek, akik ezt az erőt szolgálják, teljesen megváltoztatják az életünket. Le akarják bontani a családot. A luciferi intelligencia ezt mondja: „A család jelen formájában már kiszolgálta a céljait. A továbbiakban már nem elég jó. Olyan családjaink kell legyenek, amelyek a jelen formájukban már megszolgálták céljukat. A mostani többé már nem elég jó. Mostmár olyan családjaink kell legyenek, amelyeket a csoport vagy az állam irányít. Új nevelési módszerünk kell legyen, amelyik túllép a múlt minden előítéletes határain.” Ez történik iskoláinkban, ahol „eredmény alapú oktatás” folyik. A közösségi kapcsolatokat, az alapvető együttműködés szakértelmét, az autoritásnak való alávétésre való jártasságot tanítják. Nem szorítkoznak többé a tények megtanulására. A gyermekeink nagy része ezért rosszul képzett. Most azt tanulják, amit „közösségi készségeknek” nevezünk.

Az oktatás is új utakra váltott. A történelemtanítás nagyrészt a kortárs történelemre redukálódott. A világegyetem realitásainak tanításakor az oktatás a tudományos és a fizikai tényekre redukálódott. Az Isten és a Hit eszméiről nem történik említés. Vége minden olyan gondolatnak, mely szerint egy csillagokon túli üzenet természetfölötti kinyilatkoztatáson alapulhat. Az oktatás ma evilági.

Bernard: Álljunk meg itt egy kicsit. Más interjúkban már tárgyaltunk arról, hogy a modern ember a függőleges dimenzió látásának a képességét elveszítette. Most valójában azt mondja, hogy a történelem jelentősége csökkent. Így az emberek elveszítették a múlt érzékelését.

Martin Atya: A múlt csak annyiban fontos, hogy a korábbi időkből rendelkezünk valami konkrétummal. De hogy olyan témákról tárgyaljunk, mint a múlt tanulságai, a civilizáció eredete, és hogyan építette az emberiség a civilizációt, abból minden eltűnt.

Bernard: Jó, de akkor az ember egy dimenzióra redukálódott.

Martin Atya: Így van!

Bernard: És milyen következményekkel jár ez a modern civilizációra?

Martin Atya: A következmény ez: eltöröli a hit lehetőségét. A továbbiakban nincs helye a hitnek. „A hit archaikus. Elavult. Lejárt már.” A hit nincs összhangban az általuk használt történelemkönyvekkel, sem a tankönyvekkel, amelyeket a kezembe nyomnak. Egy horizontális szintre redukálják. „Az ég az bronzból van, a föld pedig agyagból, és nincs semmi rajtad és rajtam kívül.” Nem szabadulnak meg egészen a történelemtől, de megváltoztatják a történelmi koncepciókat. Az emberek, akik irányítják ezt a mozgalmat, történelemről beszélnek. Azt mondják, hogy szolgálunk kell a történelmet, és követnünk kell a lábnyomait. Azt mondják, hogy a történelem jó lesz hozzánk, ha mi hűségesek vagyunk a történelemhez. Ez a gondolat egy másik aspektusa a világegyetem luciferi fogalmának. Dolgoznak rajta, hogy alá vessük magunkat a világegyetem ezen felfogásának. Akkor az emberiség jól lesz majd kiszolgálva. Némelyek közülünk betegségben vagy balesetben meghalnak, de egészében a világ egy boldog hely lehet.

Most itt egy nehézség van, Bernard. 1965-ben, a Második Vatikáni Zsinat végén VI. Pál pápa felszólította az Egyházat, hogy köszöntse a világot. Az Egyház segítette az emberiségnek, hogy megépítse emberi élőhelyét. Az Egyház üdvözölte a világot, mint az egyedüli megoldást az emberiség betegségeire. Az Egyház megfordult, és végül a világ részévé lett. Ez egy szörnyű bűn volt. Ez egy szörnyű és bűnös gondolat, amit sok katolikus elfogadott. A gondolkodás új útjával a katolikusok elfogadták a földivé válás gondolatát, és csatlakoznak a földi mozgalmakhoz. Kihúnyt az a gondolat, hogy mi az örökkévalóság zarándokai vagyunk. Az Egyház főáramában, amikor hallottuk a papot azt mondani, hogy mi a földön zarándokok vagyunk örök otthonunk felé? Ez egy olyan nyelv, amely már soha nem hallható. Az a hagyományos és apostoli Római Katolikus Egyház nyelve. Igen, mi a világba vagyunk elhelyezve, de a világ gonosz. A világ megpróbál kisiklatni minket, és a pokolba küldeni bennünket. Hallunk mi még erről valamit? Ma a vízszintes kilátás van részünkre kiszabva a II. vatikáni zsinat végrehajtói által.

Bernard: A II. vatikáni zsinat dokumentumai nagyon gyakran izzó dicséretet mondanak erre a világra és a modern korra.

Martin Atya: Ez az eszme húzódik meg a II. vatikáni zsinat mögött. Most mi ehhez a világhoz tartozunk; mivel Krisztus azt mondta, hogy mi nem tartozunk ehhez a világhoz. Ez a világ gonosz. A Mi Urunk azt mondta, hogy mi az éghez tartozunk, és sok lakás van az Ő Atyja házában a megmentettek számára. A Mi Urunk azt mondta, hogy legyünk hűségesek Hozzá. A világnak nem kellene fogást találnia rajtunk. Ez a nagy különbség a hagyományos és a modern Egyház között.

Nagyon alapos kritikával illetem II. János Pál pápát. Ez az ő pápaságának a tévedése, de azt hiszem, Isten hasznosította ezt a tévedést. Hadd magyarázzam meg. Amikor kijöttünk a II. vatikáni zsinatról a Tanács által készített tizenhat fő dokumentummal, senki nem ült le, mondván: „Most ezeket a dokumentumokat értelmeznünk kell a hagyomány fényében.” Például megkérdezhettük volna, mit mond a Trentói Tanács erről vagy arról a dokumentumról. Mit mondott volna a Trentói Tanács mondjuk a *Gaudium et spes*, vagy a *Lumen Gentium*, vagy a *Nostra etate* dokumentumokról? Szükség van arra, hogy értelmezzük a Vatikán II. ezen dokumentumait, amelyek alkalmazása mindent megváltoztatott az Egyház életében. Senki nem ült le, hogy azt mondja: „Értelmezzük ezeket a dokumentumokat a hagyomány fényében.” Senki! De nekünk kétezer esztendőes hagyományaink vannak. Ezért a teológusok és a tudományos közösség nagy hebehurgyán kiment, és kitalálták a katolicizmusnak egy új formáját, amit zsinati katolicizmusnak neveztek. II. János Pálnak kezdeményeznie kellett volna a Vatikán II. dokumentumainak a felülvizsgálatát. Ő ezt nem tette. És

amíg azt a felülvizsgálatot elvégzi valamelyik pápa vagy egy leendő tanács, mi nem fogunk magunkhoz térni abból a mézárszékből és pusztulásból, amelyikbe zuhantunk.

Bernard: A hagyomány horgonya nélkül egy gyökértelen Egyház vagyunk.

Martin Atya: Ma teljesen gyökértelenek vagyunk. Ez egy olyan nehézség, amit a legtöbb egyházi embernek nincs bátorsága beismerni. Van sok jó - az út közepén haladó konzervatív katolikus püspökök, papok és laikusok. Néha az eszüket vesztik, amikor valaki elkezd mondani, hogy a Vatikán II. óta az Egyház rossz úton halad. Azért vesztik az eszüket, mert ha beismerjük, hogy rossz úton járunk, akkor rájönnének, hogy már hosszú ideje ott járunk. Az út oda vissza, ahol voltunk, oly hosszú. Nem igazán tudunk oda visszatérni. Most újra kell építsük az egészet. Az eszüket vesztik, mert ha beismerik, hogy olyan hosszan a rossz úton jártunk, be kellene vallaniuk, hogy sok minden, amit tettek, az értelmetlen.

Bernard: Milyennek látják az új világrendet az abortusz oldaláról nézve?

Martin Atya: Az abortusz kérdése valójában egy kettős kérdés. Vannak emberek, akik ideológiailag meg vannak győződve, hogy nincs elég élelem a világ népességének a táplálására. Ezért ők azt mondják, hogy csökkenteni kell a népességet. Ez egy neo-Malthusianus ideológia. Malthus egy tudós volt, aki azt mondta, hogy a világ népességének van egy természetes tendenciája, hogy túlnője az élelmiszer-ellátást.

Egy másik tényező, hogy vannak emberek, akik azt vallják, a méhben létrejövő magzat nem is ember. Szerintük a magzat a méhben egy folt, és nincs halhatatlan lelke. Ez a két elmélet, hogy nincs elég étel a világ népességének a táplálására, illetve a méhben levő magzat nem igazán ember, gondoskodik annak igazolásáról, hogy a legkedvesebb nők és férfiak megölik a meg nem született magzatot. Minden évben a világ magzatainak millióit ölik meg abortusszal.

Újabb tényező, hogy orvosok most fedezték fel, hogy a meg nem született gyermek hasznos a felnőttek betegségeinek a kezelésében. A meg nem született gyermek néhány szövete hasznos a Parkinson kór és a tuberkulózis kezelésében. Most azt a módszert alkalmazzák, hogy a születendő gyermeket nem ölik meg rögtön, hanem a szülési csatorna elülső része felé húzzák, majd az agyának az anyagából és a csontvelőjéből vesznek kivonatot. Ez szörnyű, de ezt csinálják. És eljön az a nap, amikor majd magzatokat tenyésztenek avégből, hogy orvosi célokra szöveteket nyerjenek belőlük, vagy élve vegyék ki őket kísérletezések számára. Az emberek, akik ezt teszik, nyugodtan eltávozhatnak, mert a bébi nem tud tiltakozni. És a bébinek nincsenek jogai! Hatalmas összegre rúg az a pénz, amit egy ilyen tevékenységgel nyernek. Ez máris egymilliárd dollárt jövedelmező ipar. New Yorkban van egy kórház, ahol az orvos az abortuszokból származó jövedelemből egy rekreációs szobát építtetett a személyzetének. Az illető gazdag lett az emberi babák meggyilkolásával. Vajon hiszi-e, hogy bábikat öl meg? Én kétlem, hogy ő hiszi ezt, mert ebben az esetben nem tudná megtenni.

Aztán ott van a természetfölötti tényező: az abortusszal kapcsolatos luciferi magatartás. Minden abortált bébi egy ártatlan lélek. Az abortusz a Teremtő közvetlen megsértése. Minden abortusz egy köpet, amit Isten arcába köpnek. Lucifer magatartása ez: „Te teremtetted ezt az emberi lelket a menny számára. Én megöltem őt, mielőtt hozzáérhettél volna!”

Egy másik jelenség ez: Ma emberi embriókat kiszednek a méhből, és lefagyasztyják. Az Egyesült Államokban minden adott pillanatban élő embriók ezrei találhatóak tároló tartályokban. Katolikusként nézzük ezt aényt. Minden ilyen embrió egy élő lélek.

Bernard: Van-e ezeknek a fagyott embrióknak lelke?

Martin Atya: Ők élő lelkek, de sohasem fognak megszületni. A legtöbbjüket orvosi kísérletre fogják használni. Egy bizonyos idő után felszámolják őket. Közülük keveset, csak néhányat használnak termékenyítésre. Mindezeket a lelkeket közvetlenül Isten keze alkotta meg, keresztelésre szánták, és arra, hogy Istent mindörökké lássa. Ha egy bébit felszámolnak a keresztelese előtt, gondoljunk a sátán Jézus fölötti győzelmére. Egyébként az orvosok egymásnak adják el ezeket az embriókat. A laboratóriumok tulajdonképpen tételekben adják el az embriókat egymásnak. Gondoljunk Lucifer győzelmére. Úgy értem, hogy Heródes amatőr volt ezekhez a modern abortionistákhoz viszonyítva. És mindebben igazi teológiai nehézség van: Isten nem hagyhatja hogy ez a gyilkolászás örökké tartson. Az Ő teremtésének a meggyalázása már túlságosan sok.

Bernard: Gondolja, hogy egy adott ponton az abortusz bűnéért büntetni fognak?

Martin Atya: Természetes, hogy büntetni fognak érte, de sok ember nem fogja érteni, miért büntetik. Emlékezzen, Krisztus azt mondta a farizeusoknak: „Az ég színéből tudtok következtetni, az idők jeleit meg nem tudjátok felismerni? A gonosz, házasságtörő nemzedék jelt kíván, és nem kapja meg a jelet.” (Máté 16:3-4) A mai gonosz és házasságtörő nemzedék valami másnak olvassa majd ezt a büntetést. Másképpen fogja megtapasztalni ezt. Vegyük például az AIDS-járványt. Némely ember felhúzza magát, amikor valaki azt mondja, „ez Isten keze, aki egy természetellenes büntetést velem”. Noha kétségtelen, hogy ez a betegség büntetés, vannak ártatlan áldozatok. Például ártatlan áldozatok azok a gyermekek, akik egy megfertőzött anyától születnek. Vannak emberek, akik várátömléstéskor fertőzött vért kapnak.

Bernard: De a hatóságok nem ajánlják az igazi megoldást, ami a hagyományos erkölcsiséghez való visszatérés lenne. Mindig a biztonságos szexet javasolják.

Martin Atya: Úgy van. Valójában nincs is olyan, hogy biztonságos szex. A mai nemzedék ezt egyszerűen nem is kívánja észrevenni. Krisztus azt mondta, hogy az akkori nemzedék nem fogja látni a jeleket. Ugyanez igaz a mai nemzedékről. Bernard, ami valóban igazi, az a hit. Akinek nincs hite, az nem tudja, hogy nincs neki! Nagyon kevés ember eszmél rá, hogy nincs hite, és akarja, hogy legyen. Ez általában ellentmondás. Sok esetben, aki hitre vágyik, az már van neki.

Bernard: Van egy másik probléma, amit meg kellene beszélnünk, és ami némileg összefügg az abortusszal. Egyrészt abortálják ezeket a bábikat. Ugyanakkor új szaporodási technikát fejlesztettek ki, mint amilyen az in vitro megtermékenyítés.

Martin atya: Az Egyház által elítélt minden kísérletezésnek a célja a genetika. A genetika az ellenőrzésről szól. Mind nagyobb és nagyobb ellenőrzést gyakorolnak fölötté. Most meg tudjuk állapítani a születendő gyermek nemét. Ha azt találjuk, hogy a bábinek rossz a neme, akkor elpusztítják őt. Leányt akar valaki? Akkor leánya lesz. Ha fiút akar, akkor fia lesz. Fizetni kell érte, de meglesz a fiú. Mind közelebb vagyunk ahhoz, hogy játszaduzzunk a génekkel. Úgy akarnak kiképezni valakit, hogy az ha nem tudja ezt, tudjon valami másat csinálni. Azt akarják, hogy ismerjék a klónozást. Az ellenőrizhető. Amikor valaki belép erre a területre, ott a Nagy Testvér árnyéka ködlik.

Bernard: Fennáll-e a veszélye annak, hogy ha valaki megpróbál Istent játszani, mint ez is, egy adott ponton az új szaporodási technológia csütörtököt mond, és egy nagy katasztrófa sújt minket?

Martin Atya: Igen, van egy sugallat, hogy az AIDS-járvány emberi hiba következménye. A sugallat szerint a vírust egy speciális laboratórium kísérlete idején öntudatlanul szabadították fel. Arra gondolunk, hogy ott kezdődhetett az AIDS-járvány. Az élet alapjait illetéktelenül babrálva mindent kockáztatunk. A legfontosabb pont ebben a kísérletezésben, hogy minden célja az ellenőrzés. Minden

az ellenőrzésre vonatkozik. Ha egyszer a technológiát tökéletesítették, az képes lesz az embereket engedelmességre bírni. Arra lesznek programálva, hogy bizonyos dolgokat megtegyenek, és nem lesznek képesek megtenni más dolgokat. Én azt hiszem, hogy Isten közbelép, ha nagyon közel kerülünk ehhez. Ő nem hagyhatja a teremtményét elpusztítani.

Egy másik nehézség az, hogy az Egyház elvesztette a befolyását. Nagyon sok ragyogó tudósunk van. A jelenlegi pápa bizalmasan vagy nyilvánosan leült beszélgetni a világ majdnem minden vezetőjével. És gondoljunk a világ katolikusainak a számára! A katolikusok száma egymilliárt körül van. Ez azt jelenti, hogy a világ egyötöde legalább névleg katolikus. Ennek ellenére nincs parlament, nincs nagyobb egyetem, sem első osztályú laboratórium vagy tudományos intézet, ahol egészséges etika dominál. Mi kívülállók vagyunk. Ki vagyunk zárva. Teljesen ki vagyunk zárva! Jelenleg például az Egyesült Nemzetek háborút javasol a lakosok ellen a világ lakosságának korlátozása céljából. Már egy ülést is tartottak erről New Yorkban. A végső ülést kicsit később tartják az idén Kairóban. Kétségtelen, hogy egy magzatelhajtó fogamzásgátlót és magát az abortuszt javasolják majd a népesség korlátozása eszközeként.

Mi rámutattunk, hogy nem létezik sem túlnépesedett, sem túlfejlett ország Afrikában. A felelős személyek nem igazán akarják, hogy ezek a harmadik világbeli országok fejlődjenek. Ha ezek az országok fejlettebbé válnának, többet számítanának fel az aranyukért, az ólmukért vagy a nikkelükért. Többet számítanának fel az urániumukért, platinájukért vagy nikkelükért. A fejlett országok mindig jobban kezelik erőforrásaikat, mint a fejletlenek. Az alulfejlett országok még azt sem tudják, miként nyerjék ki kőolajukat a talajból. De ha erre rámutatunk, csak nevetnek. A lakosságuk korlátozásának mozgalma szintén ellenőrzés alatt áll. Ellenőrzés! A Nagy Testvér újra ellenőrizni akarja az életünket.

Az Egyházat hosszú ideje kizárták a nemzetközi döntéshozó folyamatokból. Tény, hogy ahol számít, ott nincs semmi mondanivalónk. Például a Vatikán mélyen érintett volt az első világháború béketárgyalásaiban. A pápa harcolt a békéért. A Vatikán a maga csendes módján 1918-ban nagy szerepet játszott a végül békét hozó folyamatokban. De a Vatikánnak semmilyen szerepet hagytak az első világháborút követő béketárgyalásokon. A győzedelmes hatalmak megegyeztek, hogy a Vatikánt kizárják a folyamatból. A pápa, Krisztus földi helytartója Krisztust képviseli. A hangjának hallatszanania kellett volna. De nem hallatszott. Ki lett zárva.

Vagyis emlékeznünk kell arra, hogy már árvák vagyunk. Mi már az emberi társadalom peremén vagyunk. A nemzetek társadalma szándékosan kizárt minket. Mi nem vagyunk ott. Például az új Európában, az Európai Unióban nem engedik, hogy tagok legyünk, noha a Vatikán Európának szuverén országa. A Vatikánnak csak a megfigyelői státust engedélyezték. Nem, mi ki vagyunk zárva. Jobb, ha ráébredünk arra, hogy szándékosan kizártak minket.

És ez még rosszabb lesz. Az iskoláinkat végül elveszik tőlünk. Az egyetemeinket de facto elvették tőlünk. Ez azért történt, mert a katolikusok hitetlenek lettek. Egyes esetekben állami támogatást akartak, ezért kitörölték a névből a „Katolikus” szót. Közben elfogadták a pogány szabályokat, amelyeket a kormány szabhat az egyetemekre. Ezért szocio-politkailag rossz helyzetben vagyunk.

Bernard: Ez egy másik kérdéshez visz minket. Katolikusokat és más elkötelezett keresztényeket súlyosan érintette az a politikai folyamat, amely nagy szerepet játszott Ronald Reagan elnökké választásában. A politikai folyamat részben úgy érintette őket, hogy pro-life (abortusz-ellenes) irányelveket tudtak érvényesíteni. És tizenkét éven keresztül pro-life elnökeink és nagyszámú pro-life kongresszusi képviselőnk volt, de az abortuszok folytatódtak. Mi történt? Miért van az, hogy a reményeink mindig emelkedtek és aztán meghíúsultak.

Martin Atya: Ne felejtse el, hogy Clinton elnököt a katolikus szavazók támogatásával választották meg. Világos, hogy mi a reális oka a katolikusok politikai hatástalanságának. Számos ember számára, aki hallja, ez nagyon kemény. A fő oka a kudarcunknak a hierarchia. Több száz püspök van az Egyesült Államokban. Mintegy 60 millió katolikus van az Egyesült Államokban. Közülük sokan nagyon fontos pozíciót foglalnak el a fegyveres erőknél, a bankoknál, a politikában, a kultúrában és az akadémiában. Ha ezek együtt állnak és elfoglalják az utcákat, megállíthatnák az ország működését. Ezt egyedül a püspökök is megtehetnék, ha valódi vezetést gyakorolnának. De ők ezt nem teszik. Nem is fogják. Miért? Közülük sokan közömbösek az abortusszal szemben. Egy részük kedveli a homoszexualitást. Sokan egyszerűen barátságosak akarnak lenni. Ők tulajdonképpen nem akarják propagálni az Egyházat, mert nem hívők. Ez az, ahonnan a valódi kudarc származik. Ez a vezetőinktől ered. Nekünk nincs valódi vezetőségünk. Aki akarja tudni, hogy a pro-life mozgalom miféle vezetőséget kap az Egyesült Államokban, látogassa meg Roger Mahony bíborost, Los Angeles érsekét, aki bizonyos akcióiban a pro-life mozgalom ellenfelének tűnik. Gyakorlatilag néha abortuszpártinak látszik.

Bernard: Ő minden bizonnyal pro-homoszexuális.

Martin Atya: Ó, igen. Kétség nem fér hozzá. Ilyen fajta vezetéssel a normális katolikusok elvesztik az érdeklődésüket a családbarát ügyek támogatása iránt. Azt mondják: „Az egyházi emberek nem hisznek benne, akkor tennék azt mi? Ők a templom hercegei.” Ezért nem sikerülnek a mi politikai erőfeszítéseink. Hadd mondjak erre egy példát. A New York-i Szent Patrick katedrálisban valaki meggyalázta az Oltáriszentséget. Homoszexuálisok követték el. Amit O'Connor bíborosnak tanácsoltak, hogy tegyen, de nem tette, az az volt, hogy jelöljön ki egy napot a javításra, ebben az esetben ez május 13-a volt. Azt tanácsolták neki, rendelje el, hogy minden egyházközség küldjön embereket egy tüntetésre a Szent Patrick katedrálishoz. A tömeg a Szent Patrick katedrális előtt óriási lett volna. Ez lett volna az egyik akció, amit neki kellett volna végrehajtania. Neki kellett volna a New York-i homoszexuális közösséget a Szűzanya Szeplőtelen Szívének szentelnie. Mint egy egyedüli színházi cselekedet, ez hatást gyakorolt volna az emberekre. Ezzel mindenekfelett a megtérések számára nyert volna kegyelmet. De ő ezek egyikét sem akarta megtenni. Ez olyan lett volna, mint kimenni a hidegbe, ahol egy erős szél fúj a hátába. És a bíboros nem kívánta ennek kitenni az értékes hátoldalát. Ez nem vezetés. Ez nem igazi vezetés! Ezeknek a bíborosoknak, akik pirosba öltöznek, hogy jelezzék, készek vérüket ontani, egyike sem hullajtott volna a kicsi ujjából sem bár egyetlen vércseppet. Nem, nem, nem. Ők a pozíciójukat akarták védelmezni.

Bernard: Említette május 13. dátumát, amely a Fatima témájára visz minket. Milyen szerepet játszik a fatimai Miasszonyunk az új világrend és az új Egyház egész drámájában?

Martin Atya: Erre vagy/vagy a válasz. Vagy mint az Ég Királynője a Fia győzelmét hozza, Aki a nemzetek Ura. Vagy az új világrend győzedelmeskedik. Ha az új világrend győz, az embereknek elmondják, hogy Isten nincs többé az Égben. Ez Nietzsche szavaival így hangzik: „Nincs Isten, és minden lehetséges.” Tehát ez egy vagy/vagy. Nincs kompromisszum.

Bernard: Tehát nincs remény arra, hogy a Katolikus Egyház megtalálja a helyét az új világrendben.

Martin Atya: Erre nincs remény. Nem illünk bele. És nem fognak hagyni minket beilleszkedni. Ha valaki katolikusként jön, egy valódi katolikus elmével, nem kap helyet az új világrendben. Hogy elfogadják, bele kell egyeznie, hogy elnyeljük és asszimilálják. Akkor elfoglalhatja a helyét. Nem, nem. Nincs kompromisszum. Ez két gondolkodásmód közötti vagy/vagy. Az Egyház igazi barátai és igazi ellenségei ezt tudják. Nincs kompromisszum. Ezért nem érthetünk egyet az új világrend elveivel. Ezek megkísérlik korrumpálni a Katolikus Egyház tagjait. Ha kitörölik vagy elnyelik a templomainkat, akkor a föld alá húzódunk. A túlélésre és a felmentésre való várakozásra szavazunk. Mi nem tehetünk

akármit most. Ez a csata elveszett. De a háborút megnyertük. Megnyertük a Kálvárián kétezer évvel ezelőtt. De a győzelem később jön majd. És közben szenvedünk, mint ahogy Krisztus is tette. Látszólag Isten akarata, hogy szenvedjünk. Csak a szenvedéssel tudjuk megmenteni lelkeinket.

Egy alkalommal Krisztus a legfélelmetesebb kérdést tette fel. Azt kérdezte: „Amikor az Ember Fia visszatér, talál-e hitet a földön?” Ez ijesztő kérdés. Ez attól az Embertől jön, aki vérét hullatta, miután feltette ezt a kérdést. Ez a kérdés attól az Embertől származik, Aki azért jött, hogy mindnyájunkat megmenten. Attól az Embertől, Aki azt mondta nekünk, hogy a pokol kapui sem vesznek erőt az Egyházon. Ő alapvetően azt kérdezi: „Amikor visszatérek a világot ítélni, lesz-e valamilyen hit? Hé-kás, én ezt félelmetesnek tartom! Én egy szegény, közönséges ember vagyok. Elveszítem én is majd a hitemet? Ez egy olyan kérdés, amelyre mindnyájunkat reszketés fog el. Mindnyájunkat óvatosságra kellene intsen. Hitünket nem kell adottnak tekintenünk.

El kellene kerülnünk, hogy abba a kényelmes érzésbe essünk, mely szerint Isten túl jó ahhoz, hogy bárkit is megbüntessen. „Mi mindnyájan a mennybe megyünk. Te a 21-es útvonalon mész, én a 22-esen megyek. Ez ugyanaz a dolog. Ezért szeressük egymást, és érezzük jól magunkat. Dolgozzunk együtt, hogy felépítsük az ember élőhelyét.” Ez az elsőosztályú képlet az örökkévalóság megsemmisítésére.

Bernard: Vagyis az egyedüli megoldás a természetfölötti.

Martin Atya: Csak Miasszonyunk tudja megoldani a problémát. A történelemben vannak szörnyű helyzetek, mint a miénk is, de az emberek többsége nem von párhuzamot. Hallott már valaha a lepantói csatáról? 1571-ben történt. Ez a klimatikus ütközet volt hivatva meghatározni, hogy vajon a törökök, amelyik egy muzulmán nép, a saját kezelésébe veszi-e Európát. Egy ember állt ellen, V. Pius pápa. Ő szervezte meg Európa védelmét, összeállítva egy hajóflottát, hogy az harcoljon a törökökkel. A lepantói ütközetben a törökök döntő vereséget szenvedtek, noha győzniük kellett volna. Győzniük kellett volna, de nem ez történt, mert Miasszonyunk abban a pillanatban közbelépett. Azt mondta: „Nem, nem fogtok mindent elpusztítani.”

Mint a lepantói csata idején, a helyzet most is fenyegető. A mai helyzet sokkal átfogóbb, mert az egész földgömbre kiterjed. Bármerre nézünk, az Egyházat sehol sem fogadják el. Az Egyházat mindenünnen kivetették. De a legnagyobb probléma az, hogy az Egyház sérült. Mindenekelőtt azért, mert az ellenség ott van a falai között. Mi belül vagyunk korruptak. Az Egyház nem egy citadella vagy egy erőd, és nincs felfegyverkezve, és nem úgy nézi az ellenséget, hogy megvédje tőle magát. Nem, mi nem védjük magunkat. Mi meghátrálunk. Ez a baj. Mi meghátráltunk! Mi egy új rendszert hoztunk létre, miáltal eltakartuk a szemünket a Kálvária előtt, elrejtettük a meg nem születettek kiáltásait, és nem neveljük többé a gyermekeinket. Hagyjuk, hogy gyermekeink egy olyan világban keressék esélyeiket, amely gyűlöli a bennük levő ártatlanságot.

Még van egy még szörnyebb gyengeségünk, és ez az, hogy alkalmazkodni akarunk. Alkalmazkodni akarunk, noha a hitünk alapján tudhatnánk, hogy ez a világ nem a mi otthonunk. Minket egy ettől teljesen különböző létezésre szántak. Az Egyház prédikációi folyton mondják nekünk, hogy vessük meg a világot és a világ dolgait, és égi dolgokat keressünk. Krisztus Péternek mondott nagy szemrehányása ezen a premisszán alapul. Megdorgálta Pétert, mondván: „Távozz tőlem, sátán! Botránkoztatsz, mert nem arra van gondod, amit az Isten akar, hanem arra, amit az emberek akarnak.” (Máté 16:23)

Bernard: A zsinat utáni időszakban a katolikusok gyakran csalódottak voltak. Nemrég felvettem egy példát a pro-life hívei (abortusz-ellenesek) és Ronald Reagan 1980-ban történt megválasztása közötti kapcsolatról. Az Egyházban sok olyan helyzet van, amikor a katolikusok reményei

növekednek, majd megsemmisülnek. A mi reményeink növekedtek a Hagymányos Misére vonatkozó 1984-es indultum (pápai különleges érvényű engedély/feloldás) hatására és egy új katekizmus ígéretére, hogy ezek a kezdeményezések végül csalódással végződjenek. Ezek a csalódások talán annak a jelei, hogy reményeinket nem helyezzük el ennek a világnak a történéseiben? Miért hagy minket Isten a növekvő és lerombolt reményeink állandó ciklusain haladni?

Martin Atya: Az a helyzet, hogy a sátánnak meg van engedve, hogy beavatkozzon. Arra gondolok, amikor Krisztus feltámasztotta Lázárt. Nem gondolja, hogy ezt megtudva az egész jeruzsálemi papság kijött volna, mondván: „Mester, Te Istentől kellett jöjj. Mit kellene tennünk?” Nem, ez nem történt meg. Az Ő halálát tervezték. És amikor Krisztus ötezer ember számára megszorította a halakat és a kenyereket, ennek a híre biztosan eljutott Jeruzsálemig. Az ilyen hírek gyorsan terjednek. De a hatóságok nem seregették Hozzá. Nem, inkább megpróbálták csapdába ejteni.

A jócselekedetek válasz nélkül maradnak? Nem, a világ nem így van elrendezve. Az emberek megváltásakor, függetlenül attól, hogy az Egyház mit cselekszik, és mit tesznek a jó emberek vagy az angyalok, a sátán közbelép. Ez a csata. És mi ebben a csatában veszünk részt. Háborúban vagyunk! És háborúban leszünk a legvégsőkig. Amit most tudunk, az az, hogy azon az úton, ahol a dolgok felhalmozódnak, a mi korunkban néhány nagy döntés született. Isten, Aki a mi oldalunkon van, egy nagy döntést hozott. Lucifer már meghozta a maga nagy döntését. És nekünk nagy döntést kell hoznunk, hogy kinek az oldalán állunk. Ez egy nagy verseny. És ez a verseny függ akár/vagy a Miasszonyunktól. Maga, Bernard, akár fogadja Őt mint az Ég Királynőjét akár nem, akkor is meg lesz büntetve. Lesz egy büntetés akár tetszik nekünk, akár nem. Ezt a büntetést lehet mérsékelni, de nem lehet elkerülni.

Így meg leszünk büntetve, még akkor is, ha hűségesek vagyunk. A hűségesek is kell szenvednie. Például én nem voltam az Édenkertben Ádámmal és Évával. Soha nem ettem abból az almából. De mivel bünt követtek el, meg vagyok büntetve. Amikor Jézus útban volt a Kálvária felé a kereszttel a hátán, találkozott Jeruzsálem asszonyaival, akik sírtak miatta. Sírtak, és azt mondták: „Ennek nem kellene történnie veled. Meggyógyítottad a gyermekeinket. Megvigasztaltál minket. Te Istentől jöttél.” Ő azt mondta nekik: „Nézzétek, ne sírjatok miattam. Egyáltalán ne sírjatok. Sírjatok magatokért. Én egy zöld fa vagyok. Ártatlan vagyok. Ti száraz fák vagytok, készen a büntetés lángjaira. Imádkozzatok és sírjatok magatokért.” Ha egy alkoholista anya iszik a terhessége idején, a bérinek *magzati alkohol szindrómája* lehet. Ha egy anya kokaint szed a terhesség alatt, akkor valószínűleg kokain-bébi fog születni, akinek a szervezete megsínyli a kábítószernek az anya szervezetére gyakorolt hatásait (a betegség pontos neve: *magzati kokain-szindróma*). A bébi szenvedni fog. Pedig ő semmit nem tett, hogy ezt megérdemelje. Akkor miért hagyja Isten ezt a szenvedést? Mivel ez Isten törvénye. Ez egy szörnyű törvény, hogy szenvedünk mások bűneiért. Ő megbüntet engem Ádám és Éva bűneiért, noha még csak ott sem voltam.

Bernard: Ez azt is jelenti, hogy a híhű katolikusoknak még akkor is megpróbáltatásokban lesz részük, ha jó emberek.

Martin atya: Semmit sem tettek azért, hogy kiérdemeljék az eljövendő fájdalmakat. Mivel emberek, szenvedni fognak. Ez a mi nehézségünk. Ez Isten törvénye. És akár tetszik nekem, akár nem, nem tudom megváltoztatni azt a törvényt. Tökéletes mértékben joga van arra, hogy ezt a törvényt létrehozza, mert Ő Isten. Neki egyikünkre sincs szüksége. Mi mindnyájan szenvedünk ettől a törvénytől. Tőlünk függ, hogy akár egy malomban ezt a szenvedést örök lelkünk öröndő gabonájává alakítjuk, vagy ezt a szenvedést vallásunk elhagyásának egyik okává tesszük, és azok között lévén, akikből hiányzik a hit, amikor az Emberfia az utolsó ítéletre visszajön a földre.

Így mi egy akár/vagy helyzetben vagyunk. Ez egy szörnyű törvény. De ez Isten törvénye, és alá kell vetnünk magunkat. Ez azt jelenti, hogy nem lehetünk büszkék. Nem lehetünk magabiztosak. A végén mi alázatos kis teremtmények vagyunk, akik semmik. Végül nincs más segítség csak a Seregek Ura Istene, aki már nagyon haragos. Így nincs ebből kimutató kellemes üzenet senki számára ma. Ránk egy kemény, szigorú ítélet vár. Mepróbálhatjuk felépíteni saját kis kastélyunkat a feleségünkkel, gyermekeinkkel és barátainkkal, valamint kis közösségeinket, de tudnunk kell, hogy egy ellenséges világban élünk, amely már ítéletet is mondott fölöttünk. Végül számunkra nincs más, mint a Miasszonyunk, a Mi Atyánk, a rózsafüzér és a Mise, ha hozzájutunk egy érvényes miséhez. Ez a mi egyedüli menedékünk. Ez segíteni fog minket, de nem kímél meg a szenvedéstől. Szervenadni fogunk. Fájdalmaink lesznek. Megismerjük a pusztulást. Csalódások érnek minket. Botrányokat élünk meg. Lesznek hitetlen papok, püspökök, és talán még néhány pápánk is! Fájdalomban lesz részünk, de nem tudom, milyen pontos formájuk lesz ezeknek a fájdalomnak. Ezt senki nem tudja.

Bernard: Az Egyház visszaállítása függ-e egy hithű pápa lététől, aki valamiképp össze tudja rakni a dolgokat?

Martin Atya Isten egy napon egy apostoli pápát támaszt. Egy igazi apostolt fog támasztani, aki képes lesz helyrerakni dolgokat. Isten, a számára megfelelő időben felemeli azokat a szenteket, akikre szükségünk van. Egy érdekes dolog van Istennel és Miasszonyunkkal kapcsolatban, amire emlékeznünk kell. Ők soha nem fogják megmondani előre, mi az, ami történni fog. Ígérnek majd valamit, ami majd megtörténik. De soha nem olyan módon történik, ahogy az ember azt szeretné. Nem kapja meg senki azt a lehetőséget, hogy azt mondhassa: „Én ezt így mondtam. Tudtam, hogy úgy történik majd, amint ez most.” Vagyis a megoldás a jelenlegi megpróbáltatásokra a maga útján fog jönni. És mikor megjön, az emberek azt fogják mondani: „Ez a megoldás. Ez Isten megoldása.”

Mint látja, nem kapjuk meg azt, amiben reménykedünk. Mielőtt Jézus eljött, a zsidók egy messiásban reménykedtek. A messiás egy homályos alakzat, egészen soha nem meghatározott. Abban az időben az emberek tömegei a kegyetlenség, a perverzió és a lealjasodás különös keverékének a mocsarában fetrengtek. Olyan helyek, mint Egyiptom, Görögország és Róma kulturális magasságok voltak, de nem volt remény. Tegyük fel, hogy valaki azt mondta: „Amit teszel, az ez: Találsz egy embert, aki Isten. Adsz neki három évet, hogy prédikáljon, majd kerítsz néhány fickót, akiket ráállítasz, akik halálra verik, majd eltemetik. Ez megoldja a problémáinkat.” Ha valaki ezt mondta volna, elfogott volna a röhögés! Elfogott volna a röhögés! Péter reagált így, amikor Jézus azt mondta, meg fog halni a hatóságok üldözése következtében. Péter azt mondta: „Nem teszel ilyet. A Tábor hegyén beszélni fogsz az Atyaistennel. Te dicsőséges vagy. Az Isten Fia vagy.” De később, ahogy előbb már tárgyaltuk, Krisztus megdorgálta Pétert. Krisztus megoldása szörnyű volt. Azért, hogy uralkodjék, megaláztatott. Annak érdekében, hogy róla a világ és a magas teológia legjobb gondolatai szülessenek, a fejébe töviseket szúrtak. A vére ömlött, amikor kivonszolták, a keresztre szögezték, és három óra hosszat hagyták ott függni, miközben a nép nevetett rajta. Végül meghalt, mint egy kutya, és eltemették egy kölcsönzött sírba. Ez egy megoldás? Ez bizonyosan nem a világ megoldása volt. Hanem Isten megoldása. Az Ő megoldása a mi megpróbáltatásunkra teljesen különbözik attól, amit mi remélünk. Akkor azt mondjuk majd: „Ez a megoldás.” De mi erre nem gondolhatunk, mert csak Isten gondolhatott rá.

Tehát eljön majd a megoldás, de az nem lesz valami könnyű. Tudjuk, hogy a felelősség megosztása tökéletes lesz, mert van egy bírónk, aki mindenki szívét ismeri. Ő minden pápát megfedd majd azért, amit rosszul csinált, és hitelt ad azoknak, akik helyesen cselekedtek. Ugyanazt teszi majd neked is és nekem is. Átmenetileg ez vigasztal minket: Mi nem vagyunk felelősek azért, amit a pápa cselekszik. Nem vagyunk felelősek azért, amit a püspökök tesznek. A Mi Urunk csak a felelőségünk kapcsán von kérdőre. Azt fogja mondani: „Felelős vagy ezekért a gyerekekért. Mit tettél értük?” „Felelős vagy ezért a hangfelvételért. Mit mondtál a felvételen?” „Felelős voltál azért, amit az osztályodban erről

tanítottál. Megtanítottad?” És így tovább. Összpontosíts a felelőségeidre. Ez minden. Tehát tartsa meg az átkot és a hibákat önfejű papok és püspökök számára. Nem kell nekik engedelmeskedni, ha rosszak. Használni kell az ítéletedet annak a megítélésében, hogy kövessük-e őket vagy sem, de neked ezen túl kell menned. Nem vagy felelős értük. Ez egy kemény helyzet, mert egyszerűen már nem követhetjük egyházi embereinket. Kritikusak lehetünk az egyházi emberekkel szemben, de nem magával az Egyházzal.

Bernard: Köszönöm, Martin atya, hogy részt vett ebben az interjúsorozatban.

Martin Atya: Köszönöm, Bernard. Örömöm telt benne.